

בעזרת השם יתברך

מי שלומד בכל יום ארנ שלשת
הלמודים האלו, בונה לעצמו

בי"ת נצחי

זוה מרה שהו'ף לפניו ק'עז'מי
עז'מים ולנצח נצחים (אשר בחל')

למוד יומי

ב'בלי י'רושלמי ת'וספתא
בעריכה מפארת מוקדת ומפסקת

פרשת תזריע - מצורע תשפ"א

צו באקומען די און אנדערע ספרים און קונטרסים:

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית ברסלב

ליבערטי
Heichal Hakodesh
Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מאנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

חיזוק פאר די

אידישע שטוב

212-444-9169

קול

ברסלב

212-444-9191

חיזוק יומי

צו באקומען די חיזוק יומי

טעלעפאון מעסידזשינג

347-630-2876

אימעיל

chizikyomi@gmail.com

שקלים. רק שמוני – כל הרוקין דף כב עמוד א – מתוך מהדרות "אבן ישראל – (שטיינזלץ)" קמזו
הקרבן החרין

1 באדוּס או לרשותו הטומאה בפנים עד שתשרף אלא יוצאנה מיד וישפננה בחוץ. ישרף **בפנים** –
 2 רבין דטורו מדארייתא. אפילו נטמא בחוץ יש לקיים שריפתו בקדש. **גמרא** בר קפרא אומר:
 3 **דבר תורה אב הטומאה ודל הטומאה מטרירינים** – ומטויק מה רואמי במשנה אב הטומאה ודא
 4 דארייתא. אבל אדל הטומאה – הווי ברבנן. הווי מוטויק מה רואמי במשנה אב הטומאה ודא
 5 מטמאן בל. קאן אבכל עשה אב הטומאה ורבין דחו
 6 שדא מטקין נטמאן בל. מטקין בל. מי מטקיה וזו הבה שדו
 7 אב הטומאה כגון כזבוב חמי ורשמי רגלי. וזה הברש שדו
 8 בודל הטומאה הרבנן. וזו מדארייתא אפילו רבי אפילו
 9 ודל הטומאה אבל כלי נטמא בטומאה גזרייהו לעיל. ו
 10 ודא דקטא אב הטומאה דארייתא – ודינא דכל א
 11 הטומאה דארייתא. אי נמי מטקיה דאיכא אב הטומאה
 12 דרבנן כגון כזבוב שדו ורשמי רגלי ורשמי ארץ ורשמי
 13 **בין בזה ב' – ודל הטומאה ויני עבד הברש בבלי**
 14 **שעבט ששקל או הבה שדא ודל הטומאה ארייתא**
 15 ודוי הברש שני. שהכלי שדוא ראשון לטומאה אב נגט
 16 אבכלי שעדו שני. וזה ודל **דבר תורה הוא –**
 17 **בתבית. אדל תורי נתון וזה ודל הטומאה דבר תורה** – ו
 18 ומה שכלי כרת מטמא אב הטומאה מדל לרשמי
 19 ופרקי ו**אפילו על דבית הלל – מי קל שפא אדל**
 20 **יוקן. לא הווי דבר חבט – לא שפא רשמי רבין. אלא**
 21 **לפרשמי משנה אליבא דבר קפרא. מה בין אב הטומאה**
 22 **בין בחזין ב' – וקאן לבר קפרא. גזרייהו דרבי קפרא:**
 23 **דרכי אלעזר קטמא דקאמי כרסאפי כזבוב פנים ב'**
 24 **קשיין. אבל רבי עקיבא סבירא ליה מקום טומאה**
 25 **שם שריפתו. וטעמיה ודל הטומאה נטמא דודי טורו**
 26 **מדארייתא. ודל הטומאה הרבנן אפירי. אדל רבני ישרף**
 27 **בפנים מקום טומאה נטמא. ודרישתי הספיקי "משלתין"**
 28 **דרכי שמעון אמר אבכלין ומטקין של מצורע אין**
 29 **במצאי "שלישיה מוחת" – ולכיהו מה שנטמא בחוץ**
 30 **אין בודל הטומאה דרבנן אין מוטאין כלפנים. רבי שמעון**
 31 **אדל הווי מנאחא בודל טומאה. ורואה דרכי שמעון לעשינה**
 32 **אדל. דכרספא קרביה בולטת. כרספא רבין דרש. אומר**
 33 **כסם שאין קובי נרות ודולות נכסין שלדו בחוץ. ו**
 34 **משכבן ומטקין נטמא חוץ. ודכי בני מצורעין אבכלין**
 35 **ומטקין שלה. וטעמיה נטמא. ודרישתי הספיקי "משלתין"**
 36 **שיבטא. דאם כן. אלא בודל הטומאה פנים קמיא בחוץ**
 37 **מדיא טעמא אדל. ורואה ישרף אבכלין ומטקין שאן משנת**
 38 **ליה. **משנה** מציא כבש ולבשת במערת –**
 39 **כרובים חבטים בפנים באבירי הדמיה לעלמותם אל ודו**
 40 **מנאחא אדל טומאה פנים. אלא נטמא אדל עד הברש**
 41 **ומצוי לטמא חבטים אדל. שרידת דבש שם עשד**
 42 **אמה. ובחצו של מערב עדו נתון אדל. ושל ראש**
 43 **חבטים עד כרובים המנח – גמריא ארייתא. ושל ראש**
 44 **חב' בפני הבית – שקלים – שמוש דגדור קרבן**
 45 **נדתו. ובטאין קרבן אין שקלים. ויבדורים – ורשמי**
 46 **דראשית כרובי אומתן הביא בית ה' אלוהיך. – מנוח**
 47 **שם של קרבן אין של כרובים. ב' מעשך אתו' –**
 48 **קודשת אדל. וכן על גמלת. מנאח' בחבט' – בריש פרש**
 49 **בדרא דברכות אמרו שביטולו מפני התקלה. המקריש**
 50 **שקלים. ויבדורים – דריגנא נותנים אלא מפני הבית**
 51 **אם הופקדן אלא מפני הבית קרש לשון רשמי הואן**
 52 **רואה פירוש ראשון של הרע"ב דפריש קאמי מרדל**
 53 **נקט אלא בני תורה. ויבדורים שפא אינן קרש – בין**
 54 **ברחמיא מניח ביה וביא בית ה' אלוהיך אמר. ופריש**
 55 **ביבדורא אלא שאן שם כרובים חבטים על עולות אלא מפני**
 56 **בדתי. נמיא אדל בריבוי המנח – פרישתה לעיל פרק ה' הלכה ה' – מוספי שבת ב' – קאי אמתי' שחורש מוספי שבת רשמי. וטואל איחא מנון קודם להקריבה בשחל ביה בשבת. חילת ר' – אדרייתא**
 57 **כרי פרישתי ב' – ודכי מרתי' לר' ר' בבבלי כחיה דראי שחטואו עבדנן להדיא סיבירא הכלי לפישא לר' לכדי קששדוהו תכלתו לא יענמ' כל אדם עליו דרוב בני אדם לא ראו חודש הלחנ' ודו רוקא**
 58 **בשר שאנני לר' הקריבה כן ב' ודדורי' כן בינ' ודא עשה כן. רבי ראש חודש קודם שני ודרישתי הספיקי שיבטו מוחת חא שקלים קרשי רשמי' אומר משום ר'ש' ב' – מלוג אזא ומתי' ו**
 59 **בשר ירש. שני – מנחת כריתות (א. א.) ודרישתי הספיקי – רובע וניה ולכשיהו בימייהו יביא ידו ויאמרני דרתי' קרבן קרבן פחות מרובע לא אפיר. ולפרש אין מין קפחות מרובע דאמרנין. מנאחתין**
 60 **ועמדו קרבן קרבתעיהו אלא פחות לא אפיר. מפני התקלה – שלא ידנה נטמא. אין מקרישין ואין מותרין – ודרישתי הספיקי – רובע וניה כדוקש תרובת כל דמי קרש קרשים. תקיף – אלא קרש ביבדור יוקין בין**
 61 **ל' חבטים – שם עתיק קמיא נרותו וכן מילוי עבינה על אמר' שם תהלה. עב' ודקריש' – ובי דרישתי הספיקי דר' אמר' עבד ודקריש' לאתי' בשחלת רבי' מ' – אלא קרש ביבדור יוקין בין**
 62 **הקדש ודריש דרבנן דעולות יוליכו לים התהלך או הל' שם הקדש עליוהו. כן מה דאמר' בפני התקלה – שמשע ודא בשחלת אלא מפני התקלה אבל כדרישתי קדשה. עתודרייא – שם מקומה. הבא את**

1 דאית אתי תרתי טומאות בפנים. וקולא טומאה. אבל נטמא באב הטומאה – אין לתהודו עד שתשרף.
 2 אלא יוצאנה מיד וישפננה בחוץ. ישרף בפנים – רבין דטורו מדארייתא. אפילו נטמא בחוץ יש לקיים
 3 בו שריפתו בקדש. **גמרא** ודל הטומאה – הינו עשנטא בטומאה הרבנן. וזה הל' דבר תורה –
 4 בתבית. ורבין מדארייתא טמא – אין לרשמי לשרת. וטואל ליה ודל פסולו בקדש. ודל ודו רבנן – אל
 5 לפלוגי הבטום ברבי רבי יוחנן. ולרבי נתן לא קפרא.
 6 דאב הטומאה ומדרא. אבל בודל הטומאה חילוקי ביה. א'
 7 נמי. אל לפלוגי הבטום ברבי רבי יוחנן. ודראי קפרא.
 8 אלא בטמא בר קפרא דקריש. ושמיני גזרייהו דבר רבי עקיבא –
 9 שבילי עמוד שרבי עקיבא. מקום מנאחתי' שם שריפתו.
 10 שריפתו. ודכי בני קאמי רבי שמאי אב הטומאה ישרף
 11 בחוץ. אבל בודל הטומאה – ישרף בפנים. בין
 12 ודרישתייהו ודא – ישרף בפנים. שריפתו דבר רבי יוחנן.
 13 דרכי שמעון וכו' – שבילי תא דאמר רבי שמעון
 14 דמשלתין אפילו אבכלין נטמא לחוץ. ולכלך כל מה
 15 שנטמא בחוץ אין מוטאין אדל לפנים.
 16 **חבטים ד' משנה** מציא חבט הבש ולטמא
 17 הפני' אבירי הדמיה לעלמותם. אלא עד הברש ומוכסין אדל
 18 פנמ' אדל. אלא נותנים אדל עד הברש ומוכסין אדל
 19 ללשכת הגזית לקראת את 'שמעו'. ואחר כך חרין
 20 ודרישתייהו האברים על בני מוחתו הבש אדל שריפתו
 21 ורשמי' אדל. ומצוי לטמא נתון אדל. ורובע דבש
 22 ושל ראש חודש על כרובים המנח – גמריא ארייתא. ושל
 23 נתון אלא מפני הבית – שקלים – שמוש דגדור קרבן
 24 נדתי. וכן שאן קרבן – אין שקלים. ויבדורים – ורשמי
 25 דראשית כרובי אומתן הביא בית ה' אלוהיך – מנוח
 26 שם ב' – שם כרובים. אין בית – אין כרובים. אבל
 27 מעש דרש וכו' – ודנתין פנים הבית. וקודשת ארץ לא
 28 נטמא. אמר ליה רבי תנאי סהיט
 29 **שקלים**

1 **הלכה ד משנה** איכרי תמדיד יוקנין מצי' כבש ולמטה (במורה) בפעור. של מוספין – ניתנין מהצי
 2 **כבש ולמטה (בפעור) בפעורה. של ראש ידשים ניתנין על פרובם המונח (למטה)**
 3 **מלמטעלו. השקלים והכפורים אינן נותנין אלא בפני הבית. אכל מעשר דגן ומעשר בקמה וכו' (בבבירא) וניתנין**
 4 **בין בפני הבית ובין שלא בפני הבית. המקריש שקלים ויבדורים – ורבי אומר. רבי שמעון אומר: האומר**
 5 **מכורים קודש – אין קודש. גמרא איהו כרובים המנח – אומר בין קרן לקרן. מקום היוקר ור'ל כתיבם.**
 6 **מוספי שבת מוספי ראש חודש מן קודש? רבי ירמיה קבר מומר: מוספי שבת ומוספי ראש חודש – מוספי**
 7 **ראש חודש קודמין. חיליה דרבי ירמיה מן הדאי: שריו של שבת ושיריו של ראש חודש – שריו של ראש**
 8 **חודש קודם. אומר רבי יוסה: שנייא היא תמן, דאמר רבי חייא בשם רבי יוחנן: כדי לפרסמיה ולחודש ששהא**
 9 **ראש חודש. ביצי תהו ענישה? שורש מוספי שבת ומוספי ראש חודש – רבי שמעון אומר: מוספי**
 10 **שבת ומוספי ראש חודש – מוספי שבת קודמין. על שם כל תמדיד מחבירו קודם את חבירו. 'שקלים**
 11 **ויבדורים' (ובל' הא שקלים קדשו. רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון: בין אלו ובין אלו לא קדשו. תני:**
 12 **ר' בוןמן היה צריך להביא קזו רביעית כסף. אומר רבי שמעון: ביטלה רבי יוחנן בן זבאי מפני התקלה. מר**
 13 **מפני התקלה – בתרא דתני: אין מקדישין ולא מעריבין ולא מתירימן ולא מתירימן אלא מפני התקלה. ומוספי**
 14 **הזה, ואם הקדיש או העריך או התירם או התבי' – התבטו תמיתרף. התקלה – ויעקר. ומוספי נועל פניהן**
 15 **הקלה והיא מתה מאליה. והמועל' לכו' לים המלח. עבר ודקריש' עבר מן מה דאמר רבי שמעון ביטלה רבן יוחנן**
 16 **בן זבאי מפני התקלה – דרא אקרה עבר ודקריש קדשו. רבי יודה עתודרייא פני קומי רבי יוסי: תבא את**
 17 **אמר**

1 שקלים את אמר לא קדשו ולרש בן יהודה ולעיל פרוך איל תמן - גבי שקלים - אין מקדישין לכתחלה,
 2 דודה ליה מחרומה ישנה. שטא ימור השנה, ומתקנה חכמים דאפילו ברבעב לא קדשי. וכו' גרסין. האי
 3 ישנה היא לגבי הקדשות אחרים. וקינו של גו אין צריך שיהיה מן החדש - הלכה: אם הקדש - קדוש
 4 ברבעב. ופריך: ויזהר עדי שיהנה בית המקדש - גם בשקלים יזהר עדי בנין בית המקדש ותהיה חרשה.
 5 ומשני: שטא ימנה הבית כבראשונה - בניסן ותתרום
 6 התרומה אה. ומנה שנדר כבר - דזה ליה ישנה. ודבא -
 7 גבי קינו של גו מה איה לך למיחשו הלכך קדוש.

1 אמר קדשו, והבא את אמר לא קדשו! אמר ליה: תפון לךר אין
 2 מקדישין לכתחלה - לפי שמצוה להקריב מתרומה ה'שה,
 3 והיאך הוזה לה ישנה. והבא מאי את לך למימר האי ישנה
 4 היא לגבי הקדשות אחרים. וקינו של גו אינו צריך הקדשה, ואם
 5 הקדיש - קדוש, ויניחה עד שיבנה בית המקדש. שמא יבנה
 6 הבית כבראשונה, ותתרום תרומת הלשנה מן התקדשה בזמנה באחד בניסן. והבא מאי את לך? רב המנונא
 7 ורב אדא בר אהבה בשם רבי: הלכה כרבי שמעון (רב אדא ורב המנונא רב אדא בר אהבה בשם רב הלכה
 8 כרבי שמעון).

הדרן עלך פרק כל הרוקין וסליקא לה מסכת שקלים

משובשים, והקדשות אחרים דאן כבר שמייה הבא. הלכה כרבי שמעון - המשנה, דביכורים לא קדשי, ושקלים קדשי, וכן קינו של גו קדשו.

סליק לה מסכת שקלים בעזר המרחם על אומללים

1 אמר קדשו - היינו ברביעית כסף דגרי. בדאמור הבא. והבא את אמר לא קדשו - היינו בשקלים לרבי
 2 שמעון בן יהודה אליבא דרבי שמעון, דגם בשקלים כבירא ליה דלא קדשו אף ברבעב. ומביכורים לא
 3 קשיא, משום דראימעטא לה מקרא דלא חל עליה שם 'ביכורים' כלל. אבל שקלים סלקא דעקר דמשום
 4 תקלה גם כן דומיא דרביעית של גו, ואם כן אמאי לא קדשו ברבעב כגון רביעית של גו. הכי גרסין: תמן
 5 אין מקדש - לזכוי בשקלים לא קדשי, דעיקר טעמא דאין
 6 להקדיש שקלים בזמן הזה, משום שאין מקדש ולא חל
 7 שם הקדש עליה כלל. דאף אם יבנה בית המקדש וידישין
 8 שלא יבואו להקדש. וזהו דקאמר 'ויזהר עד בו' שטא ימנה
 9 הבית כבראשון', היינו בחודש ניסן בתחלתה, כגון שאמרי
 10 'ויזהר בחודש הראשון בו' דהקם המשכן, ותתרום תרומת
 11 הלשנה מן החדש ולא יזהר ראינו שקליו שהקדיש כלל
 12 דהוי לה ישנה. ולא משום תקלה, דאף אם יבנה בית
 13 המקדש בבחאי. גזא לא יקדש, ולכן לא חל. ודבי איתא
 14 בתוספתא. פרק בתרא דמילתין: טעמא דאין שקלים
 15 נהנינן בזמן הזה - משום תרומת ישנה. מה שאין כן הבא
 16 ברביעית כסף דגרי דהקדש חל עליה, דכשיבנה בית
 17 המקדש ראינו רובע דינר שלו לרבין, רק דבטלה רבי ויהוה
 18 כן אבאי מפני תקלה להקדישו לכתחלה, ולא אתי טעמא
 19 דתקלה ומפקיע לשם הקדש מנגד. וגרסתא הספרים
 20

משנה שבעת ימים קודם יום הכפורים מפרשין כהן גדול - שכל עבודת יום הכפורים אינה כשרה אלא בו. כדליתין בדרותי בפרק בתרא (יבב). דכתיב בני יום הכפורים 'וכפר הכהן אשר ימשח אותו'. ובגמרא (א) מפרש למת מפרשין. ללשבת פירודין - כך שנה. ובגמרא מפרש למת נקראת כן. ומתקנין לו - וממננין כהן אחר ליהנות כהן גדול תחתיו, אם יאירע בו פסול קרי או שאר טומאה המעכבין מלכתא למקדש. וכער ביהו - בני יום הכפורים כתיב. באורייתא מות אבן - כן - הדיוטות למתת. אין לדיבר סוף - שגא עבד וזמנתו. **גמרא** שריפת השרת - מפרש ארומה. שעל פני הבהיר - למקדש עשרה מאי בירה. שפנתה מורחה - במקדש מורחות נפוצית של עזרת היתה. שכל מנעשה - של פרה. בלי גללים - צעניו בקר. מפרש ליה מנחות בפרק ד' ישמעאל' (טסב). בלי ארומה - שאן עשויין כבלי חרס בכבשן, אלא מן הארומה היא. שהוא כאבן רכה. ודוקקין ממנה כלים. **איך** מעמא - תקנו לה כלים הללו. דגבול יום - לקמן יליף בפרק טרף בקלפי' (נגב). זוהה הטהור כו. כי הויב אלו ליהלוו בה - לומר: והאל עובד יום שבת פרה - אין עריך ליהוי וריק בה בשמירת טהרה, לכך עשו בה מעלות הרבה לטהרה, וזו אחת מוק. בין דהפאת היא - טאת נקראת. שנאמר (מכדרי י"ט) למי נדה טאת היא. והפאת מעונה שפן - טאת הקריבן מבחנה נחשיות בצפון. אלו שני טענה שפן. שהיא היא נשטת בדר המשה. ובתיב - בפרה (שם) 'אל נאכה פני אהל מועד' ביהוה דמה. שהיא עומד בדר המשה והמחבין הווא פתחו של היכל שהוא כבול מורדי. כי היבי לדיותי חזירא - לדעת שדורשין שם, כדי להטיל עליו עבודת פרה הקריה טאת וטענה מורת ורשיב כל ליהות ורוי במעשה וסוד בעבודתו. **הבירה** אשר הבהית - **הוא** מעונת לה מקום גורן ארנה לבנותה בו. דודו קאמר ליה ליהא קרא דברבי הימים. **תנא** הני מילי - דבעי פרישה ליום הכפורים ולפרה. **כאשר** עשה - מבלואים. שיעש אותם לפרוש שבעת ימים. שנאמר (ויקרא ח) 'ופחת אהל מועד' תשוב וימס ולידה וגו. ובשמיני עברו, שנאמר (שם ט) 'ויהי ביום השמיני קרא וגו' ובתיב 'קרב אל המזבח וגו' 'כאשר' וגו' 'עזת לעשות' ליהוה. לפרוש שבעת לפני עבודת יום אחד. דלפני עשית - קיום עמוה.

ימים קודם יום הכפורים מפרשין כהן גדול מבייתו ללשבת פירודין, ומתקנין לו כהן אחר תחתיו, שפא יאירע בו פסול. רבי יהודה אומר: אף אשה אחרת מתקנין לו, שפא ממות אשתו. שפאמר 'וכפר בעינו וקעד ביהו', ביהו זו אשתו. אמרו לו: אם פן אין לדיבר סוף. **גמרא** תנן היום: שבעת ימים קודם שריפת הבהיר היו מפרשין כהן תשורף את הבהיר מבייתו ללשבת שעל פני הבהיר צפונה מורה, וילשבת בית האבן היתה נקראת. ולמה נקרא שמה לשבת בית האבן - שקל מעשיה בכלי גללים, בכלי אבנים, ובכלי אדמה. מאי מעמא? פון דמבול ויום משר בפרה, דתנן: מטפאין היו הכהן תשורף את הפרה ומתבולין אותה. להוציא מקלן של דזוקין, שהיו אומרים: במעורבי השמש היתה נעשית, תקינו לה רגנן פלי גללים, פלי אבנים וכלי אדמה; דלא ליסקלו מומא, כי הויב דלא ליזילו בה. מאי שפא צפונה מורה? - פון דהפאת היא. והפאת מעונה צפונה וכתיב בה 'אל נכה פני אהל מועד' - תקינו לה רגנן לשבת צפונה מורה, כי הויב דלהוי לה היקרא. מאי ביהוה? - אמר רבה בר בר רב הנה אמר רבי יוחנן: מקום הנה ביהוה הפית, ובהיר שפא. וריש לקיש אמר: פל המקדש פולו קרוי ביהוה, שפאמר 'הבהיר אשר הכניחו'. מנא הני מילי? אמר רב מנימי בר הללפה אמר רבי מוסא, אמר בר אבוי אמר רבי יוחנן: אמר קרא 'כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר גללים'. 'לעשת' - אלו מעשי פרה, לכפר' - אלו מעשי יום הכפורים. בשלמא מוליה קרא בפרה לא מתוסם - 'לכפר' תניב, ופרה לאו בת בפרה היא. אלא אימא: מוליה קרא ביום הכפורים תניב! - אמרי: ולין 'צוה' 'צוה'; כתיב ה' צוה ה' לעשת' וכתיב ה' ואת הקת התורה אשר צוה ה' להלן פרה - אף כאן פרה, אף כאן פרישה - אף להלן פרישה.

שבעת ימים קודם יום הכפורים - יש שקומות ששונה הגנין ברישא כמו כאן, ובכאן קמא (א.א.) ארבעה אבות ניוקין, ובפרק קמא דרשא השנה (א.א.) ארבעה ראשי שנים, ואיכא דוכתי דתני מנינא לכסוף לפני אידוקין של גנים שלשה ימים ברש פרק קמא דמסכת עבודה זרה (א.א.). ובפרק קמא דקידושין (א.א.) והאשה נקבית בעלש דריבס, וטואלין דורושין בהלכות (החט) לפני (החט) שלשים יום (פסחים ו.א.).

והכמים אמרו אם בן אין לדיבר סוף - דאי איכא למחש למתה דהוא - נדחש אפילו למתה דתרתיה ותלת. ואף על גב דבפרק 'ארבעה אחין' (יבמות כו.ב) משמע לכתם מתניין דרמח למיתיה דוד - וחישינן, להרי - לא חישינן, וסותם ומתניין דהוא סבירא ליה דאי חישינן לחיה - נדחש נמי לטובאו דש למר דדיחא קאמר בהא: נוד חישינן למתיה דוד לזמן מרובה, כולי בהדיא דפרק 'ארבעה אחין' (גם זה ש.א.) דלמא ארמיים חד מיתא אריך, מכל מקום למתיה לזמן מועט כי אבא - לא הוה לן למחש. אלא משום מעלה דכפרה חיית לזמן מועט - אם בן נדחש אפילו לתרתיה ותלת. אי נמי, היתם חששין בעלמא הוא משום שכול ממת נימין, וליכא איסורא בליה דאי, אלא כהא משום דכפרה כל ישראל תלוי בה - נדחש אפילו לתרתיה ותלת, ואפילו לזמן מועט - ואם בן אין לחיה. ויך לכא לעמוד תקנתא להאי דתנין, סוף פריך בגמרא (ומא' ג.א.) מאי שני דגיב טמאה, דשיכח פני מניחה דכאמי בנימא, סני לתקן כדן אורח תחתיו, והכא חישינן לתרתיה ותלתיה הנה מצוי לשטני בו האי נגזות, והוי חששא בעלמא היא, ולא הוה עריך לחריש אחרי, כי מטמאני מינא דהרב שהיו אריין לעבודה, אלא מעלה שלפנת - הפך סני בח. אלא בלא הכי משני שפר. דאורייתא מנעט ליה דלא הוי מולולי בה כולי האי. אדרבה, אמרינן בפרק 'אין הורשין' (תנינה יח.ב.) בניו אבלי קדש מרס טאתא, אלא כדרגן בפרק ג' ומסכת פרה (משנה ח.) טמאי דיהום דע ראשו ואומניו לה איש כון גדול, דר טמול איהו. דמטמא שנוענין בו חשבני ליה כטמא טומאה דרגנן, דארוי הכתנים חשיבי כטמאי לגבי דיהוה, דבגויה מרס טאתא כפרשיטת.

שכל מעשיה בכלי אבנים יכו - ודוקא אבל שבעת ימים של שריפת פרה. בשעת קידוש - הותן בפרה ה' ומסכת פרה (משנה ח.) ככל בעלים מקדשים, אפילו בכלי גללים כו. אדרבה, היתם משמע דשפ שימטין א' בדשאר כלים מקדשין מנבלי גללים. וכלי גללים וכלי אבנים אימריך ליה לאשמועינן, דאף על גב דלאו כלים מוקרי לענן טומאה - מכל מקום הם כלים לענן קידוש, וקרינן כון 'מאי חייב אדם' ו**מאי** שפא צפונה מורה - ואם האמר: אמאי לא היו מפרשין נמי כהן גדול לפני יום הכפורים ללשכה זו שעל פני הבהיר? ויש לומר: פרה היו קורים לה לשבת בית אבן, כי היכי דתויל לה היקרא שכל מעשיה בכלי אבנים. ואי וזו מפרש נמי להדיא לשבת כהן גדול לפני יום הכפורים - או לא היה ליה היקרא לפרה. אי נמי יש לומר: משום דבהן גדול ביום הכפורים מפרשין לקדושה, שכל עבודתו לפני ולפנים, דהו מפרשין אותו ללשבת פירודין שבניה בקוש. אבל פרה, נעשית מוחין, בדר המשה - מפרשתי ללשבת שעל פני הבהיר, שחין לעודה. **אלא** אימא כהא טאתא ביום הכפורים כתיב - ומתח' לוי: מאי קא פריך? ודי כוליה קרא ביום הכפורים כתיב - אם כן 'לעשות' למה ליה ויש לומר: דלמא דעתי ומקשה דתרייהו אימריך ליום הכפורים, ודי לא בתב פירושיה - אלא לכפר' - דהא אמרנא: כהר דקרבנות, ואי לא בתב אלא 'לעשות' - דהא דמינא: דהו פרה, דלכי בתב תרייהו, לאשמועינן דוקא יום הכפורים, דכתיב ביה תרייהו.

1 **ואימא** זנה עזה דיום הכפרים - ואם תאמר: לשיני אם כן בן עזריא למה ליה "עזה"
 2 "לעשות" ולכפר? ואין נראה לתרץ הדשאת איה ביה מדרשא דלעשות? ולהכי
 3 עריכי תרוייהו, ואי מילכפר לחדיה - אהא אמנתא פרישה וקרבנות, ואי מ'עזה' לחדיה -
 4 זנה אמנתא פרה נמי, ולכי בתב תרודה. ויהוה אהא נמקל אבותי תיקשי קר. לשיני הכי ולא

5 הדר בה מילעשות. ועוד: אי הדר ביה היה היה
 6 למישר אלא. ולקמן יומא ג.ב נמי מוכח דלא
 7 הדר ביה מילעשות? קאמר רבי הושע בן לוי
 8 מנתי תרוייהו קאמר 'לעשות' - זה מעשה פרה.
 9 אלא לעולם לא הדר ביה מדרשא דלעשות!
 10 ויש לומר: דהכי פירשה: מאי טעמא לא נפקא לך
 11 מקרא אלא פרה ויום הכפרים? אימא "עזה" - זה
 12 יום הכפרים, ואייתר לן 'לעשות לכפר' ונדרוש
 13 'לעשות' - זה מעשה פרה, אלא
 14 מקרא: דכתיב דבר כמה ויזנין 'לכפר' בני
 15 חטאות ואשמות. ולכא למיטה: אם כן לשתוק
 16 מ'עזה' ונדרוש פרה מילעשות? ויום הכפרים
 17 וקרבנות מילכפר, דהכי הוי סברת המעשה
 18 בסמוך. הוא ילימא, ואי לתב 'עזה' היה היה
 19 דרשין 'לכפר לעשות' תרוייהו זה יום הכפרים
 20 כדפרין לעיל: אימא כולה קרא ליום הכפרים
 21 חטאות פרי: שפיר: אימא "עזה" - זה יום
 22 הכפרים, לעשות - זה פרה, ולכפר" אלו
 23 קרבנות ואם תאמר: אם כן לא יכתיב אלא "עזה"
 24 לכפר? על כרחך נדרוש: "עזה" - זה פרה
 25 "לכפר" - זה יום הכפרים וקרבנות כסברת
 26 המעשה בסמוך. דפרין: ואימא "לכפר" - זה
 27 קרבנות. אלא "עזה" דלכפר? דרשי יום הכפרים
 28 וקרבנות. דאי דרשת "עזה" זה יום הכפרים.
 29 "לכפר" - אלו קרבנות, אבל פרה לא - אם כן
 30 "עזה" למה ליה מילכפר? הוה נפקא לך שפיר יום
 31 הכפרים וקרבנות לוי לומי: אי לא הוה כתב
 32 אלא "עזה לכפר" הוה אמנתא: יום הכפרים
 33 לחדיה, דכתיב ביה "עזה לכפר", ודמי ליה טפי
 34 מקרבנות. אבל חטאת, כתיב "לעשות" ותיקני
 35 אה לרביי פרה מילעשות? אף על גב דלא דמיא

1 **ואימא** כפיה דקרבנות - מנן קרבנות יחיד דכתיב בןן בכמה מקומות 'וכפר עליו'
 2 הבה. כי ידעין יום פריש - והלא על ידי פייס הוה עבודין, כדאמרין לקמן (בבא).
 3 דכתיב גיטין: **אשר** אלמא לא ינבעו פרישה לכולה משמרת בית **אב** - אל שמה לא.
 4 בתניה. אנתך יכול לומר בןן פרישה. הדי ש לומר על כל בית אב על שמירתה
 5 החלוקין לזמי שבת לשמש אימא שפירשו
 6 כל בית אב שבעת ימים קודם דיום הקבוע על
 7 דבר הקבוע לזמן - יום הכפרים, מדבר
 8 הקבוע לזמן - המילואים, כשנאמר (שמות ב)
 9 'כיום החדש הראשון באחד לחדש תקיים' וכו',
 10 והוא היה שמיני למילואים. הנהג פנים אחת
 11 בשבת - מילואים, פנים אחת הוא דהו בשבת.
 12 או תה המצות - כלומר: יש לך לומר שעל תה
 13 המצות נאמר והאיל פתחה וזהו תחילה בכל
 14 מקום, או על גח הסוכות, והאיל ומרובה מעותו
 15 בסוכה ולולב וערבה ותיסוך המים. ליום אחד
 16 - בשביל יום שמיני לכה. **ואימא** שפיני -
 17 עצרת. הוא כתב - "כאשר עשה ביום הזה."
 18 כוח - לא הצריך פרישה אלא לדוגמתו
 לענין

1 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **ואימא** ספרה דקרבנות! - **מי** ידעין הי
 2 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 3 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 4 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 5 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 6 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 7 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 8 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 9 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 10 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 11 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 12 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 13 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 14 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 15 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 16 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 17 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 18 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 19 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 20 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 21 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 22 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 23 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 24 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 25 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 26 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 27 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 28 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 29 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 30 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 31 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 32 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 33 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 34 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?
 35 **ביתן** מהתריש דקבעי ליה פרישה? - **אמי** ליה אקמה ליה?

1 דלא למעושי קרבנות אלא לרביי. דלא תימא 'לעשות לכפר' זה יום הכפרים ותו לא. כדפרין מעיקרא, ולהכי כתב "עזה"
 2 לרבות יום הכפרים, ואייתרו 'לעשות לכפר' לפרה וקרבנות. אי נמי נראה לי לפרשי: אימא "עזה לעשות" - זה יום הכפרים, דכתיב ביה "וישש" וכתבי ביה "עזה", אבל פרה - לא. דלא
 3 כתב בה לשון עשייה. ולכפר" - זה קרבנות. ואינטיקין 'לעשות' כדי למעט פרה, דאי לא כתב אלא "עזה למה הוה אמנתא "עזה" - זה פרה ויום הכפרים, דדי מעיניהו מנפק: להכי כתב
 4 "לעשות" - לא משמעוין דווקא עזה שכתב אצלו עשייה. מנו יום הכפרים, לאפוקי פרה ולא כתב בה עשייה. ומשני: דגן צוואה שלפני עשייה כו'. כלומר: אף על גב דלא כתב בפרש לן
 5 עשייה, טפי עדיפא למעלה ממה, דרשה: שלה כתב מקמי עשייה דורה. דברו "עזה" כתב "ויקחו אלף קרב" וכל זני עשייה, לאפוקי יום הכפרים. דדיני עשייתו כתיבא ברישא הדר כתב
 6 "עזה". ותיורין לך נראה לי יותר מן הראשון. ואם תאמר: ולדברי המתירין, דמשני ודומדמי ליה לענין, למאי אינטיקין "עזה לעשות לכפר"? לא הוה צריך למיכתב אלא "עזה לכפר" וינדרוש:
 7 "עזה" - זה יום הכפרים. - זה יום הכפרים. ואי פריש: אימא "עזה" דגן "עזה" מ'עזה' ליה לומר: אי לא כתב אלא "עזה לכפר" הוה אמנתא
 8 על כרחך עזה זה יום הכפרים, ולא הוה אמנתא על פרה, דפרישתה לטוריה. ולא הוה אמנתא על פרה דלפניו כדכתיב דגן צוואה דלפני עשייה מעוואה דלפני עשייה.
 9 דאדרבה כיון דבמלואים לא יתי כתב 'לעשות' לא הוה ליה צוואה דלפני עשייה אלא לאור עשייה. מנו כוון הכפרים 'ישש כאשר עזה'. להכי אינטיקין 'לעשות'. ויה
 10 לא כתב אלא "עזה לעשות" הוה אמנתא: זה פרה. דבגרינן "עזה דלפני עשייה מ'עזה' דלפני עשייה. לאפוקי יום הכפרים ולאור עשייה. ואי לא כתב אלא "לעשות לכפר" - זה אמנתא:
 11 "לכפר" - זה יום הכפרים, "לעשות" - זה קרבנות, דפרישתו לקדושה. אבל פרה - לא. דכין בפרה ובין בקרבנות לא כתב 'לעשות' אלא מיתורא דרשין מילעשות לרבות. וטפי הוה
 12 מסתב לרובין קרבנות. ולכי כתב ביה "עזה" הוה אמנתא: זה פרה. דבגרינן "עזה דלפני עשייה מ'עזה' דלפני עשייה. לאפוקי יום הכפרים ולאור עשייה. ואי לא כתב אלא "לעשות לכפר" - זה אמנתא:
 13 "לעשות" ולא דרש אלא "עזה לכפר", ומתריש קשיא טובא שכתבת. ומה שקשייתו לא הדר ביה מילעשות? - לא קשיא. דעל כרחך הדר ביה דמילעשות? דכי משמעו זה מעשה פרה:
 14 וזא לא כתב בפרה לעשות? הוה דלא קאמר "אלא" משום דלא הדר ביה לגמרי, ולא הכי אבוי רבי יוחנן: "עזה לעשות" הוה מילעשות? לא דרש מדי, ולא משום דאי לא
 15 (והוה כתב 'לעשות' אלא "עזה" ולא הוה נפקא לך פרה כמו בכתב 'לעשות', דנפקא לך פרה מילעשות ביה צוואה ביה עשייה במלואים.

1 **הני מילי** היבא (דאיכא) דרמי ליה - בכמה דוכתי משה הכי, ובפרק קמא דמנחות (דא) פריך: ניגמר "עוטר" דאשם מעיקר דהטאת ליפסול שלא לשמן וכי' עו' דהא תנא דבי רבי ישימנאל
 2 "ושב הבית", ולכי משני כי דרשו וזא ימי הלוח. דסמך אתער: ניגמר "עוטר" משמעת קול. וכן בפרק 'המפלת' (דנ בבב) בני יצירה דלא משני הכי, דסמך אתער: ניגמר
 3 'ביראה' מ'ביראה'. וקשת, דבבבית מן 'בימי' (זב) בני יגון אחים מאנשים משני כי דבא: זא מילי היבא דרמי ליה, אף על גב דבדר מילי וליקף "אחור" אחור" מלוטו ושו לומר:
 4 דרחה על שיין למושיך ועד לילך אחור מלוט, משום דלא דמיא היבא פריכא לקמייתא. ומעיקרא פריך וליקף מעריות, וימא אפילו אחיו מאמו, מיהו אשת בן אחיו לא. הדר פריך:
 5 לילך מלוט אחורא אשת בן אחיו. ולהכי אי לא הוה משני ימי מילי היבא דרמי ליה - זה עריך למושיך בלשון ערב, כדפרין בפרק קמא דמנחות ובפרק 'המפלת'. וכיון דלא הוה
 6 הקושיא האשה מנין דאשתו - זא עריך למושיך ועד. **ואימא** כפרה דקרבנות - פירוש: דשאר קרבנות נמי ניבעי פרישה. אבל אין לפרש דקרבנות דוקא, דהא יום הכפרים נמי פרישה
 7 דקרבנות הוא. **דנין** דבר שאין קדושה לפניו - אף על גב דרשת בתר עו' - לא חקשיה: אלא חקשיה יום כוס דחלי ביה יוד, אבל קדושת שבת - קביעא וקיימא. ואידי ואידי שי קדושת
 8 שבת לפניו.

יומא. פרק ראשון – שבעת ימים דף ג עמוד א – מתוך מהדורת "אבן ישראל – תשנ"ז(ק)״
קישט רש"י

1 לענין פז"ר קש"ב – פייס לעצמו – שאין פייס בפרו החג אצל המשמרת, שכל
 2 המשמרות שנות ומשולטות בוקן לפי חשבון סדרן, כמו ששנינו במסכת סוכה (נה.ג).
 3 **אבל פר של שטיני** – בחוליה פוסקין עליו. וכן לעצמו – לברך "שהחיות". ויל
 4 לעצמו – שאין שם זה הסוכות עליו. קרינן לעצמו – שאין קרבנו שוה לכל שכל
 5 ימות החג, שכולם פריים מרובים ויאלוים שנים

6 וארכעה עשר בכשים, וכאן פר אחד אל אחד
 7 ושבעה בכשים. שיר לעצמו – שאין שירי
 8 שוה לכל שאר שירותי ימי החג, כל שיר שיר
 9 החג מדבר מעין גול מנתות עניים, ואחש של
 10 חול המועד מפורש (שם, א) במסכת סוכה
 11 "דומיבדי", ושל שמיני עשרת איתו מעין אסוק
 12 ולא פירשו לנו איהו שירי. ברכה לעצמו –
 13 אחד – עבודת מוסף זום הכפרים פר אחד
 14 ברמפורש בתוספתא ופרק רביעין וסוכה על
 15 שם "ביום השמיני שלח את תחם וירכבו את
 16 הגלן" (מלבי"ם א. ח). השלומין הראשון הוא
 17 – אלמא טפל דריה הוא. דין פר אחד ואל
 18 אחד – עבודת מוסף זום הכפרים פר אחד
 19 ואל אחד, ועבודת שמיני למלואים פר אחד
 20 ואל אחד, דכתיב (ויקרא ט) "קח לך עגל בן
 21 בקר לחטאת", וכו'. איל אחד הוא – שיהיה
 22 קרבן ציבור ביום הכיפורים, הוא האמור כאן
 23 בחיורי מות", ונאמרת ערת בני ישראל יקח שע
 24 שערי עניו וחסותו ואל אחד לעולה הוא
 25 האמור בפינתס' למסופין, חמס חד לחובת
 26 חים – היאזו דריאין מותי חובת היום, ואינו
 27 קרי מוסף, אלא כתיב חמס' מלכב עלת
 28 דבק" דכתיב בכל המוספין מלכב עלת
 29 דבק", ומשמע זה מוסף על דבר זום בינו.
 30 **לאפוקי עצרת** דתרווייהו חובת חיים ניהו –
 31 (כז) ודוקרבת על הלחם וכו' ואילום שנים, ונחובת חיים דמלואים איל אחד הוא
 32 דרות. דין פר שלו – דמלואים משלו הוא דכתיב "קח לך עגל", ובוים הכפרים נמי
 33 איכא פר ואל משלו "באותי יבא ארזון אל הקודש בפר בן בקר" וגו' – לאפוקי עצרת
 34 וראש השנה דציבור ניהו.

ועשה
 35 (אז. ע) ממע קנת וטענה ליה כל שבעת ימי הפסח, שכולן חשבון כפילה אחד, ובי הא דחנן, רבי טרפון אמר: אם בשל בו מחתלה דרגל – ובשל בו בכל דרגל, ואמר חטאתי (שם) מאי
 36 טעמא: אמר רבי ינאי: "זפנית בבקר" וגו' הכותב עשאן כולן בקר אחד. וקו גב דלא קיימא מסקנא דבי, דפרין: ובי אז נותר ברגל: מכל מקום, לענין ליה מסתבר דעשאן בקר אחד
 37 בפשיטה דקרא, שאזי דרגל ישוב לביתו, ונאח השתא דשמיי עצרת וביכורים וטענין ליה מרוב מרובת "זפנית" – כל פינת שאתה פנה, כדריש בספרי. ושבעת ימי החג דמוצרך
 38 לזו וקישא בפרק קמא דראש השנה (ה.ב.) מיקש חג הסוכות לחג המעוה, מה אז המצות טען ליה – אף חג הסוכות טען ליה. דאי משום דכתיב "זפנית" – הזה אמנא איל אחד, לחבי
 39 אצטרין וקישא כל שבעה, שכל דרגל חשיב בקר אחד. ונאח נמי אז וקאמר בקר אחד (סוכה מ.א.) שכשם ששבעת ימי החג טען קרבן ליה, מיהו, קרא: דהא
 40 לן נמי קאמר שמיני רגל בני עמנו לענין ליה: אמאי קרי ליה רגל בני עמנו? כיון דכל שבעה ימים שלפניו טענין ליה בלי הפסקה ועד: מדאק מרבה בספרי אפילו עשפת ומנחתו בני
 41 ליה דרגלים – אם בן משמע דרגלים נמי זום אחד וחו לא. והיא דמרק "דע חטאת" לא קשה, דמעיקרא וקרא סלקא דעתך דלרבי טרפון חבי הוא וטען ליה כל שבעה, דהכותב עשא
 42 בקר אחד, במסקנא לל קיימא ובי, אלא כדרפשיטה, ורובינו הם יסד במעריב: איל שלם שמיני קודש ללינה שלשים יודם כאשר אקום ינוס". מיהו, אנו יודח שלשים דאביתו אלא
 43 עלה לחשבון שבעה ימים, כדאמר בפרק ברא דמוע קטן (כו.ב.) זין אחד לפני החג והשמיני שלו – דתי כאן עשרים ואחד, שירי בני עמנו – במסכת סופרים (פרק ט הלכה ב) ש
 44 שזו אמורים "למנצח על השמינית" בבית הבנסת, ושנאנו גם הלויים זום אמורים אוחו בבית המוקד. **אלא** למאן דאמר שני אילים – לא בעי לשנויה, דין שני עשרים קריבין לציבור כגון
 45 זום הכפרים, דכאב שער הפנימי ושערי החיצון – ממלואים שקרבו בו שני עשרים לעיבור, שערי עשרים איל אחד, לאפוקי עצרת ושערי אחד, לאפוקי עצרת ושערי אחד, ואי משום דברית קרבנו זום
 46 "זפנית", שרומן בין דחובת היום ושערי החיצון – ממלואים שקרבו בו שני עשרים לעיבור, שערי עשרים איל אחד, לאפוקי עצרת ושערי אחד, לאפוקי עצרת ושערי אחד, ואי משום דברית קרבנו זום
 47 פריים למוסף – הא ממלואים נמי קרבו שני פריים למוסף, שדרי בו ביום קרב מוסף הראש חוש, דשמיי ממלואים אחד בניסן חוד. **והוא** האמור בחומש הפקודים – וזו דלא פליגי בדיערת
 48 דכפליני ביום הכיפורים, בפרק "זחלבלת" (שם) מפרש טעמא דבערת על כורך האמור בתורת כהנים אינו האמור בחומש הפקודים, וטעמא דרבי אבהו דכאב מפרש ליה בפרק "כא בר" (ג.ב.)
 49 **אלא** למאן דאמר שני ציבור – תימה! לזו דמשל ציבור – מכל מקום הוא קרבן שלו, ומתכפר בו מעון העגל, כדאיתא בתורת כהנים, דכתיב: "ועשה את חטאתך ואת עלתך ובפר
 50 מעון עשה את קרבן העם ובפר בשים", ואם כן, לימא: דין פר חטאת שלו שזוא מתכפר בו, מפר חטאת שלו שזוא מתכפר בו, ודין איל שלו שזוא סומך עליו מאיל שלו שזוא חמק
 51 עליו, כדאמר בפרק שני דמסכת ביצה (ב.א.) "זיקב את העולה ויעשה ממשפטי" – לימד על עלת חובה ששענה ממכה ממשפט עלת נרדבה זו לומר: דאין חבי נמי דדהו מצוי לשנוי חבי,
 52 אלא האמת מתוך לו, דכולי עלמא חזו אחד דמשלו הוא מביא, כדאב מפרש ואית.

לפוקי

1 לאַפּוקי עצרת ראש השנה הדרוידית עולות נענד - לא דינעא אמאי לא קאמר הכי
 2 לעיל, בעינא דרבי אבהו לאפוקי עצרת וראש השנה דרבנן ניהו, או ימא
 3 לאפוקי כולדו קשישא. קאבאר רבינא כסותו, ושטא רבי אבדו לא חקשו לו אלא
 4 מראש השנה, דעצרת הוא היום הזה, כדענין לעיל. ולרב אשי חקשו לו בבת אחת מעצרת
 5 ומראש השנה, ותרין תרין אחר עניניהם.

6 ולרבינא חקשו לו בבת אחת כולדו קשישא
 7 דלעיל, ותרין תרין אחר. דרביה הוא דכי רבי
 8 אתא רבן כו - הוה מצו למאורא דמורא ניהו;
 9 ואליבא דרבי יוחנן, וטובא איבא בהתלמוד רבי
 10 אתא רב דימי אתא אילפולגי אמוראא שלפניו;
 11 אלא משום דרבנן כותביא בריא דרבי יוחנן שמוניה
 12 דרבי ישמעאל אמר הכי - להכי משי בני. ואם
 13 תמא; רבי יוחנן הכי פליג על רבי ישמעאל
 14 שזאת תבא ישי לומר: משום דאשכח ברייתא
 15 לקמן (דף רמא) דרבי חותיה, ורבי ארסין בביריתא
 16 דתניא בותיה דרבי יוחנן 'לעשות' - זה המשה
 17 פרה. אלא הכי גרסינן: 'לעשות לכפר' - זה
 18 משה וזו העברה. ומשום מתוך פירוש
 19 רש"י שפרש (שם) וכשם שפרש"ק לאו מקרא
 20 יליף לה, אלא מעלה בעלמא. אי נמי, ישי לומר:
 21 ומקאמר רבי יוחנן שמוניה דרבי ישמעאל הכי
 22 - מכלל דרבנן פליגי עליה, ואדודו דאמר כרבנן.
 23 וזה הנה בא כל דהנכנס לומר שכינה בו -
 24 תתהו לוי בעלמא מנאמיא - נהי שפרק אף
 25 לדורות, מדרכת בריא 'כאשר עשה ביום הזה
 26 צוה ה' לעשות לכפר', אלא סניגי הכי נגרי
 27 ומדקטגו דאבנה אה - משמע מתורא דקרא פיק
 28 כמו זה הנה בא כשל תאטות קרומת לעלות
 29 - דמיתורא פיק. ברייתא פריק: 'כל התורין'
 30 (ובדכ"ג א). והכא מאי יתורא איבא? ונראה
 31 דבאי נמי, זה הוה עירך למיכת אל אלהיך
 32 משה אל יהודי וכס הענין את הר ויקרא ה'
 33 למשה ביום השביעי מתוך הענין, מאי איתרין?
 34 למיכת 'ויכסוהו הענין ששת ימים' - אלא
 35 אצטרך לדורות.

36 רבי יוחנן בן בריהו היא חדשיש ביהוה ביהוה
 37 - יתהוה לוי לרבי יודנה בן בתריא נמי
 38 חסיני בששה ימים נהי פרה, כיון דטבול יום
 39 כשר פרה - לטיביליה בעריא ביום השביעי.
 40 וישרוק בו ביום הפרה, דהא מסתקן לקמן
 41 (ו'א) דבעול נדה טבילתו ביום. ולמאן דסליק
 42 דעתך לקמן דטבילתו בליליא - אף קאמר
 43 דמפרשין ליה שעה אחת סמוך לקראת הטהרה
 44 ואם בן מצו טביל בליל שביעי וישרוק הפרה
 45 למחרת ויש לומר: למה לאו דפרישת לעיל (ב'א).
 46 דיבור התחיל 'לדוריא' הוא דטבול יום כשר
 47 פרה - הני מלי טבול יום דטומאת דרבנן,
 48 אבל טבול יום דבעול נדה, שהוא דאורייתא
 49 - אסור רבנן. אף על גב דמדאורייתא שרי
 50 אפילו טבול יום במטומא דאורייתא, מכל מקום
 51 רבנן גזרו טבול, לפי זה נחא, ועוד איבא
 תנא

1 ועשה לך - כמו 'ועשה לך שתי הצמצות כסף', כביכול - אג שמעתי: אם היה ציבור
 2 יכול להתפרש בשל יחיד - היתה רוצה, ואני אומר: לפי שדבר שהיה הוא לומר שהקדוש
 3 ברוך הוא קץ בישראל, אומר כביכול, כלומר: כדרכו בנין, כן, כאלו (א) אפשר
 4 לומר, וכן, כן כביכול שבתלמוד. כוסן שהן עושין רצונו של מקום - נקראת העבודה
 5 על שם, דף תנא לא פליגי - תירוצא הוא.

6 קח לך תפילי - דשני קרא דברייתא מזה
 7 התחיל לדבר, דין פ' להאמת ואל לעולה -
 8 ביום הכפורים יש פ' להאמת ואל לעולה
 9 בקרבן יחיד דכחן גדול 'בואת יבא אודך וגו',
 10 ודשמני למילואים בני עגל להאמת ואל
 11 לעולה, לעבודה כבתן גדול - ביום הכפורים
 12 מעבודה בבחן גדול במלואים, דכתיב (ויקרא ט)
 13 - יקרב אהרן אל המזבח: ויליטא תחלה כבתן
 14 וידול - דתני יום הכפורים שהיה עבודה ראשונה
 15 שהתלה בבחן גדול בקיבוט צבור ביום
 16 הכפורים הראשון, מעבודת שמיני למלואים
 17 שהיא עבודה ראשונה שנעשת על ידי כחן
 18 גדול מעולם. תחלה במקום - וכן הכיפורים יש
 19 לו עבודה לפני לפרים, לביום הכפורים הראשון
 20 היתה תחלה במקום שקדום לבן לא נכנס אדם
 21 שם לעבודה, ויום שמיני למלואים היתה עבודה
 22 תחלה במזבח הדין, ואם בשביל שימש
 23 משה כל שבעת ימי המלואים - אין קריה
 24 עבודה אצל עבודת כותבים, כשלא כותב בני
 25 כדונה ושל משה בחלוף לבן, שלא כושר אלא
 26 לשעה. רבי יוחנן מתיי חיי - לא דרש
 27 מתי קרא 'ויבאש עשה ביום הזה' אלא
 28 חיי פרישה. מעלה בעלמא - מנפי הקל
 29 שהקלו בה לטומא מדעת הבחן השורפת, עש
 30 בה מעולה רבות. מתיבא ילפת לה - לך
 31 פרישה. אי מה מילואים כל הכותב מעבב כחן
 32 - כדילפנין לקמן בשמעתין (ה'א), ולא קתי
 33 מפרשין - ואם אירע פסול בבחן גדול -
 34 שישמש זה ולא פרישת, אלא אפר מילויף
 35 אפר ליה פסני - משמע שפרש משה קודם
 36 בניסוח למזבח השביעי, ויבטחו ענין -
 37 למשה, רבי יודנה בן בתריא - לקמן בפרקין
 38 (ו'א).

למטמא

מעבודה תחלה, לאפוקי הני דלאו תחלה ניהו. מאי אלימא תחלה כבתן גדול
 מעבודה תחלה? אלא תחלה במקום מעבודה תחלה במקום. כי אתא רב דימי
 אמר: רבי יוחנן מתיי תדא, [רבי יהושע בן לוי] מתיי תרתי. רבי יוחנן מתיי תדא:
 'לעשת לכפר' - אלו מעשה יום הכפורים, [ורבי יהושע בן לוי] מתיי תרתי: 'לעשת'
 - אלו מעשה פרה, 'לכפר' - אלו מעשה יום הכפורים. רבי יוחנן מתיי תדא? והא
 אגן תנן: שבעת ימים קודם יום הכפורים, ושבעת ימים קודם שריפת הפרזי! - מעלה
 בעלמא - והא אמר רבי מנימוי בר חלקה אמר רבי מחבאי בר אדי אמר רבי יוחנן:
 'כאשר עשה ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליו', אלו מעשה פרה,
 'לכפר' - אלו מעשה יום הכפורים! - תהוא דרביה. דכי אתא רבין אמר רבי יוחנן
 משום רבי ישמעאל: 'לעשת' - אלו מעשה פרה, 'לכפר' - אלו מעשה יום הכפורים.
 אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן: מה חבאי קא ילפת לה - במלואים, אי מה מלואים

39 - כל הקתוב קתן מעבב בהן, אף הקא נמי - כל הקתוב קתן מעבב בהן. וכי תיקא הכי נמי, והתנן: ומתקנין לו
 40 בהן אחר, ולא קתני מפרשין! וכי תיקא: מאי מתקנין - מפרשין, ליתגי או אדי ואדי 'מתקנין', או אדי ואדי
 41 'מפרשין'! - אמר ליה: אלא מר מתיבא ליה? - אמר: מסיני, דכתיב 'ושלחן כבוד ה' על הר סיני ויכסוהו הענן
 42 ששת ימים ויקרא אל משה ביום השביעי'. מפרזי כתיב 'ויקרא אל משה ביום השביעי', מאי ששת ימים? זה הנה אב,
 43 שקל הכנסם במתנה שכינה - בענין פרישת ששה. - והא אגן שכעה תנן - מתניתין רבי יהודה בן בתריא היא, דתייש
 למטמא

1 למופאת ביתו - שגמא אבן יוקק לאשתו ותראה דם בשעת בראה. ונמצא טמא שבעת
 2 ימים במשפט בעל נדה. ולא יכול לעבור ביום הבהרים. זה וזה - כן דיום הבהרים
 3 וכן דפרה. כל שבעה - ימי הבהרה. כל שבעה המפאות שחיו שם - מגל פרה ופרה היו
 4 נותנין קעת למשמרת מן האפר פרה. כענין במסכת פרה (פרק ג משנה יא). ואני
 5 שמתיה אפר פרה של משה לא כלתה. והואי נמי

6 הוזהר - בפרישה ומלואים כל שבעה. דכתיב:
 7 (ויקרא ה) וזו לע אודוך וגו' וכתוב 'שבעת ימים'
 8 ימלא את ידים' כל שבעה עשה להם כחוק כן
 9 הראשון. ובמלואים הם - הואת מלואים של
 10 דם בכרתיב. רתני ר' חייא ב' - לקמיה
 11 בשמעתין מיתיה ליה. טעלה בעלמא - בפרה
 12 כדאמרן. וזכום הבהרים - לכבוד נביסת מתנה
 13 שבעה. תניא כותיה ר' יוחנן - ודילין
 14 במלואים. כריש לקיש - ודילין מסיני. בואת -
 15 קרא ויתרא הוא. כרלמקן, למרשה ביה. ודרוש
 16 ביה הכי. בואת הותרה האמורה בענין. במתקם
 17 אחר יבא אודך אל הקרש. מאי היא - באיזה
 18 ענין. ושמיש יום אחד - עבודת עמיני הושתלה
 19 עליו. שנאמר (ויקרא ט) 'קרב אל המזבח'
 20 לאפוקי צדוקים - שהיו משנין עבודת טהרות
 21 יום הבהרים. כדלמקן ב'הוציא לך' (א.ג.נ.)
 22 שהיו נותנין הקטורת על האש בחוק. ואודך כן
 23 מניסנים. וכשם ספרישנים - לא מקרא ליקף
 24 לה. אלא בעלמא בעלמא. לחטבו - ללחנה.
 25 אפרת - אמור מעתה. מאי בואת - לשן
 26 נקבה. פה ואלו כתובי בתריה לאו נקבותיהן.
 27 שבע מניה - בענין מלואים. ופרישה ליה
 28 נקבה. כן גזל קמא - אודוך לבדו כל ימיו.
 29 אבל הדרת באיני לא תנוגד. שלא נאמר אלא
 30 אודוך. זה עובדו כדכתיב לא יתנוגד אלא יכל
 31 לומר 'ויסבד' לדר ולא למשה. ואלו שני
 32 ימים יום שדוד מראש חדש שבאו לסיני עד יום
 33 מתן תורה. ואין כאן פרישה כלל למשה. שהרי
 34 אותו ששה ימים עלה וירד בהשפעה. להוזהרין
 35 על פרישתן מן האשה. ומצות ההבלה. ואת לא
 36 תאמר. כל ששה מעשה היה אודך עשרת
 37 הדברות. בתחילה ארבעים יום שנכנס למתנה
 38 שבינה לחיות עם עה ה לקבל הלחות. ולמקן
 39 מפרש מהכא שפיטא ליה דאודך עשרת
 40 הדברות היה ששה ימים הללו. ר' עקיבא אביי
 41 - קודם עשרת הדברות היה. ומכאן הללו
 42 הם ששה ימים שמראש חדש עד יום מתן תורה.
 43 ובשביעי בקלום. ומשה וכל ישראל עומדים
 44 לקבל עשרת הדברות. כדאמרנין (מבט כ.ד.א.)
 45 'אנכי ורלא יהיה לך מפי הנבהר שבעתם.
 46 ואחר כן עלה כרו לקבל את הלחות. ולזה היה
 47 שם פרישה כלל.

1 תנא פירק כל הבהרים' (במכות ז.ב.) דסבירא ליה דאפילו מקדארייתא - לא הוזהר בטבול
 2 יום. אלא דגמא מת דכתיב הוויא פרישה. וטבול יום דשרץ דאין בכל לומר מניא מת. אם
 3 כן לדרייה בעל נדה לא אתי בכל חומר. ואיכא למפרש: מה לטמא מת - אשני טמא
 4 משכב החתונת כעליון בעל נדה. ושגמא אפרה בראת סבירא ליה.
 5 ונכנסו יום תחת דם - וליה לומר דרשה

6 נגמרה היה את דגמרי מלואים. אלא
 7 אסמכתא בעלמא. דעיקר קרא 'דיכאש עשה
 8 ביום הזה' - ש' לפרש דכיום ראשון של שבעת
 9 ימי המלואים אמר להם כאשר עשה ביום הזה
 10 עזה ה לעשות כל שבעת ימי המלואים. וכן פירש
 11 רש"י פשוטו בפרוש חומש. וכוון דאסמכתא
 12 בעלמא הוא - אין לחוש אי אמרנין נכנסו מים
 13 תחת דם ה' הוזהר' מסיני מן תדה - ואם אמר:
 14 אלא היה כסיני הואת דם. דכתיב (שמות כז) 'ויקח
 15 משה את הדם והוא ערק על העמ' ויש לומר: אותה
 16 וירקק לא היתה בשביל שטרדה. שרירי לא על משה
 17 לבדו נורק. אלא על כל העם. אלא אם הכריח
 18 הוזה. דכתיב (שם) 'זנה דם הברית אשר ברת ה'
 19 עמכם. אי נמי. ובי קאמר: הואה כל שבעת מסיני
 20 מן הוזה תמה ליה: ולמקן פירקין (ת.א.) אמרנין:
 21 אחד זה ואחד זה נתון נתון לכל שבעה. ומסיק
 22 דלבר משבתו יש לומר: במלואים הוויא הואה כל
 23 שבעה. אבל ביום הבהרים שבתות. התאורנים
 24 נזר על האמאט בעלמא. ואסורה כתיב:
 25 וזמיה ליה: ולמקן מפרש: ראשון שמוא שלישי. שני
 26 שמוא שלישי וכו'. ומנא ליה למירא דעמנא דרבי
 27 מאיר שמוא חששא? לימא שמוא דגמר מלואים
 28 הוויא הואה כל שבעתו ושגמא רבי יוסי ברבי
 29 זכאי דקאמר רבי לקמן סבירא ליה כריש לקיש.
 30 זכאי גמר מלואים אלא מעלה בעלמא שמוא
 31 הוויא הואה כל שבעתו ושגמא רבי יוסי ברבי
 32 יש לומר: אפילו נזר וגמר מלואים - סבירא
 33 ליה דקרא אסמכתא בעלמא. ואם כן. אי לאו
 34 דאיכא אסמכתא קעת - לא לודו כרבי רבנן הואה.
 35 לחכי אינטרין לפרשי טעמא. תניא כותיה
 36 דריש לקיש - דרבי יוסי הגלילי סבירא ליה
 37 כותיה. תימה ליה: ורברכי יוחנן נמי לא מי גניא
 38 הרבי עקיבא סבירא ליה כרבי יוחנן. ולא ליקף
 39 מסיניו ויש לומר: כבר איתיה לעיל תניא כותיה
 40 דרבי יוחנן דרביא עדיפא מניה. דמתניתין טמא כרבי
 41 יוחנן. ויחד קאמר גניא נמי כותיה דריש לקיש
 42 דאיכא תנא דסבר כותיה. אבל תימה ליה: מאי קא
 43 מיתיה מתא דרניא כותיה דריש לקיש? דילמא
 44 רבי יוחנן קאמר קל: אמא דאמר אפילו רבי יוסי
 45 הגלילי דעך כאן לא קאמר רבי יוסי הגלילי אלא
 46 מסיני הכי הוזה. אלא לדורות - לא נמרנין מיה
 47 לומר דתמיש בפרישת ששה ימים. כוון מסיני.
 48 כדאמר רבי שמועון בן לקיש. אלא צריך פרישה
 49 שבעה ימים כמו מלואים ויש לומר: אין
 50 דאשכחן רבי אלעזר דקאמר מסינין ויקרא א'
 51 משד' ומשהו וכל ישראל עומדים וכו' - והיינו
 52 כרבי עקיבא. אלמא כרבי עקיבא דריש לקיש
 53 לקרא. מטמאטא משמיה דרבי יוחנן ברא אברה
 54 ואף על גב דלא אמר ממויה דרבי יוחנן - אשכחן נמי בסוף פרק 'ואשה רבה' (במכות ז.ב.) כי היא גונא: אולי רבי אלעזר אמר לשמעתיה ולא אמר משמיה דרבי יוחנן. איקפרי רבי יוחנן
 55 וכו'. עה: אף רבי אלעזר תלמיך יושב ודרוש והכל יודעים שתורה היא. אם כן רבי יוחנן דריש לקיש רבי עקיבא.

למופאת ביתו. אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש:
 בשלמא לרבי דילפניא במלואים - היינו תמניא: זה
 הוזה מיון עליו כל שבעה מקל המפאות שהיו שם,
 והוא נמי הוזהר במלואים. אלא לרבי דילפניא מסיני
 - הוזהר בסניני מן הוויא - אמר ליה: ולמקמיו מן
 ניהא? במלואים - הכא - מים. הא לא קאשיא,
 תמני רבי חייא: נכנסו מים תחת דם. אלא לרבי דילפניא,
 הוזהר בסניני מן הוויא? - אמר ליה: מעלה בעלמא.
 תמניא כותיה דרבי יוחנן, תמניא כותיה דריש לקיש.
 תמניא כותיה דרבי יוחנן: 'בואת יבא אודך אל
 הקרש' - כמה שאמור בענין. מאי היא - בענין
 במלואים. וזה אמור בענין במלואים - אודך פריש
 שבעה ושמיש יום אחד, ואף לדורות, כהן גדול פריש
 כהן לחטבו בעבודתה. ואף לדורות, כהן גדול פריש
 שבעה ושמיש יום אחד, ושני תלמידי הקבאים
 מתלמדיהו של משה, לאפוקי צדוקין, מוסרין לו כל
 שבעה כהן לחטבו בעבודתה. מכאן אמרו: שבעת ימים
 קודם יום הבהרים מפרשיין כהן גדול מבייתו ללשפת
 פרהרין, וכשם שמפרשיין כהן גדול קודם מפרשיין כהן
 הזרף את הפרה ללשפה שעל פני הפרה. צפונה
 מזרחה, ואחד זה ואחד זה מיון עליו כל שבעה מקל
 המפאות שהיו שם. ואם תאמר במלואים דם הכא מים
 אמרת: נכנסו מים תחת דם. ואומר 'כאשר עשה
 ביום הזה צוה ה' לעשת לכפר עליכם', 'לעשה' -
 אלו מעשה פרה, 'לכפר' - אלו מעשה יום הבהרים.
 והאי 'בואת' מוכייע ליה לגופיה, כפר בן בקר
 לתפאת ואל לעולה! אמרו: אי לקרן לחזיה -
 לימא קרא 'בוה' או 'פאלה', מאי 'בואת' - שמעתי
 מונה תרתי. מאי 'ואומר'? וכי תיקא יום הבהרים
 קמא הוא דבעי פרישה, כדאשכחן במלואים, אבל
 ביום הבהרים בעלמא לא; אי נמי, כהן גדול קמא
 הוא דבעי פרישה, אבל כהן גדול בעלמא לא - תא
 שמעתי: 'כאשר עשה' וכו'. תמניא כותיה דריש לקיש:
 משה עלה בענין ותכפפה בענין ותכפשה בענין כהן
 לקבל תורה לישאל בקדישה, שאמר 'וישכן כבוד
 ויכסחו

36 ה' על הר סיני". זה היה מעשה אחר עשרת הדברות, שהיו תחלה לארבעים יום, דרבי
 37 רבי יוסי הגלילי, רבי עקיבא אומר: "וישכן כבוד ה'" - מראש חדש, ויכסחו

1 **במקום** גילה - כתובתי "עו חודוה במקומ" (דברי הימים א טז.)
 2 **ורבי** עקיבא סבר לה כרבי יוסי - בלאו הכי ש"ך לסבור כרבי יוסי, כיון
 3 דסבירא ליה בשבת פרק "אמר רבי עקיבא" (פ"א ח"א מש"ש ענות, ומוכח דהם דעל
 4 כרוך סבר כרבי יוסי.

5 **מסייעו** ליה לרבי אלעזר - לא ידענא מהו ש"ך
 6 לטומר מסייע ליה במילתא דפליגי
 7 תנאי ואדרבה, כולוה תנאי דלא כותיה, רבי יוסי
 8 הגלילי רבי נתן ורבי מתיא בן חדש, לבד מרבי
 9 עקיבא לדחידוהו ושטא משום הדלכה כרבי עקיבא
 10 מחבירו קאמר מסייע ליה.
 11 **משה** שמע ישראל לא שמעו - לא מצי
 12 לשעויה דהדיא אתאי דלא כרבי עקיבא
 13 אלא כתנאי דפליגי עליה לעיל, דאדרשה דקרא
 14 דקול לו קול אליו - משתמא לכתבא אמן דפליג.
 15 סמיכה

16 **קא** מפיגלו רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא? בפלגתא דרני תנאי. דתנאי: בששעה בחדשה
 17 ניתנה תורה לישראל, רבי יוסי אמר: בשבעה בו, מאן דאמר בששעה - בששעה ניתנה,
 18 ובשבעה עולה דתניב "ויקרא אל משה ביום השביעי". מאן דאמר בשבעה - בשבעה
 19 ניתנה, ובשבעה עולה "ויקרא אל משה ביום השביעי". רבי יוסי הגלילי סבר
 20 לה כתנאי קמאי, דאמר בששעה בחדשה ניתנה תורה, הלכך, זה הנה מעשה אחר עשרת
 21 הדבורות, "וישפן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים" - למשה, "ויקרא
 22 אל משה ביום השביעי" - לקבולי שאר תורה. דאי סלקא דעתך "וישפן כבוד ה'"
 23 מראש חדש, "ויכסהו הענן" - להר, "ויקרא אל משה ביום השביעי" - לקבולי עשרת
 24 הדבורות - הא קבילו ליהו מששעה, והא אסתלק ענן מששעה! ורבי עקיבא סבר לה
 25 כרבי יוסי, דאמר בשבעה בחדשה ניתנה תורה לישראל. בשלמא לרבי עקיבא - היינו
 26 דמשפחת לה בשבעה עשר בתמוה שבתו הלווחות; עשרין וארבעה דסין, ויחברינו
 27 דתמוה - מלו להו ארבעין יומין דהנה בהו, ובשכסר בתמוה נחיה, ואהא ויחברינו
 28 ללווחות. אלא לרבי יוסי הגלילי, דאמר ששה דפרשה וארבעין דהר, עד עשרין ותלת
 29 בתמוה לא אתגור לחות! אמר לך רבי יוסי הגלילי: ארבעין דהר כתיב ששה דפרשה.
 30 אמר מר: "ויקרא אל משה" - משה וכל ישראל עומדין. מסייע ליה לרבי אלעזר,
 31 דאמר רבי אלעזר: "ויקרא אל משה" - משה וכל ישראל עומדין, ולא בא התשוב
 32 אלא לחלק לו פבור למשה. מיתבי: "קול לו" - קול אליו, משה שמע וכל ישראל
 33 לא שמעו! - לא קשיא; הא - בסיני, הא - באהל מועד. ואי בעית אימא: לא
 34 קשיא, הא - בקריאה, הא - בדבור, רבי זריקא רמי קרא קמיה דרבי אלעזר, ואמר
 35 לה: אמר רבי זריקא רבי אלעזר רבי: בתבי "ולא יכל משה לבא אל אהל מועד
 36 כי שכן עליו הענן", וכתבי "ויבא משה בתוך הענן"! מלמד שתפסו הקדוש ברוך
 37 הוא למשה והביאו בענן. דבי רבי ישמעאל תנאי: נאמר פאן "בתוך" ונאמר להלן
 38 "בתוך", "ויבאו בני ישראל בתוך הים". מה להלן שביב, דכתבי "ותפוס להם המה"
 39 - אף פאן שביב. "ויקרא אל משה וידבר" למה הקדים קריאה לדיבור? למה
 40 תורה דרך ארין, שלא יאמר אדם דבר להכריזו אלא אם פן קודמו. מסייע ליה
 41 לרבי חנינא, דאמר רבי חנינא: לא יאמר אדם דבר להכריזו אלא אם פן קודמו.
 42 "לאמר" אמר רבי מוסיא פר בריה דרבי מסיא משימה דרבי מוסיא רבה מצוין לאומר
 43 דבר להכריזו שהוא פבל אימר, עד שיאמר לו לך אמור - שצאמר להו "ידבר ה' אליו
 44 מאהל מועד לאמר". מפלל דתרווייהו סבירא להו: מלוזאים, פל הכתוב פהו מעכב
 45 ורבי חנינא, חד אמר: פל הכתוב פהו מעכב פהו, וחד אמר: דבר המעכב פהו לדורות - מעכב פהו,
 46 אין מעכב פהו. חסתיים דרבי יוחנן הוא דאמר: פל הכתוב פהו מעכב פהו, מדקאמר ליה רבי שמעון פן לקיש
 47 לרבי יוחנן: אי מה מלוזאים - פל הכתוב פהו מעכב פהו, ולא קא מחדר ליה ולא מויד - חסתיים. מאי פנייהו?
 48 אב

1 ויכסו הענן להר - ולא למשה, שרדי כל אותן ששת ימיו עלה וירד בהשכמה לומר
 2 להם "אתם ראייתם אשר עשיתי למעריכי" (שמות טו) "וישב משה את דברי העם אל ה'
 3 ולמחר נאמר לו לך אל העם וקדשתם" ולמחר "לך רה דרד בעם". ולא בא הכתוב -
 4 לומר "ויקרא אל משה" לבדו אלא להלן לו כבוד. לפרק אביהו ושתיה - רבי נתן סבר
 5 לה כרבי יוסי הגלילי, דפרישה למשה דואי, אך

6 **לא** ללמוד כמאן לשיאר הנכנס למוטה כינה
 7 פרישה. שלא היתה פרישה זו אלא שבשעה
 8 ימים הללו נמסרה אביהו למשה ומשמע
 9 במלאכי השרת, אבל בעלמא לא בעין מירוק.
 10 לאים קליו - הוא נמי סבר לה כרבי יוסי
 11 הגלילי דפרישה למשה, ולחובלו מני אב
 12 שתחלו עליו אימה, בהיותו לבדו יבין ודים
 13 לבו וכנס למוטה כינה באימה. במקום נילה
 14 מתן תורה של לחות, דכתבי (תתלים ט)
 15 "פקודי ה' ישרים משמחו לבי. כמא אי מפילי
 16 מה ראייה מביאי לדבוריך; ניתנה תורה -
 17 עשרת הדברות. ומקראי לפי טעמיהו תנא -
 18 קמו רבי יוסי, במסכת שבת פרק "רבי עקיבא".
 19 מאן דאמר בששעה כ"ו כרבי טבא, ופירוש
 20 דהו בספרים, כי הדיכי דלא תיקשי לך לקמן
 21 היאך שלמו ארבעים בשבעה עשר בתמו
 22 ששתהו הלווחות. כשבעה עלה - לקבל
 23 הלווחות ושעה ארבעים יום. רבי יוסי הגלילי
 24 סבר לה כתנאי קמא - הלכך על כרוך ששה
 25 ימים ויום השביעי על כרוך אחר עשרת
 26 הדבורות ויו, ופירש משה ששה ימים. ובשביעי
 27 נכנס לקבל הלווחות. ורבי עקיבא סבר לה כרבי
 28 יוסי - הלכך שביעי זה - שביעי לחודש היה
 29 בשלמא לרבי עקיבא - דאמר להו חזי פרישה
 30 דהם ארבעים יום הוא ולא יותר, ושלמו
 31 בשבעה עשר בתמוה - ששים וארבעה בסין -
 32 שחרו ששה ימים עברו מנו, ובשביעי עלה
 33 לומר שנכנס בתוך השבעי כשעלה נתעבב
 34 ויחדו שבעה עשר בתמוה. שחא ארבעים
 35 שלמינן. קול לו קול אליו - זישמעא את הקול
 36 מדבר אליו" (במדבר ו) "לך היה יכול לומר
 37 וכתב 'מדבר אליו' - ללמדך שאליו לבדו היה
 38 נמשך הקול באהל מועד, משהוקם המשכן
 39 ונרבע עמו מעל הכפורת לא היה הקול שגמם
 40 לישראל. דחאי קרא דזישמעא את הקול" -
 41 באהל מועד כתיב. רישיה דקרא יובבא משה
 42 אל אהל מועד" וכו'. שחוא דבב יבב פ"ו -
 43 תלמודו נותן לאמר - לא אמור הדברים אלא
 44 אם פן פן להו רשות. פללל דתרווייהו וכו' -
 45 מחדר לעיל. מדאמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן
 46 אי מה מלוזאים כל הכתוב בהו וכו' ואודי ליה
 47 מכלל דתרווייהו כו'. ותפתיים - מלוזאת דרבי
 48 יוחנן ורבי חנינא דפליגי בהו מילתא בעלמא.
 49 חסתיים מתיבא דרבי יוחנן הוא דאמר "כל
 50 הכתוב בהו מעכבא פהו".
 51 דבר

1 **קא** מפיגלו רבי יוסי הגלילי ורבי עקיבא? בפלגתא דרני תנאי. דתנאי: בששעה בחדשה
 2 ניתנה תורה לישראל, רבי יוסי אמר: בשבעה בו, מאן דאמר בששעה - בששעה ניתנה,
 3 ובשבעה עולה דתניב "ויקרא אל משה ביום השביעי". מאן דאמר בשבעה - בשבעה
 4 ניתנה, ובשבעה עולה "ויקרא אל משה ביום השביעי". רבי יוסי הגלילי סבר
 5 לה כתנאי קמאי, דאמר בששעה בחדשה ניתנה תורה, הלכך, זה הנה מעשה אחר עשרת
 6 הדבורות, "וישפן כבוד ה' על הר סיני ויכסהו הענן ששת ימים" - למשה, "ויקרא
 7 אל משה ביום השביעי" - לקבולי שאר תורה. דאי סלקא דעתך "וישפן כבוד ה'"
 8 מראש חדש, "ויכסהו הענן" - להר, "ויקרא אל משה ביום השביעי" - לקבולי עשרת
 9 הדבורות - הא קבילו ליהו מששעה, והא אסתלק ענן מששעה! ורבי עקיבא סבר לה
 10 כרבי יוסי, דאמר בשבעה בחדשה ניתנה תורה לישראל. בשלמא לרבי עקיבא - היינו
 11 דמשפחת לה בשבעה עשר בתמוה שבתו הלווחות; עשרין וארבעה דסין, ויחברינו
 12 דתמוה - מלו להו ארבעין יומין דהנה בהו, ובשכסר בתמוה נחיה, ואהא ויחברינו
 13 ללווחות. אלא לרבי יוסי הגלילי, דאמר ששה דפרשה וארבעין דהר, עד עשרין ותלת
 14 בתמוה לא אתגור לחות! אמר לך רבי יוסי הגלילי: ארבעין דהר כתיב ששה דפרשה.
 15 אמר מר: "ויקרא אל משה" - משה וכל ישראל עומדין. מסייע ליה לרבי אלעזר,
 16 דאמר רבי אלעזר: "ויקרא אל משה" - משה וכל ישראל עומדין, ולא בא התשוב
 17 אלא לחלק לו פבור למשה. מיתבי: "קול לו" - קול אליו, משה שמע וכל ישראל
 18 לא שמעו! - לא קשיא; הא - בסיני, הא - באהל מועד. ואי בעית אימא: לא
 19 קשיא, הא - בקריאה, הא - בדבור, רבי זריקא רמי קרא קמיה דרבי אלעזר, ואמר
 20 לה: אמר רבי זריקא רבי אלעזר רבי: בתבי "ולא יכל משה לבא אל אהל מועד
 21 כי שכן עליו הענן", וכתבי "ויבא משה בתוך הענן"! מלמד שתפסו הקדוש ברוך
 22 הוא למשה והביאו בענן. דבי רבי ישמעאל תנאי: נאמר פאן "בתוך" ונאמר להלן
 23 "בתוך", "ויבאו בני ישראל בתוך הים". מה להלן שביב, דכתבי "ותפוס להם המה"
 24 - אף פאן שביב. "ויקרא אל משה וידבר" למה הקדים קריאה לדיבור? למה
 25 תורה דרך ארין, שלא יאמר אדם דבר להכריזו אלא אם פן קודמו. מסייע ליה
 26 לרבי חנינא, דאמר רבי חנינא: לא יאמר אדם דבר להכריזו אלא אם פן קודמו.
 27 "לאמר" אמר רבי מוסיא פר בריה דרבי מסיא משימה דרבי מוסיא רבה מצוין לאומר
 28 דבר להכריזו שהוא פבל אימר, עד שיאמר לו לך אמור - שצאמר להו "ידבר ה' אליו
 29 מאהל מועד לאמר". מפלל דתרווייהו סבירא להו: מלוזאים, פל הכתוב פהו מעכב
 30 ורבי חנינא, חד אמר: פל הכתוב פהו מעכב פהו, וחד אמר: דבר המעכב פהו לדורות - מעכב פהו,
 31 אין מעכב פהו. חסתיים דרבי יוחנן הוא דאמר: פל הכתוב פהו מעכב פהו, מדקאמר ליה רבי שמעון פן לקיש
 32 לרבי יוחנן: אי מה מלוזאים - פל הכתוב פהו מעכב פהו, ולא קא מחדר ליה ולא מויד - חסתיים. מאי פנייהו?
 33 אב

1 דבר שאין מעבך בתן לזרות - לקמח מפרש לה. שירי מצוה - כלומר: שלא חש
2 לחשוב אותה מצוה, ולא סמך. כאילו לא כיפר - מן המבוחר. ויכפר - (ראין)
3 כפרה אלהי (ברם) כדמרינן מבזבזים (ו:א) כיפר - לגבאי. דעיקר כפרה ברם. אבל
4 לא כיפר נמי (שלא קיים) מצות קונו מן המבוחר. - ואלא קתני מפרשין - ואף על פי
5 שלא הופרש, שם יאירע פסול בראשון -
6 יעבור זה השני. שמע מצוה פרישה לא
7 מעבבא (בה) בעבודה.
8 ריבוי שבקע - שישמש כחן גדול שבעת ימים
9 רעופים כשממנין אותו בכרונה גדולה, וילבש
10 שמונה בגדים בשעת עבודה. וריבוי - לישן
11 מרבה, מרובה בגדים. שהוא משמש בשמונה
12 והחריט בארבעת. שסוהת שבקע - ושיטנו
13 שמן המשיחה על ראשו ובין ריסי עינו, שבעה
14 ימים רעופין. כל הכתוב בתן - "שבעת ימים
15 ימלא" וגו' (ויקרא ו) וכל מלווים ידים האומר שם
16 - לבישת בגדים הוא. שנאמר (שמות טז)
17 "ובגדי הקדוש אשר לאהרן יהיו לבגיו אחריו
18 למשיחה בהם" וגו' ומשיחה נמי כל שבעה,
19 מדאיתקש משיחה לריבוי. וכפר הכהן אשר
20 ישש אחיו - גבי יום הכיפורים, ביחודי מות
21 כתיב. סח תלמוד לומר - אם ללמד שנתיה
22 עבודה בכחן גדול - והלא כל הפרשה בארץ
23 אגמדה. "בואת יבא אהרן", "נתן אהרן",
24 "וזקריב אהרן", "זבא אהרן אהרן אהרן טו"א. לפי
25 שנאמר - בפרשת זאתה תעזה: "שבעת ימים
26 ילבשם הכהן תחתיו מנגי' העמוד תחת אהרן
27 בכרונה גדולה, אשר יבא ביום הכיפורים אל
28 אהל מועד לשרת בקדש. אין לי אלא - שיהא
29 כשר לבא אל אהל מועד ביום הכיפורים אלא מן
30 שנתרבה שבעה ומנשח שבעה כשנתמנה.
31 ולקמיה בעי: משיחה שבעה היבא כתיבאי:
32 אפילו שעה אחת - לא גריסין.
33 מילתא

1 **אמר רב יוסף: סמיכה איכא בינייהו; למאן דאמר כל**
2 **הכתוב בתן מעבב בתן - סמיכה מעבבא. למאן דאמר**
3 **דבר שאין מעבב לזרות אין מעבב בתן - סמיכה לא**
4 **מעבבא. ולזרות מנא לן דלא מעבבא? דתניא:**
5 **"וסמך ונרצה" וכי סמיכה מכפרת? והלא אין כפרה**
6 **אלא ביום, שנאמר "כי תדם הוא בנפש וכפר" ומה**
7 **תלמוד לומר "וסמך ונרצה" - שאם עשה לה סמיכה**
8 **שירי מצוה - מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר,**
9 **וכפר רב נתמן פר יצחק אמר: תנופה איכא בינייהו.**
10 **למאן דאמר כל הכתוב בתן מעבב בתן - מעבבא,**
11 **ולמאן דאמר דבר שאין מעבב לזרות אין מעבב בתן**
12 **לא מעבבא. ולזרות מנא לן דלא מעבבא? דתניא:**
13 **לתנופה לכפר", וכי תדם הוא בנפש וכפר" ומה**
14 **תלמוד לומר "לתנופה לכפר" - שאם עשה לתנופה**
15 **שירי מצוה מעלה עליו הכתוב כאילו לא כפר, וכפר.**
16 **רב פפא אמר: פרישת שבקעה איכא בינייהו, למאן**
17 **דאמר כל הכתוב בתן מעבב בתן - מעבבא, למאן**
18 **דאמר דבר שאינו מעבב לזרות אינו מעבב בתן -**
19 **לא מעבבא. ולזרות מנא לן דלא מעבבא? מריקא**
20 **תני מתקיניו, ולא קתני מפרשיהו. רבינא אמר: ריבוי**
21 **שבקעה ומשיחה שבקעה איכא בינייהו. למאן דאמר כל**
22 **הכתוב בתן מעבב בתן - מעבבא, למאן דאמר דבר**
23 **שאין מעבב לזרות אין מעבב בתן - לא מעבבא.**
24 **ולזרות מנא לן דלא מעבבא? דתניא: "וכפר תהון אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו**
25 **לבהן תחת אביו", מה תלמוד לומר? לפי שנאמר "שבעת ימים ילבשם הכהן תחתיו מנגי'ו",**
26 **אין לי אלא נתרבה שבקעה ונמשח שבקעה, נתרבה שבקעה ונמשח יום אחד, נתרבה יום אחד**
27 **ונמשח שבקעה מניין? תלמוד לומר: "אשר ימשח אותו ואשר ימלא את ידו" - מכל מקום.**
28 **אשכחן ריבוי שבקעה לכתחלה, משיחה שבקעה לכתחלה מנא לן? איבעית אימא: מדאיתמר**
29 **קרא למעוקה, ואיבעית אימא: דאמר קרא "יבגדי הקדש אשר לאהרן יהיו לבגיו אחריו**
30 **למשיחה בהם וימלא בהם את דם" - איתקש משיחה לריבוי, מה ריבוי - שבקעה, אף משיחה**
31 **שבקעה. מאי מעיקא דמאן דאמר כל הכתוב בתן מעבב? - אמר רבי יצחק בר ביסא:**
32 **אמר קרא "ועשית לאהרן ולבגיו כפר" - כפרה" עיובבא הוא. תינתן כל**
33 **מילתא**

שבעה לכתחלה, אבל משיחה, נמצא כיון דאיתעית - אשיתע לגביי משבעה. ולא נכתי משיחה אלא פעם אחת. ומשני: מדאיתמר קרא לזרעו משיחה לריבוי, ואם כן, אף על גב דאיתעיתו תרידעו מעיובבא - מכל מקום למצוה בעי כל שבעה.

1 **להביא** את המכנסים — מכאן קשה להא בדמיק' "אלו הן העשרים" (סנהדרין 3.8) מפיק
 2 מיתה מוסר בגדים מדרושינ; אין בנידין עליהן — אין
 3 כותונת עליהן, והו' לרו' וריא. הקשה רבינו יעקב מאורליניני: הא בהדיא כתיב מיתה
 4 ב'יאותה תעודה' נדי דהאי קרא איגמט' וזוהי אפ' לענין לחלל עבודה כמו וריס
 5 — מכל מקום הוהא קרא דכתיב במחוסר בגדים

6 מיתה כהדיא למה לי חטיפה ליה נאמן בגדים
 7 עליהם — אין כותונת עליהן וחידין דמכנסים לא
 8 כתיב דבא. ואיגמט' הוהא קרא לחוסר
 9 מכנסים, הוהא במיתה. וקשה לרבי יוסי בר צביא
 10 כיון דנפקא ליה מכנסים מ'יזוה דבר' — היה לה
 11 כאלו מכנסים נמי כתיבי הבאו וחידין רביעי וזכא
 12 בן אברהם המיתה דגבי (מכנסים) איגמט'ן לחיבי
 13 מחוסר ביאה ריקנית אהול מועד נמי בסגס
 14 מחוסר בגדים כותיבתי (שמות ב') 'והו' על ארצן'
 15 ועל בניו בבאם אל אהל מועד' וכן בשלא רחיץ
 16 ידים וכתבי' (שם ל) 'בבואם אל אהל מועד' ירחצו
 17 אל בנשחם אל תבואה לשרת', מייחדי אהול
 18 מועד אפילו ביאה ריקנית. והא דקאמר פרק שני
 19 דרביס (ט"ז) א' כתב רחמנא בנבאם ואל כתב
 20 בגנשם — הוה אמינא אפילו ביאה ריקנית בר,
 21 ממשע ולפי האמת לא מייחדי ביאה ריקנית —
 22 יש לומר: היינו אמונת, ודכי פירושה: אי כתיב
 23 "בבואם אל אהל מועד" או אל תבואה? ולא כתיב
 24 לשרת — הוה אמינא דאפילו אמונת מייחדי
 25 ביאה ריקנית, קא משמע לך דאמונת לא מייחדי
 26 ובתפסא דמוסב כלים ופרק ריקנית ותיא. אמר
 27 משמע הצנע לפני רבי אליעזר: אני נבבסתי בן
 28 האולם ולמבחן כלים רחיץ ידים ורגלים. אמר לו:
 29 מי רביב, אתה או כהן גדול? שתק. אמר לו: בוש
 30 אתה לומר. (העבודת) שכלבו של כהן גדול יותר
 31 חביב ממך וכו', עד אפילו כהן גדול ממשעם את
 32 מוחו בנידין. אלא שלא מנאץ בעל הפל
 33 ומסתאע שמעון הצנע לא היה משתמש בלא
 34 רחיץ ידים, כי לא היה מועד הזה. אבל רש"י פירש
 35 בפירוש חומש: "בבואם אל אהל מועד" —
 36 להקטיר, ולא תראי מכנסים, אלא כדפירשית.
 37 **מאי** דהוה וזה — פרק קמא דסנהדרין (ט"ו).
 38 מביעאי אש' שור סיעי בבמה: נמי גמר שעה מדרות
 39 או לא? ואל פליק רתם כי הבא. מאי דלית? — הא
 40 **בכתונת** ומצנפת כו'ילי לעלמא לא פליגי — הא
 41 ולא נקט נמי מכנסים — טראה לי משום דמפרש
 42 דבין בעוואה בין בעשייה ארצין קריים: ומכנסים
 43 לא כתיבי לא בעוואה ולא בעשייה. ורש"י פירש
 44 טעמא אדריאן.

אמר

— לא דוחר לאונן, ושלשה עשרים קרבו בו ביום, ולא נשף אלא של ראש שלבד, שנאמר (ויקרא 9) 'אוהרת נתן לכם לשאת את עון העדה' — דוד של ראש חיש, הבא בעל
 טומאת מקדש וקדשיה, כמו ששינו במסכת שבת (ט"ז). איתן תובינן בפרשה — בלבישת הבגדים, לא בעוואה ולא בעשייה. כשהוא אומר וזה הדבר אשר תקשה להם — ויז' מוסף
 על ענין ראשון. הוהבר בעוואה עשיית הבגדים ושם כתיב 'ועשה להם מכנסים בר'. ועשיית האיפה — שהתבנים צריכים להביא ביום וזכובם. ואפילו חידושי. דבראמינין במנחת
 (ג.א.). בשלמא מכנסים כתיבי בעניינא בגדים — דלעיל מיתה דהדיא ופירשא. איבא לרבינו ר' יודי מוסף על ענין ראשון. חז' קריבן ארצין וכו' — בעשיית האיפה כתיב שהדחת

1 מילתא דכתיבא כתיב ענינא — בפרשת עוואה דמלואים, שנאמר ב'יאותה תעודה'. דלא
 2 כתיב — בפרשת המלואים ב'יזה הדבר אשר תקשה' וכו' לא כתיב שיתן אל החושן אורים
 3 ותומים כשלהבישן, אבל בפרשת "עו' את ארצך" שנאמרה שם עשיית המלואים כתיב
 4 'יחן' עליו את החשן ויתן אל החשן את האורים את התומים'. ואם תאמר: אף ב'יאותה
 5 תעודה' נאמר 'ונתת אל חשן המעטפת את

6 האורים והא התומים' אין זו מפרשת המלואים,
 7 אלא עשיית הבגדים, ובהוואו ענינא לא כתיב
 8 "ככה" לעיבוא. פתח פתח — בעוואה כתיב
 9 (שמות כט) 'אל פתח אהל מועד' (ויחרא) וכן
 10 בעשייה. ובעוואה כתיב) 'תקריב (אל) פתח אהל
 11 מועד ואכל אהרן ובניו את בשר האל ואת
 12 הלחם אשר בסל פתח אהל מועד', וכן בעשייה.
 13 'זאת כל בעשרה הקהילו אל פתח אהל מועד',
 14 'בשעת' ולא ב'הוואו פתח אהל מועד'. ורב
 15 משייטא אמר — בפרשת משעתו נמי עיבוא
 16 כתיבא. 'ושחרתם משמרת' — משמע: תשמור
 17 ככל הכתוב. ולא צריך גיורא שהו. תה רבנן כי
 18 כי צויתי וכו' — איידי דנקט הכא למדרש כי
 19 כן צויתי לענינא דמלואים דלעובבא אהא.
 20 קבעה לה ברייתא הבא למדרש "כי בן צויתי"
 21 דשמני למנא אהא. ולא נידח הוהא קרא.
 22 דענינא דמלואים ד'עו' את ארצך', אלא דיום
 23 השמיני, כתיב במנחה (ויקרא 9) 'קח את
 24 המנחה ותרחתה מאשי ה' ואלוהו כעבות אלע
 25 המבחן כי בן צויתי'. באשר צויתי — גבי שעי
 26 שתאת אשר דרש משה וזכר שורף כתיב 'אלכ
 27 תאכלה אתה במקום קדש אשר צויתי (שם).
 28 באשר צוה ה' — גבי שוק החרונה חור
 29 והנפתה כתיב 'תאכלבו במקום טהור וכו' באשר
 30 צוה ה' (שם). למה לי יחד מכל הכי? וכו' כל
 31 הדיברים שנאמרו למשה דלעיל לא לישאל חור
 32 ואמר כי בן צויתי. אוננין — על נדב ואביהוא.
 33 וקדשיה אסרוין לאונן מן חומר ממעשר הקל
 34 דכתיב גבי מעשר (דברים כו) 'אל כאלתי באוני
 35 ממנני'. והוא אמר לחן לאכול המנחה, הווקק
 36 לומר: 'כי בן צויתי' — באוננין האכלת. באשר
 37 צויתי בשעת מעשה אמר להם — כעמנא מה
 38 שעשו, ששרפו שעי דהזאת והוא שער של
 39 ראש חיש, אמר להם: 'חן אל דוכא את דמה'
 40 וכו' הלא לא אירע בו פסול — היה לכם לאוכלו
 41 בקודש באשר צויתי אהבם במנחה, שאמרתי
 42 לכם בה שמפי הקודש ברוך הוא נצויתי.
 43 באשר צוה ה' ולא מאלי אומר — הו'
 44 סומכין על פי הדיבור ואכלו אותו אוננין, ולא

תעשו באשר עשייתם בחזאת. ומשה טעה דבר, שלא נאמר לו אלא במנחה בחוזה ושוק
 ושעור שמניי ובעשירי נחשון, שהיו קדשי שעה. ולא שער ראש חיש שהוא קדשי דורות
 — לא דוחר לאונן, ושלשה עשרים קרבו בו ביום, ולא נשף אלא של ראש שלבד, שנאמר (ויקרא 9) 'אוהרת נתן לכם לשאת את עון העדה' — דוד של ראש חיש, הבא בעל
 טומאת מקדש וקדשיה, כמו ששינו במסכת שבת (ט"ז). איתן תובינן בפרשה — בלבישת הבגדים, לא בעוואה ולא בעשייה. כשהוא אומר וזה הדבר אשר תקשה להם — ויז' מוסף
 על ענין ראשון. הוהבר בעוואה עשיית הבגדים ושם כתיב 'ועשה להם מכנסים בר'. ועשיית האיפה — שהתבנים צריכים להביא ביום וזכובם. ואפילו חידושי. דבראמינין במנחת
 (ג.א.). בשלמא מכנסים כתיבי בעניינא בגדים — דלעיל מיתה דהדיא ופירשא. איבא לרבינו ר' יודי מוסף על ענין ראשון. חז' קריבן ארצין וכו' — בעשיית האיפה כתיב שהדחת

מביא ביום חינוכו, וכהן גדול בכל יום.

סיפא איצטרעק ליה אלא שחומר מענט ברוי - בפרק "אלו דברים" בפסחים (סחא) פריך
מבא: אילטא לטומאתם - דאי טומאת שבעה בתיה ביה. דהוא טומאת שבעה
כתיב ביה. אלא לאו - לטומאתם. ומדיספא למתנתם - רישא נמי למתנתם. מידי איריא:
הא דראיתא דאי דראיתא. ונגמנו מי הויתוספת אמאי משני בדרוק. ומוקי רישא וסיפא
בבריטא מעבד. לעשני כי באב לעולם לטומאת.

1 וסיפא איצטרעק ליה. ונראה לי לתרץ הדיהא
2 שגיטא רבא. ודאי ליה לתרץ נגד. דהא גופא
3 איצטרעק. לטומאתם דאיצטרעק ליה ותבא
4 רישא משנה שאינה עריכה משום סיפא. והבא
5 לא מצי לשנוי ביה. והתם. דמסיפא גופא פריך.
6 ואיצטרעק לשניו שגיטא דדוקא. אן נמי נראה לן.
7 דהתם נמי לא מצי לשנוי כי באב. דהא סמיקין
8 הבא ודבעל נדה כטמא מת לטבילתא. ומובל ביום.
9 ורב שמינו מנהדרתא סבירא ליה רובעל נדה כנדה
10 לטובל בילה. ומעיקרא פריך ליה מנדרתא בועל
11 נדה כטמא מת. מאי לאו - לטבילה. לא
12 לטומאה. וסיפא איצטרעק ליה. דהרי איתובא
13 מנדרתא. דהניא סבירא. בועל נדה טמא מת
14 טבילתם ביום. ולחכי לא היה מצי לשנוי התם
15 לטומאתו - דהא על ברך בועל נדה כטמא מת
16 נמי לטבילתו. כדמוסקין הבא. והשתא מאי טעמא
17 הוי כטמא מת לטבילתו? אלא שמע מינה דנדרתו
18 דהוי לכל מאי דכתיב בדייא. אבל לטמא דלא
19 רבינו קרא - שיל על לטומאת טמא מת מסבירא.
20 משום דהוה חסודא מעב כמותו. ואם כי הוה הדין
21 למתנתם. ואף על גב דמיעסיקא כי אמר לטמא א
22 לטומאה לא היה קשה ליה אלא האי טומאה
23 שבעה בתיה ביה כו' יש לומר: דקשיא השפעתה
24 נקט. ומכל מקום. אי היה משני ליה לטומאתו
25 וסיפא איצטרעק ליה - איתיה הוה פריך ליה. דהא
26 על ברך בועל נדה כטמא מת לטבילתו כדמוסקין הבא ובין דרמי לטבילה דמי נמי למתנתם כדפרשינו.

אָלָא לֹאוּ - לַמְבִלְתֵּיהוּ? - לֹא, לְעוֹלָם לַטּוֹמָאֲתָן,
סִיפָא אֶצְטְרַעֲקָא לִיה: אִלָּא שְׁחֹמַר מִכְּנֵי בָּעֵל נְדָה,
שְׁטָמְאָא מִשְׁכָּב וּמְיֻשָׁב בְּטוּמְאַה קְלָה, לְטָמְא אֹכְלֵין
וּמְשֻׁלְצֵין - תַּא שְׁמַע, דְּתַגּוּ רַבִּי תִּיא: תְּבִד וְהָבָה
וְהַפְזֵרֶן וְהַנְחֵרֶן וּבַעֲלֵה נְדָה וְנָמְאָא מַת - מְבִלְתֵּין
בַּיּוֹם, נְדָה וְיֻלְדֶת - מְבִלְתֵּין בְּלִילָה! - מְכַוֵּנָה. עֵד
שְׁאֵתָה מִפְּשִׁיחָא מִטּוּמְאַת בִּיתוּ, הַפְּרִישׁוּהוּ בְּטוּמְאַת
הַמֵּת! אָמַר רַב תְּחִלְפָא אָבֹהַ דְּרַב הוּנָא (פְּר
תְּחִלְפָא) מְשַׁמֵּיהּ דְּרַבָּא: זַאת אוֹמֵרֶת "טוֹמָאת הַמֵּת
הוֹרְתָה הוּא בְּצִיבּוּר", רַבִּינָא אָמַר: אִפְּלוּ תִּמְאָא
"טוֹמְאַת הַמֵּת דְּחוּיָה הוּא בְּצִיבּוּר" - טוֹמְאַת הַמֵּת
לֹא שְׁכִיחָא, טוּמְאַת בִּיתוּ שְׁכִיחָא. אִיתְּמַר, טוּמְאַת
הַמֵּת, רַב נְחֻמִּין אָמַר: הוֹרְתָה הוּא בְּצִיבּוּר וְרַב
הַמֵּת אָמַר: דְּחוּיָה הוּא בְּצִיבּוּר. הֵיכָא דִּיבָא
מִצְאֵין וְתוּרְוין בְּתַהוּא בִית אָב - כּוּלֵי עֲלָמָא לֹא
פְּלִיגי דְּתוּרְוין עֲבָרֵי, מִצְאֵין לֹא עֲבָרֵי. כִּי פְּלִיגי -

1 שפטמא משכב ומישב - אפילו עשר מצעות על עג בו זו. וטמא מת איתו מניא אמלא
2 מנעו. לשפט אוכלין ומשקין - ולא לטמא אדם וכלים כשאר כל עושה משכב ומשכב
3 כגון בו ובה נדה ומצורע. שטומאתא קא הטומאה לטמא אדם וכלים, אבל בועל נדה
4 כתוב ביה. ותיקרא (טו) כל המשכב אשר שכב עליו יטמא - נתקו תבחות טומאה
5 מזהר ומשכב נדה עצמה, שטמא אדם,
6 כדכתיב (שם) יזכל אשר יגע במשכבה וגר,
7 והביא לטומאה קלה לטמא אוכלין ומשקין.
8 דאי לטומאה מזהר - לישתוק קמיא עמד.
9 ואנא דינעא דמשכבה טמא במשכב נדה, דהא
10 כתוב, 'ותהו נדרתה עליו (שם). ועד שאתה
11 פשיעא מפומאת ביתו - ושאר כל אדם
12 בנסקי וירצאן אצלו. הפרשט שטמאת מת.
13 ולא ידוע כל אדם בנסקי וירצאן אצלו, שמא
14 ימות מת עליו. וחרתה היא ציבור - כדכתיב.
15 איש נדרתו הוא וקין ציבור נדרתו. וכן הכתובים
16 מילה קרבן ציבור. ואף קרבן שלו דהיה את
17 הטומאה שרדיו ועמו קבוע וקבוע הלוי בו.
18 דחיה היא ציבור - אף על פי שהקרבן
19 ציבור דהיה אותה - בקשיש הוזהר, ולא
20 הוזהר נגור, וכל מה דמציעא להחיות מהחיתין
21 שיעשה בדרתו. בהתחב ניה אב - שעבר
22 באותו יום, שבלעט טהורין עבד תמידים
23 דההוא יומא, אף על פי שהקרבן ציבור, כל

לאהרדוי ולאחוי טהורין מביית אב אחריןא. רב נחמן אמר: דיהור היא בציבור, ולא
גתרידין, ורב ששת אמר: דחיה היא בציבור, וגתרידין, איבא דאמרי: אפילו היבא
דאיבא טהורין וגמאין בנהוא בית אב - פליגי רב נחמן ואמר, עבדי נבי מלאין,

רב

1 על ברך בועל נדה כטמא מת לטבילה דמי נמי למתנתם כדפרשינו. **אלא** שחומר מענט ביה נדה כי - תימה לי: טעמא מת נמי חסודא מבעל נדה,
2 שעתין הואה שלשיש השבעי, ומטמא כלי מכות לעשותא אב הטומאה כיזנא בו, כדתן בריש מסכת אלוות: שלשה טמאין בנות, כלים במת ואדם בכלים - טמאים טומאת שבעה וכו'!
3 ושמא סיפא אצטרעק ליה לחיי חסודא דמי נמי לטומאת טמא מת ביום. **שטמא** משכב ומשכב כטמאה קלה - כאן חזר בו רש"י ממה שפרש בפרק "אלו דברים" בפסחים (סחא) אחא
4 דקאמר תורה אדרבה. בו חסודא ממצורע שכן עושה משכב ומשכב וכו'. משמע ממצורע אינו עושה משכב ומשכב. והקשה דמארי בתורת כתובים: "ועלית את שטר" - פרט לכתב הסתרים.
5 ודין הוא, אמר גתלת בימי ספרו ונאמר גתלת בימי ספרו - פוט לכתב הסתרים. אף גתלת האמורה בימי נגור - פוט לכתב הסתרים. ומקשה עליה הא הקל
6 בימי ספרו שאין טמא משכב ומשכב, ואין מטמא בביאה - נקל בימי נגור שטמא משכב ומשכב בוי' ותריך רש"י וגם רבתי: הבא דראוי רישא דממשע דוב משכב ומשכב ומושב
7 ולא מצורע - היינו לטמא אדם וגברים, והדיא דהורת כתבים מיירי לטומאה קלה לטמא אוכלין ומשקין, דאית בכל חסודא. כדאיתא בריש פרק "עד הנדר" (גרא. זמ) ובו שאין מטמא בביאה
8 עושה משכב ומשכב. וממיעוטא ארוח' - אית דין שיעשה משכב ומשכב. וממיעוטא ארוח' וכל אבן המונעת חסודא טמא מעטמאה המורה. והכי נמי בועל מצורע
9 גופיה מהדא קרא מטמאה מזהר. וכאן פירש רש"י שיעשה משכב ומשכב לטמא אוכלין ומשקין, ולא כשאר משכב ומשכב שיעשה לטמא אדם וכלים, כגון חוב המצורע וכו'. דרב משה
10 מפתושיטאיא פירש כמו שפרש רש"י בכאן, והדיא דאלו דברים' מוקי לה במצורע בימי ספרו. ודמשמע בתורת כתבים שאין עושה משכב ומשכב. ועוד האריכו בו התוספות ביאלו דברים'
11 (סחא) וכאן לא שיקר. ולי הוקשה על מה שפרש התוספות במצורע ואבן המונעת אתו בכל חסודא מוב לטמאה קלה. והכי אתא? האיבא למפירך: מה לא מציעא משכב ומשכב לטמאה
12 מזהר, תאמר בתני' ומיזה, דא קשה. דאיכא למימר: בועל נדה יכית. מיהו, אבתי איכא למפירך. פועל נדה להזהר השעו שבין - שטמא כלי חסודא, אבך בועל נדה מטמא כלי חסודא
13 בדיסט, כמו שחזיקו כע' רבנן יצחק, דרבא מפרק "בנות כותים" (גרא.א.) מה היא מטמאה כלי חסודא - אף הוא מטמא כלי חסודא. ומדנקט כלי חסודא שאין טמא מגבו - שמע מינה בדיסט
14 קאמר. אלא רבא לי' לטומאה מזהר בנייהו, וטומאה קלה מטמא בדיקטא ר' דהוב' את זכר לובר ללפידה. ודרשין בפרק "בנות כותים" (שם לז. ב.) לומר - לרבות מצורע למעיינותו
15 וכו'. ואיתקש מצורע על גבור. ומן הדין הן לן למימר דאיחש לוב אפילו לטומאה המורה, אלא דארא מיעוטא דיהוב' ומעיהו, ועוק מיעוטא לטומאה המורה, והקשה לטומאה קלה.
16 **אמר** בו דתיחלפא משינה דרבא. דאי איתתא טומאה הוזהר דהיה. דהיה דרבא איתתא טומאה הוזהר דהיה. דהיה דרבא איתתא טומאה הוזהר דהיה. דהיה דרבא איתתא טומאה הוזהר דהיה. דהיה דרבא איתתא טומאה הוזהר דהיה.
17 דחיה היא בציבור ותריך רבתי יצחק. דהא דקאמר רבא לא טומאה הוזהר וכו'. זאת אומרת פרה לא סבירא ליה, דסבירא ליה כתב ויששתו דאמר בספון טומאה דחיה היא. וכל רבא
18 דאין אנו צריכין לומר דלא סבירא ליה כסותן מזהר. אלא היהי הדתם - לענין פס איירי, דאי אמאי ראקמר עלא ביאה בקעת איתא בביאה. ופריך לא מציעא שלל שמני שלו
19 ליהודי בערב ופסח ורוא קר, אף על פי שאין טמא כלי אחר בנסב - ולא הנכנס, מוכיב יבא עשה שיש בו כרת ויהיה כשה שאין בו כרת. ואי אמרת ביאה מקעת שמה ביאה - אידא ואידא
20 עשה שיש בו כרת דהא אמר ליה: מטוקן, הואיל הוזהר לערערו הוזהר לקרי. אמר רב יוסף: שמע מינה דקסבר ורב וכן ובעשו טמא מתים. הואיל והוזהר לטומאתן - הוזהר ליהובן.
21 אמר לו תביי: מי זמני טומאה - אישוראי, וזה - לא אישוראי וכו'. דילמא דבי קאמר מר: רובן טמא מתים לו - והבית לוי, והבית לוי מערע - הוזהרין הוא. טמאה - דחיה היא. לוח
22 אידאיה לוח לא אידאיה. אמר ר' רבא: איתתא, איתתא סתמא וכו'. ובין דהתם לענין פסח איירי - איבא למימר נדר ופסח, כיון דאית בניפוסא שחיש כקרבן כבוער הוזהר את השבת
23 ואת הטומאה, מכל מקום הן רלואו כל ישראל מיהו' פסח השבתות - מהחיתין אסורין, אפילו למאן דאמר טומאה הוזהר היא קרבן ציבור גמור באשדותו. וכן משמע על
24 בספון (הוה דאלו על שאר, אף על גב דרומא קבעת אלה. דהוה את השבת את הטומאה בקרבן ציבור. מכל מקום הן קרבן חידו הוא - מהחיתין אסורין לבולי עלמא, ולכן שכן גיזא
25 טפ' הוא דאצטרעק למידק תם: מכלל דתרייהו סבירא לחו טומאה דחיה, ומאי נפקא מינה בדחיה דיקא? אלא משום דרבא סבירא ליה הבא טומאה הוזהר היא. איצטרעק למידק תם
26 דאפילו הכי מזהר דהא בפתח שמע מינה דרשיטא דשניין הבא ביזמא בספון, אליל - באילו על שאר, דאפילו למאן דאמר הוזהר הוא, כקרבן חידו כמו אילו על שאר, ופסח אף על גב
27 דזמנא קבוע ליה ודחו שבת וטומאה - מהדא הוא מזהרין אסוריה.

פרים

של אחין אמר ליה מטינתה לההיא דתני רבי שמעון בן יוחי ונתן לנערה ונתן לאבי הנערה מתיב רבי יונה לרבי יוסי על דעתך דתימר בפוף והא תנינן עמדה בדין עד שלא בגרה הרי הן של האב משבגרה הרי הן של עצמה ובגרת יש לה קנס אמר ליה מטינתא לההיא דתני רבי הויה דתני רבי הויה (דכרים כב) תחת אשר ענה לרבות שהויתה נערה ובגרה ואתיא אילין פלוגותא פהלין פלוגותא דתנינן תמן גנב משל אביו טבח ומכר ואחר כך מת משלם תשלומי ארבעה וחמשה מתיב רבי הניי לר' יוסי על דעתך דתימר בעמידת בית דין הדבר תלוי ניתני גנב משל אביו טבח ומכר פתוי אביו לא הספיק לעמד בדין עד שמת אביו משלם תשלומי כפל והן אמר ארבעה וחמשה ברם תכא כל עמא מודו שהן של עצמה לא צורכה דלא למי הוא נותן לעצמה נותן לאביה:

הלכה ב מתני' עמדה בבית דין עד שלא בגרה הרי הן של אב מת האב הרי הן של אחין לא הספיקה לעמד בבית דין עד שבגרה הרי הן של עצמה

[דף כ"ד ע"ב]

רבי שמעון אומר אם לא הספיקה לגבות עד שמת האב הרי הן של עצמה מעשה ידיה ומציאתה אף על פי שלא גבתה מת האב הרי הן של אחין:

גמ' תני רבי שמעון בן יוחי (דברים כה) ונתן האיש השוכב עמה לאבי הנערה המשים כסף מלמד שאין האב זוכה אלא בנתינה רבי שמעון אומר במגבה הדבר תלוי ורבי אומר בעמידת בית דין הדבר תלוי ר' שמעון עבד לה כמעשה בית דין ורבנין עבדין לה כמלוה על דעתיה דרבי שמעון גובה בעידית על דעתיה דרבנין גובה בבינונית על דעתיה דרבי שמעון אין השביעית משמטתה על דעתו דרבנין השביעית משמטתה על דעתיה דרבי שמעון הבכור נומל פי שנים על דעתיה דרבנין אין הבכור נומל פי שנים ר' יעירא שלח לרב נחמן בר יעקב ולרבי אימי בר פפי מעשה ידי תבת של מי אמר ליה: שוקד אמר – לעצמה. מני שוקד? שמואל! אמר רבי מתנה בשם רבי אמרוה ומדרש אמרוה (ויקרא כה) והתנתתם אותם לבניכם אחריכם לרשת אחוזה אותם לבניכם לא בנותיכם לבניכם כמעשה ידי תבת הכתוב מדבר אמר רבי יודן

[דף כ"ה ע"א]

מתניתא אמרה בן מעשה ידיה ומציאתה אף על פי שלא גבת ומת האב הרי הן של אחין מעשה שעשת פתוי האב אבל עשת לאחר מיתת האב כל עמא מודו שהן של עצמה:

הלכה ג מתני' המארים את בתו וגרשה אירסה ונתאלמנה כתובתה שלו השיאה וגרשה השיאה ונתאלמנה שלה ר' יהודה אומר הראשונה של אב אמרו משהשיאה אין לאביה רשות בה:

גמרא אומר רבי בון בר חיייה טעמא דרבי יודה כדי שיחא אדם מצוי לתן לכתו בעון יפה רבי יעקב בר אחא בשם רבי יצחק ממוציא שם רע למד רבי מאיר והתני רבי חיייה ונתתה ועודה בבית אביה משבגרה הוציא עליה שם רע הוא אינו לוקח ואינו נתן מאה סלע אלא או היא או זוממיה מקדימין לבית הפקילה רבי מנא בעא קומי רבי יוסי הגע עצמך הוציא עליה שם רע עודה ובגרה אומר ליה שמיגעו שנותן לאביה אומר רבי ירמיה קומי רבי זעירא ותמה אני היך רבנין מדמו כתובה לקנס ולא דמי דו כתובה משעיה הראשונה וקנס בפוף ואת אמר אכן אמר ליה ומי אמר לך ואפלו קנס משעיה הראשונה הוא

תלמוד ירושלמי מסכת כתובות דף כח/ב

ואתניי דרבי מנא ברבי ירמיה ור' יוסי ברבי זעירא:

[דף כ"ה ע"ב]

הלכה ד מתני' הגיורת שנתגיירה בתה עמה וזינתה הרי זו בהנך ואין לה לא פתח בית אב ולא מאה סלע היתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה הרי זו בסקילה ואין לה לא פתח בית אב ולא מאה סלע היתה הורתה ולידתה בקדושה הרי היא כבת ישראל לכל דבריה יש לה אב ואין לה פתח בית האב יש לה פתח בית האב ואין לה אב הרי זו בסקילה לא נאמר פתח בית האב אלא למצוה:

גמ' פתיב (דברים כב) כי הוציא שם רע על בתולת ישראל יצתה זו שאינה מישאל כי הוציא שם רע על בתולה לרבות את הגיורת שהיתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה תהא בסקילה ורבה אותה לקנס לית יכול ותני חזקיה בן ממשמע שנאמר וסקלנה אין אנו יודעין שהיא מתה מה תלמוד לומר מתה אלא יש לך אחרת שהיא בסקילה ורבה אותה לקנס לית יכול ותני חזקיה בן ממשמע שנאמר וסקלנה אין אנו יודעין שהיא מתה מה תלמוד לומר מתה אלא יש לך אחרת שהיא בסקילה והוא פטור ואי זו זו גיורת שהיתה הורתה שלא בקדושה ולידתה בקדושה שתהא בסקילה פתיב (שם) כי יקח איש אשה וקח עליה ושנאה לעולם אינו חייב עד שיקנס ויכעול ויטען טענת בתולים (שם) ושם לה עלילות דברים וכולו אפילו הקדיחה לו את התבשיל נאמר כאן עלילות דברים ולפטן נאמר עלילות דברים מה עלילות דברים לפטן זנות אף למעלן זנות אי מה עלילות דברים

שְׁלֵמָן מִמְּקוֹם בְּתוּלִין אָף כָּאן מִנְיִן אָפִילוּ בָּא עֲלֵיהּ בִּיאָה אַחֲרַת תְּלִמּוּד לֹמַר (שם) וְהוֹצִיא עֲלֵיהּ שֵׁם רַע מִכָּל מְקוֹם (שם) וְאָמַר אֵת הָאִשָּׁה הַזֹּאת לְקַחְתִּי וְאֶקְרַב אֵלֶיהָ פֵּרַט לְיַעֲוִדִין לְקַחְתִּי

[דף כ"ו ע"א]

פֵּרַט לְשׁוֹמֵרַת יָבֵם לְקַחְתִּי פֵּרַט לְאֲרוּסָה לְקַחְתִּי פֵּרַט לְיַעֲוִדִין אָמַר רַבִּי יוֹנָה אָפִילוּ כְּמֵאן דְּמַר מִשְׁעָה רֵאשׁוּנָה יִתֵּן כֶּסֶף לְיַעֲוִדִין לְקַחְתִּי פֵּרַט לְשׁוֹמֵרַת יָבֵם לֹא סוּף דְּכָר כְּמִשְׁנָה הֲרֵאשׁוּנָה שְׁמִצּוֹת יְבוּם קוֹדְמַת לְמִצְוֹת חֲלִיצָה אֵלָּא אָפִילוּ כְּמִשְׁנָה אַחֲרֵיכֵּן שְׁמִצּוֹת חֲלִיצָה קוֹדְמַת לְמִצְוֹת יְבוּם לְקַחְתִּי פֵּרַט לְאֲרוּסָה וְאֶקְרַב אֵלֶיהָ וְלֹא מִצְאֵתִי לָהּ בְּתוּלִים וְחָשׁ לֹמַר שְׂמָא מִצָּא וְאֶבֶד שֶׁהֵבִיא הִבְעֵל עֲדִים שְׂוִינַת עוֹדָה בְּבֵית אַבִּיהָ וְאֵלָּה בְּתוּלֵי בְּתִי וְחָשׁ לֹמַר שְׂמָא דָּם צָפוּר הוּא שֶׁהֵבִיא הָאֵב עֲדִים לְהוּיָם עַדִי הִבְעֵל אָמַר רַב יוֹסִי בִּי ר' בּוֹן הִפְרָשָׁה הוּוּ יֵשׁ בֵּיהּ עֲדִים וְזוֹמְמִיחֵן וְזוֹמְמִיחֵן וְזוֹמְמִיחֵן הִבְעֵל אֹמַר הֲרִי עֲדִים שְׂוִינַתָּה בְּבֵית אַבִּיהָ וְהֵבִיא הָאֵב עֲדִים לְהוּיָם עַדִי הִבְעֵל וְהֵבִיא הִבְעֵל עֲדִים לְהוּיָם עַדִי הָאֵב אֵיִת תְּנִי תְנִי אִם אָמַת הֵיךְ הִדְבֵּר הֵיךְ בְּשֵׁלָא מִצָּא הָאֵב עֲדִים לְהוּיָם עַדִי הִבְעֵל וּפְרָשׁוּ הַשְּׂמֵלָה הַכֹּל מִשָּׁל תְּנִי רַבִּי יִשְׁמַעְיָא זֶה אֶחָד מִשְׁלֵשָׁה מְקַרְוִיִת שְׁנָאֲמָרוּ בְּתוֹרָה בְּמִשָּׁל (שְׁמוֹת כ"א) אִם יָקוּם וְהִתְחַלֵּף בַּחוּץ עַל מִשְׁעַנְתּוֹ וְנָקָה הַמַּכָּה וְכִי עֲלַת עַל דַּעְתָּךְ שֵׁיחָא זֶה מְחַלֵּף בִּשְׂוִק וְהֵלָּה נִהְרַג עַל יָדֵי אֵלָּא מַהוּ עַל מִשְׁעַנְתּוֹ עַל בּוֹרְיוֹ (שם כ"ב) אִם זָרְחָה הַשְּׂמֵשׁ עֲלִיו דְּמִיִּם לֹו וְכִי עֲלִיו לְבַדּוֹ הַחֲמָה זוֹרְחַת אֵלָּא מַה זָרְחַת הַשְּׂמֵשׁ מִיְּהִדַּת שֶׁהִיא שְׁלוֹם לְכָל בָּאֵי הָעוֹלָם אָף זֶה בְּזִמְן שֶׁהוּא יוֹדֵעַ שֶׁהוּא שְׁלוֹם מִמֶּנּוּ וְהִרְגוּ הֲרִי זֶה חַיִּיב תְּנִי ר' אֲלֵיעָזָר בֶּן יַעֲקֹב אֹמַר וְהַדְּבָרִים כְּכַתְּבָן מַהוּ וְאָמְרוּ הַדְּבָרִים כְּכַתְּבָן אָמַר רַבִּי יוֹסִי בִּי רַבִּי בּוֹן לְעוֹלָם אֵינּוּ חַיִּיב עַד שֵׁיכְנֵם וְיִבְעוּל וְיִמְעוּז מַעֲנַת בְּתוּלִים וּפְרָשׁוּ הַשְּׂמֵלָה לֹא סוּף דְּכָר וּפְרָשׁוּ הַשְּׂמֵלָה אֵלָּא עַד שִׁיתְהוֹרוּ הַדְּבָרִים בְּשְׂמֵלָה רַבִּי אֲסִי אָמַר וּפְרָשׁוּ הַשְּׂמֵלָה לְעוֹלָם אֵין הַעֲדִים נִסְקְלִין וְלֹא הִבְעֵל לֹאֲקָה וְלֹא נוֹתֵן מֵאָה סֵלַע עַד שִׁיאֲמָרוּ עִמְנּוּ הֵיךְ בְּמִקוֹם פְּלוּנִי וְהִבְעֵל שְׂכָרָן לְהַעֲיִד עֲדוּת שְׂקָר אָמְרוּ עִמְנּוּ הֵיךְ בְּמִקוֹם פְּלוּנִי וְלֹא אָמְרוּ הִבְעֵל שְׂכָרָן לְהַעֲיִד עֲדוּת שְׂקָר רַבִּי יוֹסִי בִּי ר' בּוֹן רַבִּי יוֹחֲנָן בְּשֵׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן לְקִישׁ נֵאֲמַר כָּאן שׁוּמָה וְנֵאֲמַר לְחַלְן שׁוּמָה מַה שׁוּמָה שְׁנָאֲמַר לְחַלְן כְּמוֹן אָף כָּאן כְּמוֹן וְהִתְנִי לֹא אָמַר

[דף כ"ו ע"ב]

לְעֲדִים בּוֹאֵי וְהַעֲיִדוּנִי אֵלָּא הֵן כָּאוּ מֵאִילִיָּהּ הוּא אֵינּוּ לֹאֲקָה וְאֵינּוּ נוֹתֵן מֵאָה סֵלַע אֵלָּא אוּ הִיא אוּ זוֹמְמִיחֵה מְקַדִּימִין לְבֵית הַפְּקוּלָה מִפְּנֵי שֵׁלָא אָמַר הָא אִם אָמַר אָפִילוּ לֹא שְׂכָרָן כְּמִי שִׁשְׂכָרָן הֵבִיא הָאֵב שְׁנֵי בְּתִי עֲדִים אַחַת אֹמְרַת עִמְנּוּ הֵייתֶם בְּמִקוֹם פְּלוּנִי וְאַחַת אֹמְרַת הִבְעֵל שְׂכָרָן לְהַעֲיִד עֲדוּת שְׂקָר פְּשִׁיטָא אוֹתָן שְׁאָמְרוּ עִמְנּוּ הֵיךְ בְּמִקוֹם פְּלוּנִי נִסְקְלִין וְאוֹתָן שְׁאָמְרוּ הִבְעֵל שְׂכָרָן לְהַעֲיִד עֲדוּת שְׂקָר

לוקין ונותנין מאה סלע אמר רבי יוסי בי ר' בון ולא על ידי אילו ולא על ידי אילו לוקין ונותנין מאה סלע אלא לוקין משום לא תענה ברעך עד שקר ר' בון פר חייה בעא קומי ר' זעירא הכיא האב עדים להזים עדי הפעל הזמו עדי האב לוקה ונותן מאה סלע בשלשה והעדים נסקלין בעשרים ושלשה אמר ליה אילו לא הזמו עדי האב לא נמצא הפעל לוקה ונותן מאה סלע בשלשה ועדים נסקלין בעשרים ושלשה סבר רבי זעירא שני דינין הן ר' ירמיה בשם רבי אבהו בלו דין אהד הוא מתניתא פליגא על רבי אבהו (דברים כב) אל זקני העיר זה בית דין שלש שלשה השערה זה בית דין של עשרים ושלשה פתר לה פרי מאיר ר' מאיר אומר לוקה ומשלם תפון תנינן האזנם והמפתה והמוציא שם רע בשלשה דברי רבי מאיר והכמים אומרים מוציא שם רע בשלשה ועשרים שיש בו דיני נפש רבי מנא אמר בנערה מאורסה פליגין רבי מאיר אומר מפסדת פתובתה בשלשה ונמקלת בשלשה ועשרים והכמים אומרים

[דף כ"ז ע"א]

מקום שנמקלת שם היא מפסדת פתובתה אבל במוציא שם רע כל עמא מודו מקום שהעדים נסקלין שם הפעל לוקה ונותן מאה סלע אמר ליה רבי יוסי בי רבי בון אין דלא תניתה פליגא אלא במוציא שם רע פליגין ר' מאיר אומר לוקה ונותן מאה סלע בשלשה והעדים נסקלין בעשרים ועשרים ורבנין אמרין מקום שהעדים נסקלין שם הפעל לוקה ונותן מאה סלע אבל בנערה מאורסה כל עמא מודו מקום שנמקלת שם מפסדת פתובתה ואתיא רבי מנא פרי זעירא ודרבי יוסי בי רבי בון פרי אבהו לעולם אין הפעל לוקה ולא נותן מאה סלע עד שייסקלו העדים קנס אימתי הוא מתחייב רבי יונה אמר בפסוק רבי יוסה אומר משעה ראשונה מתיב רבי יוסי לרבי יונה

[דף כ"ז ע"ב]

על דעתך דתימר בפסוק לוקה ונותן מאה סלע בשלשה ועדים נסקלין בכ"ג אמר רבי מנא אפלו על רבי יוסי דכי אתיא מקשייה במאן דמר עדים וזממין צריכינן התרייה ולא התרה בהן לוקה ונותן מאה סלע בשלשה והעדים נסקלין בעשרים אמר רבי אבמרי מאן דמר דו בן רבי יוסי בי רבי תנינן האזנם והמפתה את היתומה פטור אמר רבי בא בר ממל מחלקת פרי יוסי הגלילי פרי פרי עקיבה יש לה קנס וקנסה של עצמה אמר רבי יוסי מתניתא אמרה בן אין לה פתח בית אב ולא מאה סלע ולא ביתומה היא ר' אימי ורבי יהושע בן לוי תריהון אמרין המוציא שם רע על הקמנה פטור אמר רבי הושעיה ויאות אילו גדולה שלא התרו בה שפוא כלום היא וקמנה שהתרו בה בגדולה שלא התרו בה רבי זעירא רב המנונא בשם רב אדא בר אהבה לעולם אינה מקדמת לביתה מקילה עד

שתהא נערה בשעת הוצאה מאי טעמא (דברים כב) והוציאו הנערה אל פתח בית אביה והא תני רבי חייה זינת עודה בבית אביה ומשפגגרה הוציא עליה שם רע הוא אינו לזקה ואינו נותן מאה סלע אלא או היא או זוממיה מקדימין לבית הפקילה מתניתא פליגא על רב אדא בר אהנה מו שנגמר דינו וברה ואחר כך הקיף וזן התחתון תמן את ויכיל מימר והוציאו את הנערה שזינת אית לה מימר הכא והוציאו אותו את הפג תני נערה מאורסה שזינת סוקלין אותה על פתח בית אביה אין לה פתח בית אביה סוקלין אותה במקום שזינת. אם היתה עיר של גוים סוקלין אותה על פתח בית דין והעובד עבודה זרה סוקלין אותו במקום שעבד ואם היתה עיר של גוים סוקלין אותו על פתח בית דין והתני רבי חייה (ויקרא כד) הוציא את המקלל מהוין למחנה מלמד שבית דין מבפנים ובית הפקילה מבהוין אמר רבי יוסי שנייא היא היא שער ששקלל בו הוא שער שנמצא בו הוא שער שגדון בו הוא שער שנסקל בו (דברים כב) כי עשתה נבלה בישראל

[דף כ"ח ע"א]

נבלה זו כל ישראל שפא (דברים כב) לזנות בית אביה וכו' ודולים רעים שגדלו ונתבלו הן וגידיולין:

הלכה ה - ו מתני' האב זכאי בבתו בקדושיה בכסף ובשטר ובביאה זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובקפר נדריה ומקבל גטא ואינו אוכל פרות בחייה נסת ותר עליו הבעל שהוא אוכל פרות בחייה וחיב במזונותיה ובפרקונה ובקבורתה רבי יהודה אומר אפילו עני שבישראל לא יפחות לה משני חלילים ומקוננות:

גמ' ניהא בכסף ובשטר האב זכאי בביאה תיפתר שאמר לו לבשתקנה לי בתך בביאה יהיה לך כסף זה זכאי במציאתה רבי זכאי ואלכסנדר יאה משאל שאל מציאה שנפלה לו מחמת שדה מה את עבד לה במציאה או כאוכלת פרות שלה אין תעבדינה כאוכלת פרות שלה נשאת יותר עליו הבעל שאוכל פרות בחייה תקנה תקנו שיהא מפסת על נכסי אשתו ואוכל ואומר אף באב בן בלא כך האב מפסת על נכסי בתו ואוכל. חייב במזונותיה ובפרקונה תני הבעל שאמר אי איפשי לא לוכל ולא לפסת אין שומעין לו האב שאמר אני אוכל ומפסת שומעין לו ובקבורתה תני לא רצה הבעל לקברה האב קברה ומוציא ממנו בדין אמר רבי חגי לא אמרו אלא האב הא אחר אינו גובה ר' יוסי אומר בין אב ובין אחר גובה ותייאן אילין פלוגתא ופחלין פלוגתא דתנינן תמן ומי שהלך למדינת הים ועמד אהד ופרגם אשתו הניח מעותיו על קרן הצבי אמר רבי חגי לא אמרו אלא אחר האב גובה ר' יוסי אומר בין אב בין אחר אינו גובה על דעתיה דרבי חגי בין לקברה בין למזוני האב גובה אחר

אינו גובה על דעתיה דרבי יוסי לקבורה בין אב בין אחר גובה שלא עלת על דעת שתהא אשתו משלכת לפלבים תני כל מקום שנהגו להספיד מספידין:

[דף כ"ח ע"ב]

הלכה ז מתני' לעולם היא ברשות האב עד שתפגם לרשות הפעל לנשואין מסר האב לשלוחי הפעל הרי היא ברשות הפעל הלך האב עם שלוחי הפעל או הלכו שלוחי האב עם שלוחי הפעל הרי היא ברשות האב מסרו שלוחי האב לשלוחי הפעל הרי היא ברשות הפעל:

גמ' לא סוף דבר להפיה אלא לבית שיש לו חפה כעין דא אמנותא טרקילין וקישון חפה וקישון נכנסה לטריקליון להדא מילא רבי לעזר אמר ליורשה רבי שמעון בן לקיש אמר להפריה נדריה אמר רבי זעירא אף על גב דר' שמעון בן לקיש אמר להפריה מודה שאינו מפר לה עד שתפגם להפיה אמר רבי הונה מתניתא מסייע לרבי שמעון בן לקיש לזנות בית אביה פרט שמסרו שלוחי האב לשלוחי הפעל שלא תהא במקילה אלא בהנק:

הלכה ח מתני' האב אינו חייב במזונות בתו זו מדרש דרש רבי אלעזר בן עזריה בפרם גיבנה הבנים וירשו והבנות יזונו מה הבנים אינן יורשין אלא לאחר מיתת אביהן אף הבנות אינן נזונות אלא לאחר מיתת אביהן:

גמ' מצוה לזון את הבנות אין צריקה לומר את הבנים ר' יוחנן בן ברוקה אומר חייב לזון את הבנות אית תניי תני הבנים עקר ואית תניי תני הבנות עקר מאן דמר הבנים עקר לתלמוד תורה מאן דמר הבנות עקר שלא יצאו לתרבות רעה רבי שמעון בן לקיש בשם רבי יהודה בן חנניה נמנו באישה שיהא אדם זן את בניו קטנים אמר ר' יוחנן יודעין אנו מי היה בפומין עוקבא אתא לגבי רבי יוחנן אמר ליה עוקבא זון בניך אמר ליה מנן מרי אמר ליה עוקבא רשיעא זון בניך אמר רבי עולא מתניתא אמרה בן שיהא אדם זן את בניו קטנים דתנינן תפון אם היתה מניקה פוחתין לה מופעשה ידיה ומוסיפין לה על מזונותיה רבי שמעון בן לקיש בשם רבי יודה בר חנניה נמנו באישה בכותב נכסיו לבניו הוא ואשתו נזונין מהן בניו קטנים מהן רבי אבהו בשם רבי יוסי בי רבי חנינה ואית דאמרי לה בשם רבי יודה בן חנניה הוא ואשתו ובניו קטנים נזונין מהן

[דף כ"ט ע"א]

אלמנתו מהו אמר רבי זעירא אתתבת ולא אפרשת אמר רבי בא בר ממל אתתבת ואפרשת אמר ר' בא נראין דברים אם היתה אוכלת בחיי בעלה אוכלת ואם לאו אינה אוכלת לא אמר אלא בותב היא מוכר לא כתב לבניו ומכר לאחרים מה הן מסתברא אתא אמר רבי חנינה אנא לית מפת ליה אתא רבי מנא לא מסתברא אגרין ליה שמשא ומסבין ליה איתא כפחה דו דהיא שמשא בני בנים מהן הן רבי מנא אמר בני בנים שפאן הוא בני בנים של הלן אמר ליה רבי יוסי בי רבי בון ורבי מתניה הוון יתבין סברין מימר הוא בני בנים שפאן הוא בני בנים של הלן אמר ליה רבי יוסי בי ר' בון בני בנים קפסה עליהן ורשת תורה ר' שמעון בן לקיש בשם רבי יודה בר חנינה נמנו באישא במקפיד את הזקן והכהו ונתן לו בושתו שלם מעשה באחד שהקפיד את הזקן והכהו ונתן לו בשתו משלם אמרין רבי יודה בן חנינה הוה רבי שמעון בן לקיש בשם ר' יודה בן חנינה נמנו באישא ושיהא אדם מפריש חמש מנאסין למצות עד איכן ר' ירמיה ורבי אבא בר כהנא חד אמר כדי תרומה ותרומת מעשר ותרנה אמר (משלי ג) כבוד את ה' מהונך במראשית כל תבואתך רבי גמליאל בר אביי בעא קומי ר' מנא מה חמש בכל שנה גר"ש בהלקתא קדמייתא דפאה ולא מותא אלא שלא ימות לעתיד לבוא ר' לעזר בן עזריה עבד לה כתובה מדרש שדרשה רבי לעזר בן עזריה הבנים יירשו והבנות יזונו מה הבנים אינן יורשין אלא לאחר מיתת אביהן אף הבנות לא יזונו אלא לאחר מיתת אביהן דבית הלל עבדין לה כתובה מדרש דרש הלל הזקן לשון הדיט כף היו בותבין באלכסנדריאה שהיה אחד מהן מקדש אישה והכירו הוטפה מן השוק וכשפא מעשה לפני חכמים בקשו לעשותן ממזרים אמר להן הלל הזקן הוציאו כתובת אימותיכן והוציאו כתובת אמותיהן ומצאו כתוב בהן לכשתפנסי לביתי תהיוין לי לאינתו בדת משה ויהודאי בית שמאי עבדין כתובה מדרש דבית שמאי דרשי מספר כתובה נלמד שהוא בותב לה שאם תנשאי לאחר תיטלי מה שכתוב לוכי חזרו בית הלל להורות כדברי בית שמאי ר' מאיר עבד כתובה מדרש דרש רבי מאיר המקבל שדה מחברו משוכה בה חבירו שמיין אותה כפחה היא ראוייה לעשות ונתן לו שהוא כותב לו אם אכיר ולא אעביד אישלים במיטבא ר' יהודה עבד כתובה מדרש דרש רבי יודה אדם מכיא על ידי אשתו כל קרבן שהיא חייבת אפילו אכלה חלב אפילו חיללה שבת וכן היה רבי יודה אומר

[דף כ"ט ע"ב]

פמרה אינו תייב בה שכן היא בותבת לו ואחרן די אתיין לי עלה מן קדמת דנא ר' יוסי עבד כתובה מדרש דרש ר' יוסי מקום שנהגו לעשות כתובה מלוה גובה את הכל לכפל אינו גובה אלא מחצה

ר' אלעזר הקפיר עבד פתובה מדרש דרש ר' אלעזר הקפיר אין אדם רשאי לקח בהמה היה ועוף אלא אם בן התקין להן מוזנות רבי יהושע בן קרחה עבד פתובה מדרש דרש רבי יהושע בן קרחה הפלוה את חבירו לא ימשכננו אלא בבית דין לא יכנס לביתו לפול את משכוננו שכן הוא כותב תשלוכה מן נכסיה די אתיין לי ודי אקנה לקבל דנא רב הויא עבד פתובה מדרש דרש רב הויא הנא הננים יירשו והבנות יזנו מה הננים יורשין את המטלטלין אף הבנות נזונות מן המטלטלין שמואל אמר אין הבנות נזונות מן המטלטלין מתניתא מסייעא לשמואל בגן נוקבן דיהוין ליכי מינאי יהוין יתבן בביתי ומיתונן מניכסיי עד דתינסבן לגוברין ותני עלה מן מפרקעי ולא מן מטלטלי אמר רבי בא בר זבדא אתיא דרב הויא פרבי ודשמואל פרבי שמעון בן אלעזר דתני אחד נכסים שיש להן אחריות ואחד נכסים שאין להן אחריות נפרעין מהן למוזן האשה והבנות דברי רבי רבי שמעון בן אלעזר אומר נכסים שיש להן אחריות הננים מוציאין מן הננים והבנות מוציאות מן הבנות והננים מן הבנות והבנות מן הננים ושאיין להן אחריות הננים מוציאין מן הבנות ואין הבנות מוציאין מן הננים אמרין חזר ביה רב הויא אמרין יאות פתובה מדבר תורה ומוזן הבנות מדבריהן ודבריהן עוקרין דבר תורה אלא בכסף פתבת אמן פליגין אפלו תימר בכסף פתבת אמן פליגין וכסף פתבת אמן לאו קרקע היא היורד לנכסי אשתו ונתן עיניו בה לגרשה וקפיץ ותלש מן הקרקע הרי זה זריו ונשפר היורד לנכסי שביון ושמע עליהן שהן ממשמשין ובאין וקפיץ ותלש מן הקרקע הרי זה זריו ונשפר אילו הן נכסי שביון כל שהלך אביו או אחיו או אחד מכל המורישין אותו למדינת הים נשמע עליהן שמתו וירד לנחלה אבל נכסי נטושין מוציאין מידו ואילו הן נכסי נטושין כל שהלך אביו או אחד מכל המורישין אותו למדינת הים ולא שמע עליהן שמתו וירד לו לנחלה אמר רבי שמעון בן גמליאל שמעתי הן שביון הן נטושין אבל נכסי נטושין מוציאין מידו ואילו הן נכסי נטושין כל שהלך אביו או אחיו או אחד מכל המורישין אותו למדינת הים ואין ידוע היכן הם שמואל אמר שביו זה שיצא שלא לדעת שאילו לדעת יצא היה מצוהו נטוש זה שיצא לדעת תדע לה שעלה היה רוצה להכריחו מנכסיו שהרי לדעת יצא ולא צוהו רבי בא רב יהודה בשם שמואל המטלטלין אין בהן מישום נכסי נטושין רבי יעקב בר אהא בשם רב אילין דיקליא דככל דלא צריכין מרפכה לא מסתפרא מיעבדינון בקמה עומדת לקצר ונפנים עומדות לבצר:

[דף ל' ע"א]

הלכה ט מתני' לא כתב לה פתובה בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה שהוא תנאי בית דין כתב לה שנה מנה תחת מאתים וזו ולא כתב לה כל נכסין דאית לי אחראין לכתבתיך תייב שהוא תנאי בית דין:

גמ' מתניתא דרבי מאיר דרבי מאיר אמר כל הפוחת לכתולה ממואתים ולא למנה ממונה הרי זו בעילת זנות למי נצרכה לרבי מאיר אף על גב דרבי מאיר אומר שטר שאין בו אחריות נכסין אינו גובה מודה הוא חקא שהיא גובה:

הלכה י מתני' לא כתב לה אם תשתיבין אפרקיניה ואיתיבינה לי לאינתו ובכונות אהדרינה למדינתיה חייב שהיא תנאי בית דין נשפית חייב לפדותה אמר הרי גטסה וכתבתה תפדה את עצמה אינו רשאי לקתה חייב לרפאותה אמר הרי גטסה וכתבתה תרפא את עצמה רשאי:

גמ' תני יבמה שנשפית אין היורשין תיכים לפדותה רבי הויה בר אשי בשם רב לא סוף דכר שנשפית בתי בעלה אלא אפילו שנשפית לאחר מיתת בעל אין היורשין תיבין לפדותה רבי הויה בר אבא מתניתין מפי רבי ואיתיבינה לי לאינתו אין פאן אינתו ובכונות אהדרינה למדינתיה מה למדינתיה ממש לישוב תני רבי שמעון בן גמליאל כל מכה שיש לה קיצה מתרפאת מכתובתה ושאיין לה קיצה מתרפאת מן הנכסין כהדא חדא איתא אתת לגבי רבי יוחנן אמר לה קציין הוא אכיד אמרה ליה לא לא בן אמר רבי חגי בשם רבי יהושע בן לוי אל תעשה עצמה פעורכי הדינין שלא לגלות ליחיד את דינו יודע היה בה שהיא כשירה:

הלכה יא מתני' לא כתב לה בנין דכרין דיהון ליכי מינאי אינון ירתון כסח כתבתיה יתר על חולקתון דעם אהוהון חייב שהיא תניי בית דין:

גמ' הדא דאמר ר' אמי כדי שיהא אדם מצוי לתן לכתו בעיין ופה תפון תנינן רבי יוחנן בן ברוקא אומר אם אמר על שראוי ליורשו דכריו קנימין ועל מי שאין ראוי ליורשו אין דכריו קנימין אמר רבי יוחנן לא אמר בן ברוקא אלא על בן בין הבנים ועל בת בין הבנות בת בין האה לא אה בין הבנות לא רבי יסא בשם ר' יוחנן מעשה היה והורה רבי ברי' יוחנן בן ברוקא

[דף ל' ע"ב]

ורבי זעירא בשם רבי יוחנן רבי שאל את נתן הבבלי מה טעמא אמרו הלכה פרבי יוחנן בן ברוקא רבי בא רבי חיייה בשם רבי יוחנן מה טעם שאל את נתן הבבלי מה ראו חכמים לומר הלכה פרבי יוחנן בן ברוקא לא אתה הוא ששניתה לנו בן ירתון אמר ליה יטלון תנית אתא לגבייה אמר ליה לית פאן ירתון אלא יטלון אתא לגבי אבוי אמר ליה קפחתה את נתן הבבלי לית פאן יטלון אלא ירתון אמר רבי יוסי בי רבי בון אכין אמר ליה טעיתי טעות ששניתה לכם לית פאן יטלון אלא ירתון אמר

ר' זעירא קל הוא בתנאי פתובה לפי שבכל מקום אין אדם מוזה אלא בפתובה וכאן אפילו בדברים לפי שבכל מקום אין אדם מוזה אלא למי שהוא בעולם וכאן למי שאינו בעולם אמר ר' ירמיה קומי רבי זעירא ותמיה אנה איה רבנין מדמו פתובה לירושה לא דמי דירושה מדבר תורה פתובה מדבריהן ותימר אכן אפילו תימר פתובה מדברי תורה לא מודו בתנאי פתובה שהוא מדבריהן:

הלכה יב מתני' בן נקבן דיהוין ליכי מינאי אינון תהון יתבן בביתי ומיתונו מנכסי עד דתינסבן לגוברין תייב שהוא תנאי בית דין:

גמ' רב הסדא אמר בגרו אבדו מוונות נשאו אבדו פרנסתן תני ר' תייה בגרו לא נשאו נשאו לא בגרו אבדו מוונותן ולא אבדו פרנסתן ר' אבין בשם הילא ומודין להך בהדא אלמנה שהיא תובעת מן היררשים היא אומרת לא נתקבלתי מכתבתי והיררשין אומרים לה נתקבלת פתבתך עד שלא נשאת היררשין צריכין להביא ראיה שנתקבלה פתבתה נשאת עליה להביא הראיה שלא נתקבלה פתבתה והא תנינו יתומה שהשיאה אמה או אחיה וכתבו לה מאה וחמשים וזו יכולה היא משתגדיל להוציא מידם טעמא דקטנה הא גדולה ותרה תיפתר שנטלה מקצת לא בן אמר רבי אבינא בשם רבי אסי בכור שחלק בפשוט חזקה ותר עוד היא שנטל המקצת אמר רבי יוסי בי רבי בון לא נטל זה מבכורתו כלום אתא עובדא קומי רבי מנא

[דף ל"א ע"א]

ובקעא מיעבד בהדא דרב הסדא אמר ליה ר' חנניה והא תני ר' תייה בגרו ולא נשאו נשאו ולא בגרו אבדו מוונותן ולא אבדו פרנסתן אמר ליה אנה אומרי שמועה ואת אומרת מתניתא תבטל שמועה מקמי מתניתא רבין בר תייה בעי קומי רבי זעירא בא עליה עודה בבית אביה מעכשו נתקמו בה תנאי פתובה או אינה אלא דרך נשואין ר' בון בר תייה בעא קומי רבי זעירא מחלה לו על פתבתה מהו זכותה אבדה זכות בגייה לא אבדה:

הלכה יג מתני' ואת תהא יתבא בביתי ומתונו מנכסי כל ימי מגד אלמנותיה בביתו, תייב, שהוא תנאי בית דין.

גמ' רבי זעירא שאל שאיל לרב נחמן בר יעקב ולר' אבימי בר פפי לא תיה שם בית אמר ליה היררשין שזכרין לה בית מיפן והילך היא אומרת קרעו והן אומרים מעות תדין עם היתומים בהדא בהדא איתא תנה פורנה עשרין דינר ותנה תמן חד בית בטב עשרה דינר אתא עובדא קומי ר' חנינה, אמר: או

ויבנין לה ביתא או יבון לה עשרים דינר. אמר רבי מנא: מפנין דלית ביתא טוב אלא עשרה כמאן דלית לה פורגה אלא עשר, מיבון ותיקף היא אומרת קרקע והן אומרים מעות הדין עם היתומין:

הלכה יד מתני' כך היו אנשי ירושלים פותבין אנשי גליל היו פותבין באנשי ירושלים אנשי יהודה פותבין עד שירצו הירושין לתן לה פתובתה לפיכך אם רצו הירושין נותנין לה פתובתה ופותרין אותה:

גמ' אנשי הגליל חסו על כבודן ולא חסו על ממונן אנשי יהודה חסו על ממונן ולא חסו על כבודן רבי הנגיה בריה דרבי אבהו ואית דאמרי לה בשם ר' אבהו קסרין פיהודה ושאר כל הארצות פירושלים חד בר נש מי דמדך אמר ייבון לאיתתא דההוא גברא פרנא. אתא עובדא קומי רבי מנא אמר יתקיימון דברי המת אמר ליה ר' הנגיה ויש אדם מבפול תנאי פתובה בפה אמר ליה אנת אמרת את מנא לה אמר ליה ולא בגליל אגן קיימין וסברנן מימר אנשי הגליל חסו על כבודן לא על ממונן:

[דף ל"א ע"ב]

פרק ה'

הלכה א מתני' אף על פי שאמרו בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה אם רצה להוסיף אפילו מאה מנה יוסף נתארמלה או נתגרשה בין מן הארוסין בין מן הנשואין גובה את הכל רבי אלעזר בן עזריה אומר מן הנשואין גובה את הכל מן הארוסין בתולה גובה מאתים ואלמנה מנה שלא כתב לה אלא על מנת לכנסה: גמ' בפה הוא מתחייב לה לא כן רבי יוחנן ורבי שמעון בן לקיש תריהון אמרין הכותב שטר חוב על חברו בחזקת שהוא חייב לו ונמצא שאינו חייב [אינו חייב] לתן לו רוצה הוא לתן פמה ולקרות חתנו של פלוני עד כדון בפסק מן הארוסין פסק מן הנשואין רוצה הוא לתן פמה שתשמישה שהוא ערב עד כדון בפעל לא בעל רוצה הוא לתן פמה על קנינו שהוסיף, פסק מן הארוסין, פסק מן הנשואין – ולקרות חתנו של פלוני ככר הוא, כראוי תשמיש אין בו, קניין לא הוסיף מיבון – רוצה הוא לתן פמה ולא תחזור בה, ויכולה היא? לא כן תני האיני מוציא אלא לרצונו, אמר רבי אביי: מעיקא היא ליה הוא משבק לה. תני בשם שהפעל פוסק כך האב פוסק אלא שהפעל מוצה בכתב והאב אינו מוצה אלא בפדברים וכלבד דברים שהן נקנין באמירה היד עבידא גדול בשם רב פמה אתה נותן לכנה כך וכך פמה אתה נותן לכתך כך וכך פינון שפדשה וכת בין הכנות אמר ר' תייה בר יוסף

[דף ל"ב ע"א]

אשכח גדול רביתא ומר ועירתא. אלא כיני כמה אתה נותן לבנה כד וכד וכמה אתה נותן לבתך כד וכד כיון שקדשה וכתה חבת בין הפנות והבן בין הפנים. אמר ר' זעירא והדא היא ועירתא לא נמצא קונה אשה במטלטלין בשנה פרוטה ואין אדם קונה שתי נשים בשנה פרוטה ומה בין אין אדם קונה קרקע וכמה מטלטלין בשנה פרוטה שכן אדם קונה שתי קרקעות בשנה פרוטה ואין אדם קונה שתי נשים בשנה פרוטה ר' בא בר חייא בשם ר' יוחנן כמה אתה נותן לבנה כד וכד כמה אתה נותן לבתך כד וכד כיון שקדשה וכתה חבת בין הפנות והבן בין הפנים ובלבד מן הנשואין הראשונים ותייא כיי דמר רבי הנניא המשיא את בנו בבית זכה בבית ובלבד מן הנשואין הראשונים תני רבי הושעיה זכה במטלטלין ולא זכה בבית ופליגי ר' ירמיה בשם ר' אבהו תיפתר שהיה אוצרו של אביו נתון שם ר' חזקיה בשם רבי יהושע בן לוי לכן צריכה אפילו שאולין מן השוק אמר ר' אבהו אם

[דף ל"ב ע"ב]

אמר לוי לשאלה לא זכה בהן אתה עובדא קומי ר' יעקב פי ר' בון והורי רבי אבהו אמר ר' זעירא עיקרא לית לה תימליוסים ורבנין בנין וסקלון עלה אתה אמר האב פוסק על ידי בתו אפילו בוגרת נישמעניה מן הדא האב פוסק על ידי בתו ולא אשה על ידי בתה ולא אח על ידי אחותו שנייא היא אחותו בין שהיא נערה בין שהיא בוגרת וכא לא שנייא בין שהיא נערה בין שהיא בוגרת רבי בא קרטיגנא בעא אפילו אחר אקריין אפילו בוגרת אחר נישמעניה מן הדא האב פוסק על ידי בתו לא אשה על ידי בתה לא אח על ידי אחותו כל שכן אחר אף למדת הדין בן תן בתך לפלוני ואני אתן לך כד וכד קח שדה פלוני ואני נותן לך כד וכד כיני מתניתא שלא הוסיף לה אלא בשביל חבת לילה הראשון שבעל בעל גרשה והחזירה ועדין חבת לילה הראשון קנימת בעל מת ונפלה לפני יבם עדין חבת לילה הראשון קנימת רבי יעקב בר אבהו ר' אלכסא בשם חזקיה הלכה כר' אלעזר בן עזריה שאמר נתאלמנו או נתגרשו מן הארוסין גובה מאתים מן הנשואין גובה את הכל ר' הנניא אמר הלכה כרבי אלעזר בן עזריה אמר אבמי אמרו לר' הנניא

[דף ל"ג ע"א]

צא וקרא רבי יונה ר' זעירא בשם רבי יונתן אמר הלכה כר' אלעזר בן עזריה ר' יוסא בר זעירא בשם ר' יונתן אמר אין הלכה כרבי אלעזר בן עזריה אמר רבי יוסי סימן היה לו דחוקיה ורבי יונתן שניהן אמרו דבר אחד דתני מי שהלך בנו למדינת הים ושמע עליו שמת ועמד וכתב כל נכסיו לאחר ואחר

מסכת נגעים פרק שלישי

א. התולש סימני טמאה מתוך נגעו, בין שתלש כלו, ובין שתלש מקצתו, בין עד שלא בא אצל הכהן, ובין משבא אצל הכהן, בין מתוך החלט, ובין מתוך הסגר, ובין מתוך הפטור - הרי זה לוקה את הארבעים:

ב. הקורע נגע מתוך הבגד, והקולף נגע מתוך הבית - הרי זה לוקה את הארבעים, שנאמר (דברים כד, ח): "השמר בנגע הצרעת לשמור מאד ולעשות". אבל נושא הוא במוט על כתפו, ובסיב בגלו. ואם הלכו - הלכו:

ג. היו בו שתי שערות, תלש אחת ונשר אחת - טהור. היה בו שלש, תלש אחת ונשרו שתיים - טהור, שתיים ונשרה אחת - טמא. נתמעטה בהרתו מכגריס, בין כף ובין כף - טהור. פרחה בכלו, בין כף ובין כף - טהור:

ד. היתה בו מחיה כעדשה, כוה חציה והלף חציה - טהור. היתה יתרה מפעדשה, כוה מותר והלף כעדשה - טהור. כוה כעדשה והלף מותר - טמא. נתמעטה מכגריס - בין כף ובין כף טהור. פרחה בכלו - בין כף ובין כף טמא. אמר רבי יוסי: במה דברים אמורים? בזמן שנעשה מותר זה בהרת, אבל אם נעשה מותר זה שחין - טהורה, שאפלו היה פסלע ונסמך לה שחין - טהורה. התחלתי מביא להן ראיות, מפני מה עד שלא בא אצל הכהן טהור? לא מפני שלא ראה הכהן סימני טמאה שבו? אף תוף הסגר - טהור, עד שיראה הכהן סימני טמאה שבו. אמרו לו: יפה אמרת:

ה. קצצה מתפנו, רבי אליעזר אומר: משויולד לו נגע אחר ויטהר הימנו, וחכמים אומרים: משתפרח בכלו. אמר רבי יהודה: לא נחלקו רבי אליעזר וחכמים על שקצצה ונקצץ עמו בשר חי, שאין לזה טהרה עולמית, ועל שקצצה ושיר הימנה כל שהוא, שאם פרחה בכלו - שהוא טהור. על מה נחלקו? על שקצצה מכנן, שרבי אליעזר

אומר: אין לו טהרה, עד שיוולד לו נגע אחר ויטהר הימנה, וחכמים אומרים: פרחה בכלו טהור:

ו. מצורע מסגר - ימול ופטור מן הקרבן. מחלט - ימול וחיוב בקרבן. היתה בו בהרת כגריס, מל הימנה כחצי גריס, ובסוף שבוע נעשה פסלע - ויראה בתחלה:

ז. בהרת כגריס ובה מחיה כעדשה, פרחה בכלו והניחה המחיה במקומה - טמא. חזרו בו ראשי אברים - טמא עד שתתמעט בהרת מכגריס. וכמה היא חזרת ראשי אברים? רבי מאיר אומר: כל שהוא. ורבי יוסי אומר כעדשה. אמר רבי מאיר: וכי משום מחיה הן מטמאין? והלא אין המחיה מטמא בראשי אברין! אלא גזרת מלך היא, אפלו בכל שהוא. אמר רבי יוסי: וכי משום ראשי אברין מטמאין? והלא אם חזרה אמצעיתו טמא! ועוד, נאמר כאן "בשר חי", ונאמר להלן "בשר החי", מה בשר חי האמור להלן כעדשה, אף בשר חי האמור כאן כעדשה:

ח. שער לבן החוזר אחר פריחת החוט מחיה שער לבן והפסיון, או אחר פריחת הסגר, רבי יהושע מטמא. אמר רבי יהושע: שער לבן סימן טמאה והמחיה סימן טמאה, מה מחיה חוזרת ומטמא - אף שער לבן חוזר ומטמא. אמר לו רבי עקיבא: אם מחיה חוזרת ומטמאה שכן מטמא בתחלה, תאמר בשער לבן שאין מטמא בתחלה? ועוד, שנאמר "בשר" - בשר חי החוזר טמא, ואין שער לבן טמא:

ט. פרחה בכלו אבל לא בראש ובזקן, שחין ומכה קדח מורדין, חזר הראש וזקן ונקרחו, השחין ומכה וקדח ונעשה צרבת וכו' - יראה בתחלה:

י. שתי בהרות, אחת טמאה ואחת טהורה, פרחה מזו לזו, ומהן לעור הבשר - טהור. ורבי נחמיה אומר: אם מתחלה פרחה טמאה לטהורה - טהור. מטהורה לטמאה - טמא. הבא בכלו לבן ובו מחיה עגלה או ארבה - הרי זה יסגיר. חזרו בו ראשי אברין

- הרי זה כמות שהיה, פְּרָחָה בְּמִקְצָתוֹ - טמא. פְּרָחָה בְּכָלוֹ וּבְמִחְיָה - טהור:

יא. שְׁתֵּי בַהֲרוֹת, אַחַת מִסְגֵּרַת וְאַחַת לַהֲחֵלִיט, אַחַת מִסְגֵּרַת וְאַחַת לַהֲסָגִיר, אַחַת מִסְגֵּרַת וְאַחַת טְהוֹרָה, אַחַת לַהֲחֵלִיט וְאַחַת לַהֲסָגִיר, אַחַת לַהֲחֵלִיט וְאַחַת טְהוֹרָה, אַחַת לַהֲסָגִיר וְאַחַת טְהוֹרָה, וְאַיִנוּ יוֹדֵעַ אִי זֶה רֵאשׁוֹנָה וְאִי זֶה שֵׁנִיָּה - טהור. שְׁנֵי בַהֲרוֹת, אַחַת מִחֻלְטָת וְאַחַת לַהֲחֵלִיט, אַחַת מִחֻלְטָת וְאַחַת לַהֲסָגִיר, וְאַחַת מִסְגֵּרַת אַחַת מִחֻלְטָת וְאַחַת טְהוֹרָה, וְאַיִנוּ יוֹדֵעַ אִי זֶה רֵאשׁוֹנָה וְאִי זֶה שֵׁנִיָּה - טמא:

יב. הַשְּׁחִין וְהַמְּכוּה - שְׁנֵינֵהֶן סִימָן אֶחָד וְשְׁנֵינֵהֶן טְמֵאָה אַחַת. לְמַה נִּחְלַקְנוּ? שְׂאִין מְצֻטְרָפִין זֶה עִם זֶה כְּחֻצֵי גְרִיס מִן הַשְּׁחִין, נַעֲשֶׂה מְכוּה - בְּטֵלָה מְכוּה אֶת הַשְּׁחִין. וְכַחֲצֵי גְרִיס מִן הַמְּכוּה - אִי מְצֻטְרָפִים זֶה עִם זֶה. שְׁחִין נַעֲשֶׂה מְכוּה - בְּטֵלָה מְכוּה אֶת הַשְּׁחִין. וּמְכוּה שֶׁנַּעֲשִׂית שְׁחִין - בְּטֵל שְׁחִין אֶת הַמְּכוּה. הֲרֵי הֵן לְפָנֶיךָ וְאִין יוֹדֵעַ אִם שְׁחִין וְאִם מְכוּה - טהור. 'הַשְּׁחִין, וְהַמְּכוּה, וְהַקְּרַחַת, וְהַגְּבַחַת'. 'הַשְּׁחִין, וְהַמְּכוּה, וְעוֹר הַבְּשָׂר' - מְצֻטְרָפִין זֶה עִם זֶה, וְאִין פּוֹשִׁין מִזֶּה לָזֶה. הַסְּגִירוֹ בַּשְּׁחִין אוֹ בַּמְּכוּה, וּבְסוּף שְׁבוּעַ נַעֲשֶׂה עוֹר הַבְּשָׂר בְּעוֹר הַבְּשָׂר, וּבְסוּף שְׁבוּעַ נַעֲשֶׂה שְׁחִין וּמְכוּה - יֵרָאֶה בַּתְּחִלָּה:

מסכת נגעים פרק רביעי

א. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר: שְׁעַר צֹהַב הָאָרֶץ - טהור, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שֶׁהוּא מְצִיל מִיַּד שְׁעַר צֹהַב דֵּק וְהַפְּסִיּוֹן. וְאִיזוֹ שִׁיעוֹרוֹ? רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: הַטְּמֵא בַּשְּׁעַר לְבָן - טהור בַּשְּׁעַר צֹהַב. וְהַטְּהוֹר בַּשְּׁעַר לְבָן - טמא בַּשְּׁעַר צֹהַב. הֵיוּ בּוֹ שְׁתֵּי שְׁעוֹרוֹת צוּמְחוֹת - הֲרֵי אֵלוֹ מְצִילוֹת: מְכַנְסוֹת וּמְפַזְרוֹת, מְבַצְרוֹת וְשְׂאִינָן מְבַצְרוֹת. אֲבָל מְשִׁירָת - אֵינָה מְצִלַת אֲלֵא אִם כֵּן הִיְתָה מְבַצְרָת. הֵיוּ בּוֹ שְׁתֵּי שְׁעוֹרוֹת, אַחַת צוּמְחַת וְאַחַת מְשִׁירָת - הֲרֵי אֵלוֹ מְצִילוֹת מְכַנְסוֹת וּמְפַזְרוֹת. הֵיוּ בּוֹ שְׁתֵּי שְׁעוֹרוֹת - אַחַת צֹהַבָּה

וְאַחַת מְשִׁירָת. נוֹלַד זוּג לְצַהֲבָה - טמא, לְצוּמְחַת אוֹ לְמְשִׁירָת - טהור, וְאִם מְגַלַּח אֶת הַנֶּתֶק, אֲפִלוּ נֹזֵר - תְּגַלְּחֶתוּ בְּכָל אָדָם, וְתִגְלַחְתוּ בְּכָל דָּבָר. הַסְּגִירוֹ וְלֹא גִלְחוֹ - הֲרֵי זֶה מְסָרָר:

ב. נֶתֶק וְחוֹט יוֹצֵא הֵימָנוּ, שְׁנֵי נֶתְקִין וְחוֹט יוֹצֵא מִזֶּה לָזֶה, אִם יֵשׁ בּוֹ רַחֵב שְׁתֵּי שְׁעוֹרוֹת - זוֹקְקִין לִטְמֵא בַּשְּׁעַר צֹהַב דֵּק, וְהַפְּסִיּוֹן לַהֲצִיל בְּצִמּוּחַ, אֲבָל בַּמְּשִׁיר - אֵינּוּ מְצִיל עַד שִׁיָּהָא בּוֹ רַחֵב כְּגָרִיס: רַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר: כִּשֶׁם שְׂאִינּוּ מְצִיל בַּמְּשִׁיר עַד שִׁיָּהָא בּוֹ רַחֵב כְּגָרִיס, כֵּךְ אֵין זוֹקְקִין לִטְמֵא בַּשְּׁעַר צֹהַב דֵּק וְהַפְּסִיּוֹן לַהֲצִיל בְּצִמּוּחַ, עַד שִׁיָּהָא בּוֹ רַחֵב כְּגָרִיס:

ג. נֶתֶק בַּתוֹךְ נֶתֶק - מְסָגִיר אֶת הַפְּנִימִי וּפּוֹטֵר אֶת הַחִיצוֹן, רַבִּי יְהוּדָה בֶּן נְקוּסָא אוֹמֵר מִשֵּׁם רַבִּי שְׁמַעוֹן: כָּל נֶתֶק שֶׁהֲחֵלִיט בַּשְּׁעַר צֹהַב דֵּק וּבְפְסִיּוֹן וְהִלְכוּ לָהֶן - אֵינּוּ עֵלוּל לְשִׁמֵּשׁ טְמֵאָה עוֹלָמִית. נֶתֶק כְּגָרִיס בְּרֵאשׁוֹ אוֹ בְּזַקְנוֹ - יִסְגִיר. עֲמַד בּוֹ שְׁבוּעַ אֶחָד - נוֹתֵינָן לוֹ שְׁבוּעַ שְׁנֵי, עֲמַד בּוֹ שְׁנֵי שְׁבוּעוֹת - יִפְטֹר אַחֵר הַפְּטוֹר. נוֹלַד בּוֹ שְׁעַר צֹהַב דֵּק - טמא. נוֹלַד לוֹ שְׁעַר שְׁחוֹר, אוֹ שְׁכַנֵּס שְׁעַר שְׁחוֹר מִן הַצַּד - טהור. הֵלֶךְ שְׁעַר שְׁחוֹר מִן הַתֶּקֶת, וְהֵנִיחַ שְׁעַר צֹהַב בְּמִקּוּמוֹ - טהור. וְלֹא עוֹד שֶׁהוּא טְהוֹר, אֲלֵא שֶׁמְצִיל מִיַּד שְׁעַר צֹהַב דֵּק וּפְסִיּוֹן הַבָּאִים אַחֵר כֶּךָ:

ד. נֶתֶק כְּגָרִיס בְּרֵאשׁוֹ וּבְזַקְנוֹ בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן אוֹ בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, וְנוֹלַד לוֹ שְׁעַר צֹהַב דֵּק - טמא, וְנוֹלַד לוֹ שְׁעַר שְׁחוֹר אוֹ שְׁכַנֵּס שְׁחוֹר מִן הַצַּד - טהור. הֵלֶךְ שְׁעַר שְׁחוֹר מִן הַתֶּקֶת, וְהֵנִיחַ שְׁעַר צֹהַב בְּמִקּוּמוֹ - טהור. וְלֹא עוֹד שֶׁהוּא טְהוֹר, אֲלֵא שֶׁמְצִיל מִיַּד שְׁעַר צֹהַב דֵּק וּפְסִיּוֹן הַבָּאִים אַחֵר כֶּךָ:

ה. נֶתֶק כְּגָרִיס, בְּרֵאשׁוֹ וּבְזַקְנוֹ, בְּסוּף שְׁבוּעַ רֵאשׁוֹן אוֹ בְּסוּף שְׁבוּעַ שְׁנִי, כֵּנֵס שְׁעַר שְׁחוֹר מִן הַצַּד - טהור. חָזַר נֶתֶק - טמא מִשׁוּם פְּסִיּוֹן. נֶתֶק כְּגָרִיס, בְּרֵאשׁוֹ אוֹ בְּזַקְנוֹ - יִסְגִיר. נֶתֶק רֵאשׁוֹ אוֹ זַקְנוֹ כְּלוּ, בֵּין מִתּוֹךְ הַחֻלְטָת בֵּין מִתּוֹךְ הַהֶסְגֵּר - טהור מִשׁוּם פְּרִיחָה, וְאַחֵר

לזה. ואיזהו ראש ואיזה זקן? מן הפרק של לחי ולמעלה - זה הוא הראש. מן הפרק של לחי ולמטה - זה הוא זקן. מלפניו מותח את החוט מאזן לאזן, כל שזמן החוט ולמעלה - הוא הראש, מן החוט למטה - זה הוא הזקן. מאחוריו - מפיקא של פרקא ולמעלה - זה הוא הראש. מפיקא של פרקא ולמטה, אף על פי שהוא מגדל השער - הרי הוא כעור הבשר לכל דבר. מלפניו, מחליה של גרגרת ולמעלה - זה הוא זקן. מחליה של גרגרת ולמטה, אף על פי שהוא מגדל את השער - הרי הוא כעור הבשר לכל דבר. אלו סימני הראש ליטמא בנתקין, ובקרתח ובגבחת משום "תער לא יעבר ראשו", אבל על הזקן - אין חיב אלא על שבלת של זקן בלבד:

מסכת נגעים פרק חמישי

א. הלכדין והעורות והאחילין - הרי אלו מטמאין בנגעים. צמר הגמלים צמר הרחלים שטרפן זה בזה. רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון אומר: הואיל וספק נגעים להקל, מחצה על מחצה - טהור:

ב. כל הבגדים, בין צבועין בידי אדם ובין צבועין בידי שמים - אין מטמאין בנגעים. השתי והערב והעורות - פיוצא בהן. וכל הבתים בין צבועין בידי אדם ובין צבועין בידי שמים - מטמאין בנגעים; דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר: כל הבגדים, בין צבועין בידי אדם ובין צבועין בידי שמים - אין מטמאין בנגעים. וכל העורות והבתים, בין צבועין בידי אדם ובין צבועין בידי שמים - מטמאין בנגעים. רבי שמעון אומר בהם שלש מדות משום רבי עקיבא: כל הבגדים, בין צבועין בידי אדם ובין צבועין בידי שמים - אין מטמאין בנגעים. וכל הבתים, בין צבועין בידי אדם ובין צבועין בידי שמים - מטמאין בנגעים. והעורות, צבועין בידי שמים - מטמאין בנגעים. בידי אדם - אין מטמאין בנגעים:

הפטור - טמא משום פסיון. הבא כלו נתק בראשו או בזקנו - יסגיר. עמד בו שבוע אחד - נותן לו שבוע שני. עמד בו שני שבועות - יפטור. אחר הפטור נולד לו שער צהב דק - טמא. נולד בו שער שחור, בין באמצע ובין מן הצד - טהור. הלך שער שחור והניח שער צהב במקומו - טהור. ולא עוד שטהור, אלא שמציל מיד שער צהב דק הבא אחר כך. הבא כלו נתק - יסגיר. בסוף שבוע ראשון או בסוף שבוע שני נולד לו שער צהב דק - טמא. נולד לו שער שחור, בין מן האמצע ובין מן הצד - טהור. הלך שער שחור והניח שער צהב במקומו - טהור. ולא עוד שהוא טהור, אלא שמציל מיד שער צהב דק:

ו. הבא אחר הנתק, הבא כלו נתק - יסגיר, בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני נולד לו שער שחור מן הצד - טהור. חזר ונתק - טמא משום פסיון. שתי שערות צומחות או משירות, אחת בראש ואחת בזקן, וכן שתי שערות צהבות אחת בראש ואחת בזקן - אין מצטרפות:

ז. הקרתח והגבחת - שתיהן סימן אחת, ושתיהן טמאה אחת. ולמה נחלקו? שאין מצטרפות זו עם זו. ואי זו היא קרתח, ואי זו היא גבחת? מן הקדקוד ושופע לאחוריו - זו היא קרתח. מן הקדקוד ושופע לפניו - זו היא גבחת. התלישות שבראש וזקן - הרי הן כעור בשר לכל דבר:

ח. זקן האשה זקן הסריס שלא העלו שער - הרי הן כעור הבשר לכל דבר. משהעלו שער - הרי הן כזקן לכל דבר:

ט. נמצאת אומר: הראש מטמא בחמשה מיני נגעים, עד שלא העלה שער - טמא משום עור הבשר. העלה שער ונתק - טמא משום נתקין. נקרח - טמא משום קרתח. נעשה שחין - טמא משום שחין. נעשה מכה - טמא משום מכה. הקרתח, והגבחת, והנתקין, השחין, והמכה, ועור הבשר - אין מצטרפין זה עם זה, ואין פושין מזה

ג. בגד ששתיו צבוע וערבו לכן, ערבו צבוע וששתיו לכן - הכל הולך אחר הערב. ובכרים ובכסתות - אחר השתי. וזהו זה - הולכין אחר הנראין: בגד ששתיו סריקון וערבו צמר. ערבו סריקון וששתיו צמר - אין מטמאין:

ד. הסגירו בכחצי גריס ירקרק, וכחצי גריס אדמדם, ולסוף שבוע בא ומצאו בכגריס ירקרק, או כגריס אדמדם, הסגירו כגריס ירקרק או כגריס אדמדם, ובסוף שבוע בא ומצאו בכחצי גריס ירקרק וכחצי גריס אדמדם - נותן לו שבוע שני. ורבי יהודה אומר: יראה כתחלה. הסגירו בכגריס ירקרק, ובסוף שבוע בא ומצאו כסלע אדמדם, או שהסגירו כגריס ובסוף שבוע בא ומצאו כסלע ירקרק - הרי זה ישרף. רבי יהודה אומר: יראה כתחלה:

ה. הבא כלו נגע - יסגיר. עמד בו שבוע אחד - נותן לו שבוע שני. עמד בו בשני שבועות או שכנס בסוף שבוע אחד ופשה בשבוע שני - הרי זה ישרף. נגע כגריס ובסוף שבוע פשה בכלו - הרי זה ישרף. הכהה בתחלה למראה שני, רבי יהודה אומר: יכבס ויסגיר, ויחמם אומרים: אין זקוק לו. בסוף שבוע ראשון למראה שני - יכבס ויסגיר. סוף שבוע שני, למראה שני - קורעו וצריך מטלית. רבי נחמיה אומר: אין צריך מטלית. למראה השלישי - טהור. העומד והפהה, למראה שני בסוף שבוע ראשון ובסוף שבוע שני הלה לו - מכבסו והוא טהור. חזר לביתו - טהור. חזר לנגע, בין למראיו בין לשאין מראיו - יראה בתחלה:

ו. הטולה מן הטהור במסגר ונראה נגע בכגד - מציל את המטלית. נראה במטלית - שורף את הכגד, והמטלית תשמש עצמה בסימנין. פשה המטלית - זהו זה ישרף:

ז. הטולה מן המסגר בטהור ונראה נגע בכגד - שורף את המטלית. נראה במטלית - בגד הראשון ישרף, והמטלית - תשמש את

עצמה בסימנין, וטעונוין שרפה באחרונה. פשה המטלית - זהו זה ישרפו:

ח. שני בגדים המסגרין שנטלו מטלית מזה ונטלה על זה, מטלית מזה ונטלה על זה, ונראה נגע באחד מהן - הוא ומטליתו - ישרף. נראה באחד מן המטלית - כלן ישרפו:

ט. קיטי שיש בה פספסין צבועין ולבנים - פושין מזה לזה. ורבי נחמיה אומר: לעולם אין מטמאין בנגעים, עד שיהא באחד מן הלבוש שלה שלש על שלש. הליצין שבפקעת - מצטרפין זה עם זה, ופושין מזה לזה:

י. שני דפי חלוק - מצטרפין זה עם זה, ופושין מזה לזה. אומר רבי נחמיה: במה דברים אמורים? בזמן שהן על גבי קירס, אבל פצען תפרן ועשאן אחד - אין מצטרפין זה עם זה, ואין פושין מזה לזה. והמסכת הפרוסה - הרי זה מצטרפת. רבי שמעון אומר: אם היתה מקפלת ומנחת, או שהיתה רצופה ככרים וכסתות - מצטרפת, ואם לאו אין מצטרפת: שתי, כל זמן שהוא עתיד לארג - חבור. גמר מלארג - אין טמא עד מקום שהוא עתיד לפצע:

יא. בגד שנראה בו נגע ועשאו שתי, שתי ועשאו בגד - יראה מתחלה. נראה נגע בנימין - הסדין טהור. פשה מנימה לנימה, מנימה לסדין - הנימין טמאה והסדין טהור. וכשהוא שורף את הכגד - שורף את הנימין עמו:

יב. חמר בטמאת מת מטמאת נגעים, שהכל מטמא במת, ואין הכל מטמא בנגעים, חבונין לטמאת מת, ואין חבונין לטמאת נגעים: חמר בנגעים, שהנגעים נוהגים בעצים ובאבנים ובעפר ובשתי ובערב, מה שאין כן בטמאת המת:

יג. בגד שנראה בו נגע בראשו אחד, ובסוף השבוע נראה בראש השני - טמא משום פסיון, ובעורות - פושה מצד זה לצד זה. רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא

ג. בית הכנסת ובית האשה ובית השתתפין - הרי אלו מטמאין בנגעים. בית העגיל העשוי כשוכך, דיגון, טריגין, ופנטיגין - אין מטמאין בנגעים. בית שהוא בנוי על ארבע קורות - אין מטמאין בנגעים. על ארבעה עמודים - מטמאין בנגעים. בית שהוא בנוי מלמטה סלע ולמעלה בנין, מלמטה אבנים ומלמעלה לבנים - מטמאין בנגעים. בית שביים - מטמאין בנגעים. בית מצדו אחד עובד כוכבים וצדו אחד ישראל, צדו אחד בארץ וצדו אחד בחוצה לארץ - אין מטמאין בנגעים. הבית שבספינה - אין מטמאין בנגעים:

ד. עצים כדי לתן תחת השקוף, רבי יהודה אומר: כדי לעשות סנדל לאחורי השקוף. עפר - כדי לתן בין פצים לחברו, ובין אבן לחברתה. וכמה הוא שעור אבנים? משוי שנים; דברי רבי שמעון בן אלעזר:

ה. היציע, והאבוס, והמגרה - אין מטמאין בנגעים, ואין מצטרפין עם הנגעים, ואין הנגע פושה לתוכו. וכשהוא נותן את הבית - אין נתיצין עמו. העצים והאבנים והעפר - מטמאין ומצטרפין עם הנגעים, והנגע פושה לתוכו, וכשהן נותצין את הבית - נותצין עמו:

ו. כיצד ראית הנגע? בא אצל כהן, ואמר: "כנגע נראה לי בבית". ספק יש בו כשני גריסין, ספק אין בו, ספק ירקרק שבירקין ואדמדם שבאדמים, ספק אינו - טהור, ואומר לו הכהן: "בני! צא", והיה בא אצל כהן ואמר לו: "בני! צא", ופשפש בעצמו וחזרו בך, שאין הנגעים באין אלא על לשון הרע, ואין המקום דן אלא בהתראה. חזר בו - טעון חליצה, ואם לאו - טעון נתיצה. ואחר כך באין על בגדיו. חזר בו - טעון קריעה, ואם לאו - טעון שרפה. אחר כך באין על גופו. חזר בו נטהר, ואם לאו (ויקרא יג, מו): "בדד ישב מחוץ למחנה מושבו". רבי שמעון בן אלעזר אומר משום רבי מאיר: אף על גסות הרוח נגעים באין, שכן מצינו בצזיהו:

אומר: חמת ותרמל שגראה בהן נגע - מושיבן כדרכן ורואה את נגען. רבי אליעזר בן יעקב אומר: הברסין, והברדסין, והפימלאוש, והחמולות, והלכדין, והסגוסין, והכרים, והכסתות - אין מטמא בנגעים עד שיראו בארוג ובמוכין: בגד המסגר שצבעו, או שמכרו לנכרי - טהור. רבי אלעזר ברבי שמעון אומר: הרי הוא כהסגירו: בגד המסגר שקצצו, עשאו מטלית שהן פחות משלש על שלש, והיה בהן אחת שיש בה שלש על שלש, ונראה נגע בזו שהיא שלש על שלש - היא טמאה בלבד. ורבי אלעזר ברבי שמעון אומר: כלם ישרפו:

מסכת נגעים פרק ששי

א. בית המנגע - לא היה ולא עתיד להיות. למה נכתב? אלא דרש וקבל שכו. רבי אלעזר ברבי צדוק אומר: מקום היה בתחום עזה, והיו קורין אותו 'חורבתא סגירתא'. רבי שמעון איש כפר עכו אומר: מקום היה בגליל והיו מציגין אותו, שהיו אומרים אבנים מנגעות היה בו, וירושלים אינה מטמאה בנגעים. אמר רבי יהודה: אני לא שמעתי אלא בבית המקדש בלבד:

ב. ואינה מביאה עגלה ערופה, ואין מודדין ממנה לחלל, ואינה נעשית עיר הנדחת. רבן גמליאל אומר: אף אין נעשה בה בן סוטר ומורה, שנאמר (דברים כא, כ): "והוציאו אותו אל זקני עירו ואל שער מקומו" - פרט לירושלים שהיא של כל ישראל. אין מלינין בה את המת, ואין צוברין בתוכה עצמות אדם, ואין משפירין בתוכה בתים, ואין נותנין בתוכה מקום לגר תושב, ואין מקימין בה קבורות חוץ מקברי בית דוד וקבר חלדה הנביאה, שהיו שם מימות הנביאים הראשונים. ואין מקימין בה אשפתות, ואין עושין בה גנות ופרדסים, חוץ מגנת ורדים שהיה שם מימות נביאים הראשונים. ואין עושין בה כבשונות, ואין מוציאים ממנה זיזין וגזוזטראות לרשות הרבים:

ז. עפר שבין אבן לחברתה ונראה לתוך הבית - היה קולף עמו. רבי יוסי ברבי יהודה אומר: אף מקרקע הבית. היה נוטל את העפר שלש אצבעות, שנאמר (ויקרא יד, מא): "ואת הבית יקצע מבית סביב". רבי יוסי ברבי יהודה אומר משום רבי אליעזר: הכהה בשני והולך לו, קולפו וטעון צפורין. בית שנראה נגע במזרחו ונחצו, וחזר ונראה במערבו - נדון כבית אחד. נחצו ונראה במזרחו, חזר ונראה במערבו - נדון כשני בתים. נראה נגע בין נסר לכתל, ובין יריעה לקורות - אין נזקק לו. סלקו - הרי הוא כקמט שנפשט, וכבית סתרים שנתגלה:

ח. חמר בחליצה מבנתיצה, ובנתיצה מבחליצה. חמר בחליצה, אבן שבזוית, בזמן שהוא חולץ - חולץ את כלה, בזמן שהוא נותץ - נותץ שלו ומניח את של חברו. חמר בנתיצה, נותץ את האבנים שיש בהן נגע ואת שאין בהן נגע, ובחליצה אינו חולץ אלא אבנים שיש בהן נגע. אלו ואלו מטמאין במגע ובמשא, ואין מטמאין באבן מסמא, ומשתלחות חוץ לכל עיר למקום טמא, ואף על פי שפונה משם אבנים - מקומן טמא: בית המסגר שנשרו ממנו אבנים - טהורות. שני בתים מסגרין, שנטל אבן מזה וכנה בזה, ונראה נגע באחת מהן - היא טמאה בלבד. ורבי אלעזר ברבי שמעון אומר: אבנים כמטלית:

מסכת נגעים פרק שביעי

א. הבא כלו נגע - יסגיר. עמד בו שבוע אחד - נותן לו שבוע שני. עמד בו שני שבועות, או שקנס ופשה בסוף שבוע - הרי זו חולץ את כלו. נגע כשני גריסין בסוף שבוע ופרח בכלו - הרי זה חולץ את כלו. אין מחיבים אותו לבנות אחר תחתיו, ולא עוד אלא אפלו נראה בו נגע ברוח אחת - הרי חולץ אותה הרוח, ואין מחיבים אותו לבנות אחרת תחתיה. אם בנאו ואחר כך נראה בו נגע - יראה כפתחלה. אין הבית נתץ, אלא החוזר אחר חליצה בלבד:

ב. בית הנתוץ, מציל על העצים ועל האבנים ועל העפר שהביא לו משבנאו, ואין מציל, לא על העצים, ולא על האבנים, ולא על העפר שבנאו עמו. רבי יהודה אומר: מלבן הבני על גביו - נותץ עמו. אבניו עציו ועפריו - מטמאין בכזית. רבי אלעזר בן חסמא אומר: במה שהן. עפר שרפתן - מטמאין בביאה. ורבי שמעון מטהר:

ג. המאהיל ידיו על האבן המנגעת, בין מלמעלה ובין מלמטה - טהור. ורבי שמעון מטמא. כבר תרומה לכהן בסיב או בניר, ונתון על גבי אבן המנגעת, בין מלמעלה בין מלמטה - טהור. ורבי שמעון מטמא: המכניס ידו לבית המנגע, ונגע בו מבפנים; רבי מטמא, ורבי אלעזר ברבי שמעון מטהר, עד שיכניס ראשו ורבו לתוכו. וכן היה רבי יהושע בן קרחה מטהר משום רבי אלעזר בן עזריה:

ד. בית המסגר - טמא מתוכו. והמחלט - מאחוריו ומתוכו, וזה וזה - מטמא בביאה, ואבנים שיש בהן נגע - מטמאות מאחוריהן:

ה. בית שהוא מסך על גבי בית המנגע, וכן אילן שהוא מסך על בית המנגע, נכנס לחיצו - טהור. אמר רבי אליעזר: אבן אחת ממנו מטמא בביאה, כלו - אינו מטמא בביאה. טמא עומד תחת האילן וטהור עובר תחת האילן - טמא. טהור עומד תחת האילן וטהור עובר - טהור, ואם עמד - טמא. וכן באבן המנגעת, הטהור עומד ונזרקו אבנים מנגעות תחת האילן - טהור, ואם נחו - טמא, שנאמר (ויקרא יג, מו): "מושבו טמא":

ו. טלית טמאה שיש בה שלש על שלש ואין בו כזית, והכניס רבה לבית טהורה - טמאתו. ורבי נחמיה מטהר עד שיכניס את כלה. וטהורה שהכניס ממנה שלש על שלש לבית טמא - נטמאה. רבי נחמיה מטהר עד שיכניס את רבה. וטמאה שהכניס ממנה אפלו כזית לבית טהור - טמאתו:

למעלה מארבע אמות. רבי יוסי ברבי יהודה אמר: כלים הטמונין בקרקע הבית למטה משלש אצבעות - טהורין. רבי יהודה אמר: השדה ותבה ומגדל שבבית המנוגע, אף על פי שהן מכסין, כלים שבתוכן - טמאים:

יב. הבור והדות שבבית המנוגע, אף על פי שמגלים - כלים שבתוכן טהורים. רבי יוסי אמר: כל המציל בצמיד פתיל שבאהל המת - מציל מכסה בבית המנוגע. כל המציל מכסה באהל המת, אפלו מגלה בבית המנוגע - טהור. רבי מאיר אמר: בית המנוגע באהל המת, המציל בצמיד פתיל באהל המת - מציל בצמיד פתיל בבית המנוגע, וכל המציל מכסה באהל המת - מציל מכסה בבית המנוגע:

יג. חמר באדם מה שאין בבגדים, וחמר בבגדים מה שאין באדם. חמר באדם: שבאדם סימני טמאה לטמא בשער לבן ובמחניה, ולטמא בתחלה, ולטמא בארבע מראות, זו על גבי זו, ולטמא בפיתוך, וחיב קורבן, וטעון צפורין, מה שאין כן בבגדים:

יד. חמר בבגדים, שהעומד בשני שבועות בבגדים - טמאים, והפסיון הרחוק בבגדים - טמאין, והפורח בבגדים - טמאין, ומשתלחין מכל עיר, ואדם - אלא חוץ לעירות המקפות חומה, ואין להן טהרה מטמאתן. הלוקח בגד מן הנכרי - יראה כתחלה, מה שאין כן באדם:

טו. חמר באדם שאין בבתים, ובבתים שאין באדם. שבאדם: סימן טמאה לטמא בשער לבן ובמחניה, ומטמא בתחלה, ולטמא בארבע מראות זו על גבי זו, ולטמא בפיתוך, ומטמא בכגריס, ומטמא בארץ ובחוצה לארץ, וחיב בקרבן מה שאין כן בבתים. חמר בבתים: שהעומד שני שבועות בבתים - טמא, והפסיון הרחוק בבתים - טמא, והפורח בבתים - טמא, ומשתלח חוץ לכל עיר ואדם אלא חוץ לעירות חומה, ואין להן טהרה מטמאתן. הלוקח בית מן הנכרי - יראה כתחלה, מה שאין כן באדם:

ז. המכניס ראשו ורבו לבית המנוגע - טמאה. כלי חרס שהכניס אורו לבית המנוגע - טמא. הספסלין והקתדראות שהכניס רבן לבית המנוגע - טמאים:

ח. מי שנכנס לבית המנוגע, וכליו מקפלין ומנחחים על כתפיו, וסנדליו וטבעותיו בקמצו, והכניסו, הוא והן - טמאין מיד, ואם היה מלבש בהן - טהורין עד שיששהא בכדי אכילת פרס. היה עומד בפנים, ופשט ידו לחוץ, ונתן לו חברו סנדלו וטבעותיו באצבעותיו, הוא והן - טמאין מיד, שאם מלבש בהן - טהור, עד שיששהא בכדי אכילת פרס. היה עומד בחוץ, וסנדליו ברגליו וטבעתו באצבעו, ופשטן לפנים, רבי יהודה מטמא מיד, וחכמים אומרים: עד שיששהא בכדי אכילת פרס. אמר לו לרבי יהודה: מה אם בזמן שכל גופו טמא, לא טמא את מה שעליו עד שיששהא בכדי אכילת פרס, בזמן שאין כל גופו טמא, אינו דין שלא יטמא מה שעליו עד שיששהא בכדי אכילת פרס! אמר להן רבי יהודה: מצינו שיפה כח הטמא להציל מכח הטהור:

ט. ישראל מקבלין טמאה ומצילין בגדים בבית המנוגע. והבהמה והעובדי כוכבים - אין מקבלין טמאה, ואין מצילין בגדים בבית המנוגע:

י. וכמה הוא פרס? חצי ככר משלש לקב, מיסב ואוכל בלפתן באכילה בינונית של כל אדם. ושלשה שעורין היה רבי אליעזר אומר בו: שתי ידות ממנו כמזון שתי סעודות לערוב, חציו נקרא פרס לאכול בבית המנוגע, וחציו ממנו נקרא חצי פרס לפסל את הגויה:

יא. מצורע שנכנס לבית, כל הכלים ששם - הרי אלו טמאין מיד. אמר רבי יהודה: במה דברים אמורים? בזמן שנכנס ברשות, אבל נכנס שלא ברשות, כל הכלים ששם - טהורים עד שיששהא כדי הדלקת הנר. כלים התלוין בכתל למעלה מעשרה טפחים - טהורין; דברי רבי מאיר. רבי שמעון אומר:

תוספתא

השלים

יצא. שלחה וחזרה - מתרת באכילה. וכשרה לטהר מצורע אחר, אפלו שש וחמש פעמים, מתרת באכילה, וכשרה לטהר זו במצורע אחר:

ה. רבי יוסי הגלילי אומר: ריסי עיניו אין צריך לגלח. גלח ושיר שתי שערות בתגלחתו הראשונה, וחזר וגלחן בתגלחתו שנייה - לא עלתה לו שנייה, אלא תגלחתו הראשונה בלבד:

ו. תגלחת של מצורע - טבילתו מעכבתו, ושאר כל מעשיו - אין מעכבין. שחיטת צפרים והזאתו ותגלחתו - ביום. ושאר כל מעשיו - בין ביום ובין בלילה. אלו - באנשים. ושאר כל מעשיו - בין באנשים בין בנשים. אלו - בכהנים. ושאר כל מעשיו - בין כהנים בין בלויים בין בישראלים:

ז. מצורע - מתר בתשמיש המטה במי גמרו, ואסור בימי ספרו. רבי יוסי ברבי יהודה אומר: אם בימי ספרו אסור, קל וחמר בימי גמרו. אמר רבי חיאי: אמרתי לפני רבי, למדתני רבנו שלא יהיה יותם לעזיה אלא בימי חלוטו. אמר לו: אף אני כף אמרתי:

ח. שתי צפרים של מצורע שמטה אחת מהן, או שברחה, או שנעשת טרפה - יקח זוג לשניה. שחט אחת מהן, ונמצאת שניה שלא דרור, או טרפה - שתיהם מתרות, ויביא שתיים בתחלה. שחטה ומטה חברתה, או שנעשית טרפה - שתיהן אסורות, ויביא שתיים בתחלה. שחטה שלא עץ ארו ואזוב ושני תולעת, רבי אומר: הואיל והקצה למצותה - אסורה. רבי שמעון אומר: הואיל ונשחטה שלא כמצותה - מתרת:

ט. מצורע טובל בלשפת המצרעים, ובא ועומד בשער נקנור, רבי יהודה אומר: אין צריך טבילה, שכבר טבל מבפניו. אמרו לו: לא מן השם הוא זה, אלא כל הנכנס לעזרה, היה טובל, ומביא אשמו ולגו בידו, ומעמידו בשער נקנור, והכהן עומד מבפנים, ומצורע מבחוץ, ומצורע מניח ידו תחת הכבש, וכהן מניח ידו תחת ידו של

טז. חמר בבגדים שאין בבתיים, ובבתיים שאין בבגדים. חמר בבגדים, שהעומד שני שבועות בבגדים - ישרף, והפושטה בראשון - ישרף מיד, ומטמא כגרים, ומטמא בשתי וערב, מה שאין כן בבתיים. חמר בבתיים, שבבתיים נזקקה להן שלשה שבועות, ומטמא צבועין, וטעונין צפורין, מה שאין כן בבגדים:

מסכת נגעים פרק שמיני

א. אין מצורע מטהר מצורע אחר, אבל נשאל הוא על הטמאה ועל הטהרה. הכל כשרין לטהר את המצורע, ואפלו זב, ואפילו טמא-מת. וכשם שמצוה לטהר - כך מצוה לטמא. וכהן שטמא - מצוה לטהר, שנאמר (ויקרא יג, ט): "לטהרו או לטמאו", בארץ ובחוצה לארץ:

ב. אזוב הכשר לחטאת - כשר למצורע. הנה בו לחטאת - כשר למצורע. רבי אליעזר אומר: "עץ ארו ואזוב ושני תולעת" (ויקרא יד, מט) האמור בתורה - שלא נעשתה בהן מלאכה:

ג. אמר רבי יהודה: שבת יתה, והלכתה אצל רבי טרפון בביתו, אמר לי: 'יהודה בני! תן לי סנדל', ונתתי לו. פשט ידו לחלון ונתן לי מקל. אמר לי: 'בני! בזו טהרתי שלשה מצרעים', ולמדתי בה שבע הלכות, שהן של ברוש, וראשה טרוף, ארקה אמה, ועביה כרביע כרע המטה, חלוק לאחד, ושנים לארבעה, מזין ושונין משלשלין ומטהרין, בפני הבית ושלא בפני הבית, ומטהרין בגבולין.

ד. היה מביא שתי צפרים דרור, ואלו הן הדרות בעיר. רבי שמעון אומר: אלו הקפלאות. שחט את אחת מהן "אל כלי חרש על מים חיים" (ויקרא יד, ה). חפר וקברה לפניו - אסור בהנאה. טבל והזה שבע פעמים על אחורי ידו של מצורע, ויש אומרים: על מצחו. ואם הזה עליו מכל מקום - יצא. וכן היה מזה על השקוף של הבית מבחוץ, ואם הזה עליו מכל מקום -

הַמְצָרָע, וּמוֹלִיךְ וּמִבִּיא וּמַעֲלָה וּמוֹרִיד, וְסוֹמֵךְ שְׁתֵּי יָדָיו עָלָיו, וְנִכְנַס וְשׁוֹחֵט בְּצַפּוֹן:

י. כָּל הַסְּמִיכוֹת שֶׁבַמְקָדֵשׁ - תִּכְף לְסְמִיכָה שְׁחִיטָה, חוּץ מִזוֹ שֶׁהֵיטָה בְּשַׁעֲרֵי נִקְנוֹר. כָּל הַסְּמִיכוֹת שֶׁבַמְקָדֵשׁ - הֵיוּ לְצַפּוֹנוֹ שֶׁל מִזְבֵּחַ, חוּץ מִזוֹ שֶׁהֵיטָה בְּשַׁעֲרֵי נִקְנוֹר, שֶׁלֹּא יִכּוֹל לְכַנֵּס בְּעִזְרָה עַד שִׁזְרַק עָלָיו מִדָּם חֲטָאתוֹ וְאַשְׁמוֹ:

יא. הַקָּדִים עוֹלְתוֹ לְחֲטָאתוֹ - מֵה שֶׁעָשׂוּי עָשׂוּי. הַקָּדִים עוֹלְתוֹ לְאַשְׁמוֹ - עוֹלָה לְגִבֵּי מִזְבֵּחַ וְטַעוֹן נֹסְכִים, אֲלֵא שֶׁלֹּא עָלוּ לְבַעֲלִים לְשׁוֹם חוֹבָה. הַקָּדִים חֲטָאתוֹ לְאַשְׁמוֹ - תֵּעֲבֹר צוֹרְתוֹ וְיֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה:

מִסְכַּת נְגָעִים פָּרָק תְּשִׁיעִי

א. אֲשֶׁם מְצוּרָע שֶׁנִּשְׁחַט שֶׁלֹּא לְשֵׁמוֹ, אוֹ שֶׁלֹּא נִתֵּן מִדָּמוֹ עַל גְּבִי בַּהּוֹנוֹת - הָרִי זֶה עוֹלָה לְגִבֵּי מִזְבֵּחַ וְטַעוֹן נֹסְכִיו, אֲלֵא שֶׁלֹּא עָלָה לְבַעֲלִים לְשֵׁם חוֹבָה, וְצָרִיךְ לְהִבִּיא אֲשֶׁם אַחֵר לְהַכְשִׁירוֹ:

ב. שֶׁחָטוּ חוּץ לְזִמְנוֹ וְחוּץ לְמִקְוָמוֹ - תֵּעֲבֹר צוֹרְתוֹ וְיֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה. הֵיוּ שְׁנֵי כַּהֲנִים מְקַבְּלִין אֶת דָּמוֹ, אֶחָד בְּכָלִי וְאֶחָד בִּיד, זֶה שֶׁקָּבַל בְּכָלִי - מְקַבֵּל תְּחִלָּה, וְזֶה שֶׁקָּבַל בִּיד - מְקַבֵּל אַחֲרָיו. וְאִם שָׁנָה - כְּשֶׁר. זֶה שֶׁקָּבַל בְּכָלִי - מְקַבֵּל בִּימִין, וְזֶהוּ שֶׁקָּבַל בִּיד - מְקַבֵּל. וְאִם שָׁנָה - פְּסוּל: זֶה שֶׁקָּבַל בְּכָלִי - בָּא וְזוֹרְקוֹ עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, וְזֶה שֶׁקָּבַל בִּיד - בָּא לוֹ אֲצֵל מְצוּרָע. אִם שָׁנָה - פְּסוּל. נִשְׁפָּךְ שֶׁל יָד - לֹא יִתֵּן מִשָּׁל כְּלִי. נִשְׁפָּךְ שֶׁל כְּלִי - לֹא יִתֵּן מִשָּׁל יָד. אִם יֵשׁ דָּם נֶפֶשׁ - יִחֹזֵר וְיִקָּבַל. עַד מִתִּי מוֹעֲלִין בְּשִׁמּוֹ? עַד שִׁזְרַק אֶת הַדָּם. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר: עַד שִׁנְיָה הַזְּאוֹתָיו. וְשׁוּיָן, שְׂאֵסוֹר בְּאֲכִילָה עַד שִׁתֵּן מִתֵּן שְׁבַע וּמִתֵּן בַּהּוֹנוֹתָיו. הַקָּדִים מִתֵּן שִׁמּוֹן לְמִתֵּן דָּם - יִמְלָאֵנוּ שִׁמּוֹן, וְיִתֵּן מִתֵּן שִׁמּוֹן אַחֵר מִתֵּן דָּם. הַקָּדִים מִתֵּן בַּהּוֹנוֹת לְמִתֵּן שְׁבַע - יִמְלָאֵנוּ שִׁמּוֹן, וְיִתֵּן מִתֵּן בַּהּוֹנוֹת אַחֵר מִתֵּן שְׁבַע. הַקָּדִים מִתֵּן בַּהּוֹנוֹת זוֹ לְזוֹ - יִחֹזֵר וְיִתֵּן עַל גְּבִי בַּהּוֹנוֹת כְּסֻדְרָן:

ג. שִׁירֵי הַשִּׁמּוֹן שֶׁבִּלְג, הֵיךְ נֹאכַל לְזַכְּרֵי כַּהֲנֵה, וְשִׁבְרֵי - נוֹתְנוֹ עַל רֹאשׁ הַמִּטְהָר וְכַפֵּר. חֶסֶר הַלּוֹג עַד שֶׁלֹּא יִצוּק - יִמְלָאֵנוּ. מְשִׁיצָק - יָבִיא אַחֵר בְּתַחֲלָה; דְּבָרֵי רַבִּי טַרְפוּן. רַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר: אִף עַל פִּי שִׁיצָק - יִמְלָאֵנוּ. וְאִם מְשִׁיחָה חֹזֵר הַלּוֹג - הַכֹּל מוֹדִים שִׁבְרֵי אַחֵר בְּתַחֲלָה. נִתֵּן מְקַצֵּת הַמִּתְנֹת בְּפָנִים וְנִשְׁפָּךְ הַלּוֹג - יָבִיא לּוֹג אַחֵר וְיִתְחַלֵּל בְּתַחֲלָה בְּפָנִים. רַבִּי אֱלֵעָזָר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמְרִים: יִתְחַלֵּל מִמָּקוֹם שֶׁפָּסַק:

ד. גִּמְרַת הַמִּתְנֹת שֶׁבְּפָנִים, וְנִשְׁפָּךְ הַלּוֹג - יָבִיא לִגְ אַחֵר וְיִתֵּן עַל הַבַּהּוֹנוֹת. נִתֵּן מְקַצֵּת שֶׁבְּבַהּוֹנוֹת וְנִשְׁפָּךְ הַלּוֹג - יָבִיא לּוֹג אַחֵר וְיִתְחַלֵּל תְּחִלָּה עַל הַבַּהּוֹנוֹת. רַבִּי אֱלֵעָזָר וְרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמְרִים: יִתְחַלֵּל מִמָּקוֹם שֶׁפָּסַק. גִּמְרַת הַמִּתְנֹת שֶׁל הַבַּהּוֹנוֹת - דְּבָרֵי הַכֹּל מִתְנֹת הָרֹאשׁ אֵינָן מְעַכְבִּין. כֵּלָן אֵינָן נֹאכְלִין חוּץ מִן הָאֲחֵרוֹן שֶׁהוּא נֹאכֵל. וְרַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרַבִּי שִׁמְעוֹן אוֹמֵר: כֵּלָן נֹאכְלִין:

ה. מְצוּרָע שֶׁהִבִּיא עֲנִי וְהֶעֱשִׂיר אוֹ עֲשִׂיר וְהֶעֱנִי - הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר חֲטָאת; דְּבָרֵי רַבִּי שִׁמְעוֹן. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר הָאֲשֶׁם. רַבִּי אֱלֵעָזָר בֵּן יַעֲקֹב אוֹמֵר: הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחֵר צָרִים.

ו. שְׁנֵי מְצָרְעִים שֶׁנִּתְעַרְבוּ עוֹלוֹתֵיהֶן - זֶה נוֹתֵן שֶׁלּוֹ לְזֶה, וְזֶה נוֹתֵן שֶׁלּוֹ לְזֶה. נִתְעַרְבוּ פְּרוֹדוֹתֵיהֶן - זֶה נוֹתֵן שֶׁלּוֹ לְזֶה, וְזֶה נוֹתֵן שֶׁלּוֹ לְזֶה. נִתְעַרְבוּ לוֹגֵיהֶן - זֶה נוֹתֵן שֶׁלּוֹ לְזֶה, וְזֶה נוֹתֵן שֶׁלּוֹ לְזֶה. וְאִם הֵיזָה מְשִׁנְיָה עַל אֶחָד מֵהֶן - יֵצֵא. נִתְעַרְבוּ אֲשִׁמוֹתֵיהֶן, זֶה יִשְׁחַט לְשֵׁם מִטְהָר וְזֶה יִשְׁחַט לְשֵׁם מִטְהָר. מִזֶּה מְשִׁנְיָה עַל שְׁנֵיהֶן. נִתְעַרְבוּ חֲטָאתֵיהֶם - זֶה תִּשְׁחַט לְשֵׁם מִי שֶׁהוּא, וְזֶה תִּשְׁחַט לְשֵׁם מִי שֶׁהוּא. מִתָּה אַחַת מִן הַחֲטָאוֹת - יָבִיא חֲטָאת בְּשִׁתְּפוֹת, וְיִתְנָה עָלֶיהָ וְתֹאכַל:

ז. נִזְרַק דָּם שֶׁל אֶחָד מֵהֶן, וּמִת אֶחָד מִן הַמְצָרְעִין - חֲטָאת הַשְּׁנִיָּה מִתָּה. וְאִם שְׁחוּטָה הִיא - הַדָּם יִשְׁפָּךְ וְתַעֲבוֹר צוֹרְתָהּ וְתֵצֵא לְבֵית הַשְּׂרָפָה. מֵה עוֹשִׂין לְתַקֵּן מְצוּרָע הַנִּשְׂאָר? זוֹ הַשְּׂאֵלָה שָׂאֵלוֹ אֲנָשִׁי

הַשָּׁלֵם

תּוֹסֶפֶת

אַלְכֶסְנֵדְרִיא אֶת רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, וְאָמַר לְהֵן:
לְהִבִּיא חֲטָאת בְּהֵמָה אֵינּוּ יָכוֹל, שְׂאִין
חֲטָאת בְּהֵמָה בָּאָה עַל הַסֶּפֶק, וְחֲטָאת הָעוֹף
אֵינּוּ יָכוֹל, שְׂעִשִׁיר שֶׁהִבִּיא קָרְבָן עָנִי לֹא
יֵצֵא. הֲאֵי כִּי־צַד? יִכְתֹּב נִכְסֵיו לְאַחֲרִים, וְנִמְצָא
עָנִי, וּמִבִּיא חֲטָאת הָעוֹף. אָמַר לְהֵן רַבִּי
יְהוֹשֻׁעַ: עֲכָשִׁיו שְׂאֵלְתֶם דְּבַר חֻקָּה:

יא, איר קענט אויך זיין א מפיץ!

איר האט אלץ געקוקט מיט קנאה'דיגע בליקן אויף די מפיצים: "פון וואו נעמען זיי די שטארקייט ארומצוגיין און מפיץ זיין?" אדער "פארוואס האב איך נישט די זיכערקייט אין מיר נישט צו ווערן דערשראקן פון שפאטישע בליקן?". גענוג מיט די קנאה. איר קענט אויך זיין א מפיץ. יא, אויך דו. דער "קרן הדפסה" האט פראקלאמירט א נייע פראגראם. זייט מנדב וועכענטליך א צאל קונטרסים עצתו אמונה, וואס וועט בעז"ה ווערן געשיקט אויף די פאסט בחנם אויף אייער זכות.

געדענקט: ווען נישט "הפצה", פון וואו וואלט מוהרא"ש געוואויר געווארן פונעם סוד פון רבי'ן? פון וואו וואלטן מיר געוואוסט אז מען קען רעדן צו אייבערשטן? ווער וואלט אונז אנטפלעקט דער "סדר דרך הלימוד"? ווער וואלט אונז אויסגעלערנט וואס מיינט שלום בית?

ווער ווייסט וויפיל נאך צדיקים וואלגערן זיך צווישן אונז, זיי ווארטן נאר אז איינער זאל קומען און זיי געבן א קונטרס עצתו אמונה און זיי אנטפלעקן דעם סוד פון רבין, דער סוד פון רעדן צום אייבערשטן, דער סוד פונעם דרך הלימוד? געדענקט: דער צדיק פון קומענדיגער דור קען זיין אין אייער זכות!

קויפט אייך איין זכותים אין הפצה, וואס וועט אייך באגלייטן אויף דער וועלט און אויף יענער וועלט. רופט 718-387-2691 עקסט. 3, אדער שיקן אן אימעיל צו donate@kerenhadfusa.org.

		יד לעומר	
11	ראשון Sunday	כט 29	עלות השחר _____ 5:11 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:04 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:21 שקיעה _____ 7:31 בבלי: שקלים כא • ירושלמי: כתובות כה • תוספתא: נגעים ג ב"ן: ירמיה ב-ג • רמב"ם: אסורי ביאה יז
12	שני Monday	ל 30	א' דראש חודש אייר, טו לעומר Rosh Chodesh Iyar עלות השחר _____ 5:09 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:03 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:21 שקיעה _____ 7:32 בבלי: שקלים כב • ירושלמי: כתובות כו • תוספתא: נגעים ד ב"ן: ירמיה ד-ה • רמב"ם: אסורי ביאה יח
13	שלישי Tuesday	א 1	ב' דראש חודש אייר, טז לעומר Rosh Chodesh Iyar עלות השחר _____ 5:07 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:02 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:20 שקיעה _____ 7:33 בבלי: יומא ב • ירושלמי: כתובות כז • תוספתא: נגעים ה ב"ן: ירמיה ו-ז • רמב"ם: אסורי ביאה יט
14	רביעי Wednesday	ב 2	זי לעומר עלות השחר _____ 5:06 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:01 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:19 שקיעה _____ 7:34 בבלי: יומא ג • ירושלמי: כתובות כח • תוספתא: נגעים ו ב"ן: ירמיה ח-ט • רמב"ם: אסורי ביאה כ
15	חמישי Thursday	ג 3	יח לעומר עלות השחר _____ 5:04 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 9:00 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:19 שקיעה _____ 7:35 בבלי: יומא ד • ירושלמי: כתובות כט • תוספתא: נגעים ז ב"ן: ירמיה י-יא • רמב"ם: אסורי ביאה כא
16	ששי Friday	ד 4	יט לעומר עלות השחר _____ 5:03 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:59 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:18 שקיעה _____ 7:36 בבלי: יומא ה • ירושלמי: כתובות ל • תוספתא: נגעים ח ב"ן: ירמיה יב-יג • רמב"ם: אסורי ביאה כב
17	שב"ק Shabbos	ה 5	תזריע - מצורע, מברכין בה"ב, כ לעומר, פרק ב עלות השחר _____ 5:01 סו"ז קר"ש - מג"א _____ 8:58 סו"ז תפלה - מג"א _____ 10:17 שקיעה _____ 7:37 בבלי: יומא ו • ירושלמי: כתובות לא • תוספתא: נגעים ט ב"ן: ירמיה יד-טו • רמב"ם: מאכלות אסורות א

Candle Lighting 7:19 הדלקת הנרות

Shabbos Ends 8:50 זמן מוצש"ק

דאס זאגן תהלים איז מסוגל צו ברענגען רעגן. "תהלים" איז די ראשי תיבות פון למטר השמים תשקה מים.

(ספר המדות אות קעלף סימן ד')